

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NYT & USA TODAY BESTSELLER

PEPPER WINTERS



PENNIES\$

DOLLAR SERIES\$

Pennies
Dolar Serisi #1

tarafından

New York Times Bestseller
Pepper Winters

**Pennies (Dolar Serisi #1) Copyright
© 2016 Pepper Winters Published
by Pepper Winters**

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazılı izin alınmadan elektronik veya mekanik de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde çoğaltılamaz veya iletilemez.

Eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç olmak üzere, yayıncının izni.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusaldır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka bir kişiyle paylaşmak isterseniz, lütfen paylaştığınız her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, satıcıya iade etmeli ve kendi kopyanızı satın almalısınız. Yazarın haklarına saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz. iş.

Yayımlanmıştır: Pepper Winters 2016:
pepperwinters@gmail.com **Kapak Tasarımı:** Kellie
tarafından Book Cover by Design'da
Düzenleme tarafından: Editing 4 Indies (Jenny Sims)

İçindekiler

Pennies Blurb

UYARI KELİMESİ

Önsöz

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm

On Birinci Bölüm

On İkinci Bölüm

On Üçüncü Bölüm

Bölüm On Dört

Bölüm On Beş

Bölüm On Altı

On Yedinci Bölüm

On Sekizinci Bölüm

On Dokuzuncu

Bölüm Yirminci

Bölüm

Bölüm Yirmi Bir Bölüm

Yirmi **İki Bölüm Yirmi** Üç

Bölüm Yirmi Dört Bölüm

Yirmi Beş Bölüm Yirmi

Altı

Yirmi Yedinci Bölüm

Yirmi Sekizinci Bölüm

Yirmi **Dokuzuncu**

Bölüm

Otuzuncu Bölüm

Bölüm Otuz Bir Bölüm

Otuz İki Bölüm Otuz Üç

TEŞEKKÜR ÇALMA

LİSTESİ

YAZAR HAKKINDA

PEPPER WINTERS'IN DİĞER ESERLERİ

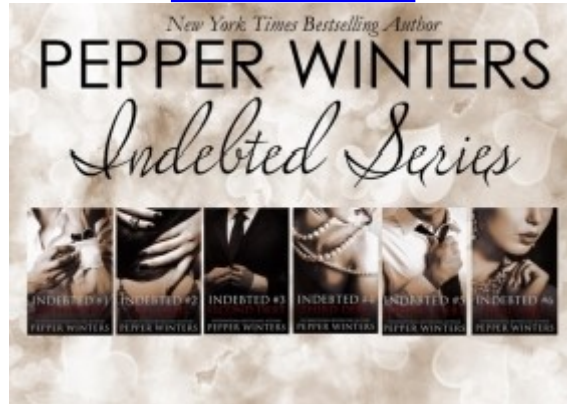
PEPPER WINTERS'IN DİĞER ESERLERİ

Pepper Winters birçok New York Times, Wall Street Journal ve USA Today Uluslararası En Çok Satanlar listesinde yer almıştır.

Karanlık Romantik kitapları arasında



New York Times Bestseller 'Karanlıktaki Canavarlar' Üçlemesi
"En İyi Karanlık Romans, En İyi Karanlık Kahraman, 1 Numaralı
Erotik Romans Seçildi" Tess'in Gözyaşları (Karanlıktaki
Canavarlar #1) SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYINIZ
Quintessentially Q (Karanlıktaki Canavarlar #2) SATIN
ALMAK İÇİN TIKLAYINIZ Twisted Together (Karanlıktaki
Canavarlar #3) SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYINIZ Je Suis a
Toi (Karanlıktaki Canavarlar #4) SATIN ALMAK İÇİN
TIKLAYINIZ

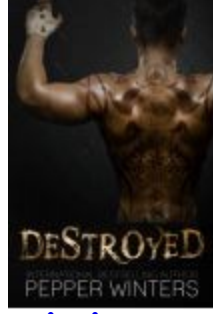


New York Times Çok Satanlar Listesinde Yer Alan 'Indebted' Serisi
"Vintagely Dark & Delicious olarak oylandı. Romeo & Juliet'in gerçek bir
yorumu"

Borç Mirası (Indebted #1) SATIN ALMAK İÇİN
TIKLAYINIZ Birinci Borç (Indebted Serisi #2)
SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYINIZ İkinci Borç
(Indebted Serisi #3) SATIN ALMAK İÇİN
TIKLAYINIZ Üçüncü Borç (Indebted Serisi #4)

SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYINIZ Dördüncü
Borç (Indebted Serisi #5) SATIN ALMAK İÇİN
TIKLAYINIZ

Son Borç (Borçlu Serisi #6) SATIN ALMAK İÇİN
TIKLAYIN Borçlu Epilog (Borçlu Serisi #7) SATIN



ALMAK İÇİN TIKLAYIN

Grey Romance kitapları şunları içerir:

USA Today Bestseller Destroyed SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYIN

"En İyi Gözyaşı Döktüren, 1 Numaralı Romantik Gerilim"



Survival Contemporary Romance şunları içerir:

USA Today Bestseller Görünmeyen Mesajlar SATIN ALMAK İÇİN
TIKLAYIN

"2016'nın En İyi Destansı Hayatta Kalma Romanı Seçildi, Kazazede Defter ile Buluşuyor"



USA Today Çok Satanlar listesinde yer alan 'Motosiklet
Duolojisi': 'Günahkar ve Gerilim Dolu, Alfalar ve Kalplerle
Dolu Bir Amnezi Hikayesi" Harabe ve Kural (Saf Yozlaşma #1)

SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYIN

Günah ve Acı (Saf Yozlaşma #2) SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYIN

SES SEVGİLİLERİ

Tears of Tess / Quintessentially Q / Ruin & Rule / Sin & Suffer /

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Debt Inheritance / First Debt / Second Debt şimdi iTunes'da,

Amazon & Audible.
[BURAYA tıklayın](#)

Yaklaşan sürümler:

DOLLAR SERİSİ için Tüm Platformlarda Ön Sipariş Verin



2016: Dolar ÖN SİPARİŞ İÇİN TIKLAYINIZ
2016: Yüzlercesi ÖN SİPARİŞ İÇİN TIKLAYIN
2016: Binlercesi ÖN SİPARİŞ İÇİN TIKLAYIN
2017: Milyonlar ÖN SİPARİŞ İÇİN TIKLAYIN

TBA: Tartışma DAHA FAZLA BİLGİ İÇİN TIKLAYINIZ
TBA: Indebted Beginnings (Indebted Serisi Ön Baskısı) DAHA FAZLA BİLGİ İÇİN TIKLAYIN

Gelecek bültenlerden ilk siz haberdar olmak için lütfen Pepper'ın Bültenine katılın (sizi asla spam'lemeyeceğine veya rahatsız etmeyeceğine söz veriyor).

Pepper'ın Bülteni

Ya da onu web sitesinden takip edin

[Pepper Winters](#)

Bu yolculuğa benimle başlayanlara, her yorum, her mesaj, ruhunuza her bakış için teşekkür ederim. Bu benim onuncu ya da yüzüncü kitabım olsa da fark etmeyecek, yine de her okuyucuyu, her gülümsemeyi seveceğim ve hayatıma giren her harika şeye değer vereceğim çünkü yazmanın.

Pennies Blurp

*"18 yaşındayken beş kuruşum vardı ama para beni cesur yapmadı.
19 yaşındayken dolarlarım vardı ama satılmanın acısını
dindirmiyordu. 20 yaşındayken yüzlerce dolarım vardı ama
sonra onunla tanıştım ve bulundum. 21'imde binlerce
dolarım vardı ama tek istediğim bağlanmaktı."*

*"23 yaşındayken dolarlarım vardı ama hayat değişti ve beni zengin etti.
25 yaşındayken yüzlerce vardı ama öldürme kaşintımı durdurmaya
yetmiyordu.
27 yaşındayken binlerce param vardı ama itibarım beni
özgür kılmadı. 29 yaşındayken milyonlarım vardı ama
onunla tanıştım ve sonunda görebildim."*

Tasmin 18th doğum gününde öldürüldü.
Her şeyi planlamıştı. Bir psikoloji diploması, onu mükemmelliğe iten
bir anne ve herkesin uğruna ölebileceği bir gelecek. Ama sonra katili
onun hayatını kurtardı, sadece onu tamamen farklı bir varoluşa satmak
için.

Elder beş parasızken kaderin bir cilvesiyle zengin oldu. Onun
Ömrü boyunca işlediği suçlar ve hırsızlığın gölgeleri geride kalmıştır,
ancak şu anda sahip olduğu güç ne olursa olsun yeterli değildir.
Gerçekleştirmesi gereken bir gündemi var ve bu tamamlanıncaya kadar
durmayacak.

Ama sonra tanışırılar.
Dövülmüş bir köle ve zengin giyimli bir hırsız.
Ayrı kaderlerini yönlendiren şey paraydı. Onları bir araya getiren şey
paradır. Ve nihayetinde onları yok eden şey de paradır.

Kız fakirdi. O
zengindi.
Birlikte... iflas etmişlerdi.

UYARI SÖZÜ

Pennies (Dollars #1) bir KARANLIK ROMAN'dır. Bu, okunması zor sahneler, grafik dil ve cinsel içerik (hem ima edilen hem de açıkça yazılan) olacağı anlamına gelir. Şövalye zırhı yerine canavar cübbesi giyen bir adama aşık olmak sizi rahatsız ediyorsa lütfen okumayın. Bu bir peri masalı *değil*. Bu, ışığı hak etmeden önce kör bir şekilde tırmanılması gereken kara bir uçurumdur. Edebi karanlığın yanı sıra, bu beş kitaplık bir serinin birinci kitabıdır. Sonraki her roman birkaç ayda bir yayınlanacak (böylece tırnaklarınız uçurum askısını tutarken yorulmayacak) ve her biri tam uzunlukta olacak. Lütfen tüm cevapların verilmediğini ve her karakterin görüldüğü gibi olmadığını da unutmayın. Melek kıyafeti giymiş canavarlar ve canavar kürkü içinde saklanan melekler var.

Bunu unutma.

Uyarılmıştınız. Size söylenmediğini söylemeyin.

Kendi sorumluluğunuzda okuyun.

Elder Prest'e aşık olma riski size aittir. Hazır mısınız?

Emin misin?

Gerçekten, *gerçekten* emin misin?

Tamam o zaman... Kuruşların ve dolarların dünyasına girin.



ÖZGÜRLÜK.

Ne kadar mütevazı bir kelime .

Ona sahip olanlar için çok az önem taşıyordu. Ama sahip olmayanlar için en kıymetli, en değerli ve en umut verici şeydi.

Özgürlüğün nasıl bir his olduğunu bildiğim için şanslı olduğumu sanıyordum.

On sekiz yıl boyunca özgürdüm. Ne istediğimi öğrenmekte, hoşlandığım kişilerle arkadaşlık etmekte ve titiz kriterlerimi geçen erkeklerle flört etmekte özgürdüm.

İdealleri ve hayalleri olan basit bir kızdım, toplum tarafından hiçbir şeyin bana zarar veremeyeceğine, mükemmel bir kariyer için çabalamam gerektiğine ve kimsenin beni durduramayacağına inanmaya teşvik edildim. Kurallar beni güvende tutacak, polis canavarları uzak tutacak ve ben de dünyanın karanlığına karşı masum ve naif kalabilecektim.

Özgürlük

.
Bendeyd

i.

Ama sonra kaybettim.

Öldürüldü, diriltildi ve satıldı.

Yıllarca özgürlüğümü kaybettim. Ta *ki* kafesime girdiği güne kadar.

O, kara gözlü ve daha kara ruhlu olan.

Sahibime meydan okuyan adam.

Ve hapishanemi tamamen farklı bir yola soktu.



SEVGİLİ GÜNLÜK,

Hayır, bu kulağa doğru gelmedi. Benim hikayem için çok hafif kalpli.

Sevgili Evren,

Boşver onu. Çok görkemli.

Bunu okuyan kişi için. Çok

belirsiz.

Bana yardım etmesini istediğim kişiye.

Bu başımı belaya sokabilirdi. Ve zayıf görünmeyi reddediyordum. Bir yabancının beni hatırlayacağı tek şey bu sözler olacaksa olmazdı.

Şuna...

Kırık kalemi şakağıma vurarak odaklanmak için elimden geleni yaptım. Haftalardır, yeni kafesine alışmaya çalışan bir hayvanat bahçesi hayvanı gibi hapsedilmiştim. Zorlu varışımdan itibaren beslenmiş, yıkanmış ve tıbbi bakım görmüştüm. Çarşafli bir yatağım, sifonlu bir tuvaletim ve duşta şampuanım vardı. Tüm insan ve insan dışı yaşamın ihtiyaç duyduğu temel şeylere sahiptim.

Ama ben

yaşamıyordum.

Ölüyordum.

Sadece göremediler.

Bekle...Biliyorum.

Bu hüznü mektubu yazmak için mükemmel bir isim bulduğumda ilham geldi. Başlık, bu yanlış, yanlış yeni dünyadaki tek doğrudu.

Kimseye.

O üç kelimeyi parşömenime bastığım an, anıların ortaya çıkmasına engel olamadım. Sol elim tuvalet kağıdını düz tutarken titriyor, sağ elim ise geçmişimi yavaşça yazıya döküyordu.

Öldüğümde 18 yaşındaydım.

O günü kısa hayatımdaki diğer günlerden daha iyi hatırlıyorum. Sadece üç hafta önce olduğunu söyleyerek gözlerinizi devirdiğinizi biliyorum, ama inan bana, bunu asla unutmayacağım. Bazı insanların bazı olayların ruhlarında sonsuza kadar iz bıraktığını söylediğini biliyorum ve şimdiye kadar hiçbir şey bu şekilde yapışıp kalmadı. Görüyorsun ya, Hiç Kimse, sanırım bana velet diyebilirdin. Bazıları bunu hak ettiğimi bile söyleyebilir. Hayır, bu bir yalan. Kimse en kötü düşmanın böyle olmasını istemez. Ama gerçek şu ki, ölmediğimi sadece sen biliyorsun. Hayattayım ve bu hücrede satılmak üzereyim. İncitildim, dokunuldum, tecavüz dışında her anlamda tecavüze uğradım ve eskiden olduğum her şeyden mahrum bırakıldım.

Ama anneme? Ben öldüm. Öldüm. Bana ne olduğunu gerçekten öğrenip öğrenemeyeceğini kim bilebilir?

Kalemimin karalaması durdu. Kesik kesik bir nefes aldım, yaşadıklarımı yeniden yaşarken titriyordum.

Nefes almaya devam etme isteğim yok olmuştu. Beni kırmaları biraz zaman almıştı ama kırmışlardı. Ve şimdi amaçlarına ulaştıklarına göre, ceplerini doldurmak için işlem bekleyen bir kargodan başka bir şey değildim.

Günlerce eğlenmek için sahip olduğum tek şey kaotik düşüncelerim, korkunç anılarım ve önümde ne olduğuna dair ezici paniğimdi. Ama bu, yatağın altında çiğnenmiş ve ikiye bölünmüş kurşun kalemi bulmadan önceydi.

Bulmak yiyecek ya da özgürlükten daha iyiydi; daha iyiydi çünkü insan tacirlerim her ikisini de titizlikle kontrol ediyordu. Ne kahvaltı ve akşam yemeğinin düzenli gelişini ne de en yüksek teklifi verene et gibi satıldığım gerçeğini durduracak gücüm vardı.

Daha kötü konaklamalar için satın alınmadan önce bir otel süiti olan küçük bir odada tek başıma olmak konusunda hiçbir kontrolüm yoktu.

Odanın

Havlular on yıl önceki bir işletmenin damgasını taşıyordu ve halı yetmişli yıllardan beri dekorun güncellenmediğini ima eden altın ve bronz renklerle kaplıydı.

Kalem yatağımın altında o kadar uzun süre mi gizlenmişti? Tahtadaki ısıruk izleri, yeni bir şehri keşfedebilmek için ebeveynlerinin telaşlanmayı bırakmasını bekleyen hırçın bir çocuk tarafından mı bırakılmıştı? Yoksa bir hizmetçi kolalı beyaz çarşafı askeri bir hassasiyetle katlarken mi kaybetmişti?

Asla bilemezdim.

Ama fanteziler kurmayı seviyordum çünkü yapacak başka bir şeyim yoktu. Sıkıcı günlerimi hapishanemin her köşesini gözden geçirerek geçirdim. Ruhumu kırdılar, mücadelemi yok ettiler ama içimdeki kararlı dürtüyü durduramadılar. Herkesin sahip olduğu ya da en azından herkesin sahip olduğunu *düşündüğüm* içgüdüydü.

O kadar uzun süredir yalnızdım ki, benimle birlikte işlem gören diğer kızların ne yapacağını bilmiyordum. Yatağa yıldızlar saçarak uzanıp geleceklerini mi beklediler? Bir köşede toplanıp babalarına bu kâbusu durdurmaları için yalvardılar mı? Yoksa kabul mü ettiler, çünkü kabul etmek savaşmaktan daha kolaydı?

Ben mi? Ovaladığım parmak uçlarımı her duvarda, her çatlakta, her boyalı ve kilitli pencere çerçevesinde gezdirdim. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde sürünerek bana yardım edecek bir şey aradım. Ve bana yardım edecek derken, çıkış yolumda savaştığım bir silah mı yoksa mücadelemi daha başlamadan bitirecek bir şey mi kastettiğimi bilmiyordum.

Her santimetre kareyi gözden geçirmek günlerimi almıştı. Ama bulduğum tek şey bu yarı parçalanmış kalemdi. Bir hediye. Bir hazine. Kalemin ucu neredeyse tahtaya kadar inmişti ve değerli varlığımı keskinleştirmek için bir yol bulmam uzun sürmeyecekti ama bunu başka bir gün düşünecektim. Tıpkı diğer her şeyle ilgili endişelerimi bir kenara itmekte ustalaştığım gibi.

Bulamadığım tek şey kağıttı. Ne yıpranmış masanın çekmecelerinde ne de çalışmayan televizyonun altındaki dolapta. Üzerine yazabileceğim tek alet tuvalet kağıdıydı ve kalem bu fikre pek sıcak bakmıyor, gümüşü çizgilerini basmak yerine yumuşak dokuyu yırtıyordu.

Yine de arkamda bir tür not bırakmaya kararlıyım.

Bu piçlerin almadığı ve asla alamayacağı bir parçam.

Derin bir nefes daha alarak içinde bulunduğum koşulları bir kenara ittim ve kalemi daha sıkı kavradım. Yalnız olduğumdan emin olmak için kapağı baktım.

Tuvalet kağıdımı yaydım, sıkı ve yazılabilir hale getirdim ve notuma devam ettim.

Keşke beni bir canavar öldürdü diyebilseydim. Korkunç bir kazanın buna sebep olduğunu. Ve bunu söyleyebilirim... bir dereceye kadar.

Ancak, ölmüş olmamın ve yeni bir oyuncağımın satılmak üzere olmasının asıl nedeni yetiştirilme tarzımdır.

Annemin bana aşıladığı o duruş ve özgüven mi? Bu bana karlı bir kariyer ya da yakışıklı bir koca için iyi bir yer sağlamadı. İnsanları kızdırdı. Kendini beğenmiş, her şeyi bilen ve kibirli biri olarak göründüm.

Bu beni hedef haline getirdi.

Bunu senden başka kimse görecektir mi bilmiyorum, Hiç Kimse, ama görürlerse, umarım itiraf etmek üzere olduğum şeyi unuturlar. Ben tek ebeveynli bir ailenin tek kızıyım. Annemi seviyorum. Seviyorum.

Ama eğer başıma geleceklerden kurtulursam ve bir mucize olur da özgürlüğü yeniden bulursam, Arafta geçirdiğim zamanı anlatırken bu kısmı kendime saklayacağım.

Annemi seviyorum ama ondan nefret ediyorum.

Annemi özlemiyorum ama onu bir daha asla görmek istemiyorum.

Anneme itaat ettim ama onu sonsuza kadar lanetlemek istiyorum. Suçlayabileceğim tek kişi o.

Benim bir fahişeden başka bir şey olmamamdan sorumlu olan kişi.



İKİ DA YS geçti.

Çalındığım dünyada iki gün hiçbir şeydi. İki çalar saat, üniversitede iki ders, arkadaşlarımla telefonda konuştuğum iki akşam ve aptalca kimsenin bana zarar veremeyeceğine inandığım, harika bir şekilde korunan iki gece.

Bu yeni dünyada mı?

Sadece bir şeyler hissetmek için var olmayan kaşıntıları kaşımak için iki gün yeterliydi. İki gün boyunca kalemimi yıprattım, sonra daha fazla kurşun ortaya çıkarmak için yavaşça tahtayı karıştırdım, böylece zamanımı meşgul edecek bir şeyim oldu.

İki gün boyunca tuvalet kâğıdı romanımı yazmaya devam ettim ve bu arada kırk sekiz saatin sonunda arafta kaldığım kısa sürenin sona erdiğini bilmiyordum.

İşlemlerim bitmişti.

Satış tarihim

tamamlandı.

Akşam yemeğinde benim için geldiler. Her zamanki yavan pılav ve tavuk ya da duvardaki delikten sokulan sulu güveç yerine kapı açıldı.

Kapı açıldı!

Haftalardır ilk defa.

Yavaş yavaş solan tenimi yansıtan kirli aynalarla o kadar yalnızdım ki ziyaret kalbimi sıkıştırdı. İlk çekildiğimde ergen yumuşaklığı, diri göğüsler ve yuvarlak bir karınla kıvrımlıydım. Kahverengi saçlarım, annemin hayır işlerinde en iyi şekilde görünmemi istemesi üzerine kişisel kuaföründen aldığım randevu sayesinde kıvrılmış ve zengin bir çikolataya boyanmıştı.

Çalındığım işlevin aynısı.

Daha önce düşüncelerim yüzeyseldi, yavru yağlarımı nasıl eriteceğimi ve makyajımı YouTube'daki modeller gibi nasıl yapacağımı merak ediyordum. İffetli görünüşüme rağmen zekiydin ve psikoloji okumak için prestijli bir üniversiteye yeni kaydolmuştum - tıpkı annemin istediği gibi. Tüm hayatım boyunca planladığı gibi onun ayak izlerini takip ediyordum.

Artık görünüşüm ve düşüncelerim tamamen farklı bir kıza aitti. Artık bir genç kız değil, bir kadındım. Saçlarım normal koyu pekmez kahverengisine dönmüştü. Zevk aldığım düşük kalorili seyrek menü sayesinde vücudum kıvrımlarını kaybetmişti.

Hâlâ özgür olsaydım mutlu olurdu sanırım. İstedikimi elde ettim. Biraz daha zayıflamıştım ve artık saç boyalarını ve modayı umursamıyordum. Bunun yerine dönüşümünden nefret ettim çünkü boğazımdaki meşhur tasmaya bir zincir daha eklenmişti.

"Gel." Adam parmaklarını şıklattı.

Başka bir insan görmek beni bir çeşit rahatlatmalıydı. İçimdeki bir şeyin arkadaşına ihtiyacı vardı - bu arkadaş benim sonum olsa bile. Ama onun gözlerini, ağzını ya da burnunu göremiyordum. O bir hayaletti, bir karikatürdü, yanağında gözyaşları olan siyah beyaz bir şakacının Venedik yüz maskesinin ardına gizlenmişti.

Gözyaşları benim için miydi? Yoksa sadece bir alay mıydı?

Ona doğru bir adım attım, hapsedildiğim ilk birkaç gün bana aşıladıkları itaatkâr sinmişlikten nefret ediyordum. Çürükler geçmişti ama dersler geçmemişti.

Ama sonra durdum, tuvalet kâğıtlarının üzerindeki mektuplara baktım. Hikayemi anlatan mektuplar.

Bu odadan çıktığım anda sonsuza dek değişecek bir hikaye.

Artık değerli hiçbir şeyim yoktu. Daha önce insan ticaretine maruz kalmış pek çok kadının giydiği paçavralar benim değildi. Uyumak ağladığım yastıklar benim değildi. Hayatım artık benim bile değildi. Karalanmış düşüncelerimi saklama arzusu saçmaydı ama bir parçamı daha geride bırakmayı reddettim.

Eğer bu yeni sınavla yüzleşmek zorunda kalırsam, bunu geçmişimi avucumun içinde bir tılsım gibi tutarak yapacağım; onu soluyabilirsem yazabileceğimi ve yazdığım da ondan kurtulacağımı hatırlatan bir tılsım gibi.

"Şimdi, kızım!" Adam, dağ gibi duruşuyla can yakmaya hazır bir şekilde odaya girdi.

O beni yakalamadan önce masaya doğru koştum ve hayatımın çürük parçalarını topladım. Onları sımsıkı kavrayarak onun koca gövdesinin etrafından dolandım ve kapıdan çıkıp gözden kayboldum.

Kapıdan çıkın!

Ben odadan çıkıyorum.

Aynı altın ve bronz halının süslediği koridorda yalınayak ilerlerken iz bıraktığım mekânın tanındıklığı kaybolmuştu. Beni esir alan kişinin ağır ayak sesleri arkamda gümbürdüyordu.

Beni tutmadı ya da yavaşlamam için zorlamadı. Kaçış olmadığını o da benim kadar iyi biliyordu. Buraya getirilirken gözlerim bağlıydı ama binaya girdikten sonra tekrar görmeme izin vermişlerdi.

Normal bir otel gibi kilitli odaların önünden geçerken, kendimi daha uzun durmaya ve bir sonraki adım için kendimi hazırlamaya zorladım.

Bunu atlatabilirsin.

Beni canlı istiyorlardı, ölü değil.

Nedense bu düşünce beni rahatlatmadı... Aksine korkumu daha da arttırdı.

"Asansöre binin. Aşağı iniyoruz." Adamın sesi klostrofobik alanda gümbürdüyordu.

Sola dönerek, dört gümüş kapının ikişer ikişer durduğu açık fuayeye girdim. Kapılardan birinin açılmasını sağlayan düğmeye basarken elimin hafifçe titremesine lanet ettim.

Zil hemen çaldı, asansör inleyerek genişledi ve beni pis aynalı bir kutuya buyur etti.

İçeri girip kapanan çıkışa doğru döndüğümde yansımama bakamadım. Bana verilen soluk sarı şortun altından bacaklarım görünüyordu. Sıksa kollarım, güve yeniği gri tişörtün içinde gençlik yıllarımın son kalıntılarını taşıyordu. Kendime bakmayı umursamıyordum çünkü dışımdaki beden içimdeki ruhu yansıtmıyordu.

Evet, kırılmış
görünüyordum. Evet,
dolaylı olarak itaat
ettim.

Ama içimde, paramparça ettikleri parçaları bir şekilde değerli bir şeye yapıştırmıştım. Artık ilk geldiğim zamankinden daha güçlüydim. Artık soyulmuş, kızgın pençelerle hoyratça yıkanmış ve diğer kadınlarla birlikte kataloglanmış feryat eden bir kız değildim. Çıglıklarımı içimde tutuyordum çünkü orada kimse beni duyamazdı.

Kimse onları bana karşı kullanamazdı. Sessizlik, panikten daha iyi kullanabileceğim bir silahtı. Ve eğer bu, özgürlüğü bulana kadar tek bir kelime daha etmemem anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Adam yanıma doluşmuş, dördüncü seviyeye basıyordu.

Geçtiğimiz otel odalarının kapılarındaki numaralara bakarak beni on ikinci katta tuttuklarını çıkardım. O barikatların arkasında kaç kız kilitliydi? Kaç katta satılmayı bekleyen mahkûmlar vardı?

İniş biraz fazla hızlı oldu, yerçekimi karnımı kavradı. Asansör tekrar açılıp aynı iniş platformunu ortaya çıkarırken nefesimi tuttum.

Adam beni kürek kemiklerimin arasından dürttü.

İleri atıldım. Tökezlemek yok. Yalvarmak yok. Ne bir soru ne de bir yalvarış. Hiçbir anlamı yoktu.

Haftalar önce geldiğimden birkaç saat sonra yumruk yediğim yanağımı ovuşturdum. Her türlü şeyi talep etmişim. Annem onları bulduğunda onlara acı çektireceğime söz vermişim. Peşime düşecek bir şövalye alayı olan bir prenses olduğuma inanmışım.

Karnımdaki botları ve yüzümdeki yumruklarıyla güvendiğim her şeyin yalan olduğunu çabucak öğrenmişim.

"Buradan aşağıya." Adam soldaki koridoru işaret etti.

Seçtiğim yöne doğru ilerlerken, halının yumuşaklığı beni rahatlatmak için elinden geleni yaparken titredim. Otel, hiçliğin mükemmel bir fonuydu. Sıcaklık rahat bir seviyede seyrediyordu, bu yüzden hiç titremiyor ya da terlemiyordum. Işıklar eşit bir şekilde parlıyordu, bu yüzden asla gözlerimi kısmadım ya da gerilmedim. Rüzgârın tenimde ve güneş ışınlarının yüzümde nasıl hissettirdiğini unutana kadar her duyum kontrol altındaydı.

Artık dışarı çıkmama izin var mı?

Beni nereye götürüyor?

Adam önümde volta atıyor, eski spor salonunun kapısını iterek açıyordu. Otel bir zamanlar, satın alınıp harabeye çevrilmeden önce dört yıldızlı bir tesis olmalıydı.

Fildişi karoların kirlenmiş olduğu ve eski saç kurutma makinelerinin gaz maskesi gibi asılı durduğu kadın soyunma odasına girdiğimde, daha fazla talimat almak için durdum. Duvarda asılı duran, fermuarlı ama yarı saydam bir giysi torbasından beyaz bir elbise görünüyordu. Buradan bile, incili korsaj ve diamante

Askıdaki eşarp, böylesine köhne bir yerde hoş karşılanmayacak bir şıklığa işaret ediyordu.

Venedik maskesinin ardındaki adam mırıldandı: "Duş al, saçını yap ve giyin. Seni bir saat içinde alacağım."

Bir saatlik hazırlık mı?

Ne için?

Kızarmış yemek ve bira kokusuyla yaklaştı. "Kaçmayı aklından bile geçirme." Başını eğerek geri çekildi ve iki kız daha içeri girdi. "Ah, misafir."

Yeni gelenlerin çobanı, karşı duvardaki eşleşen giysi torbalarını işaret etti. Elbiseleri siyah ve griydi. "İkiniz de hazırlanın."

Tıpkı duyuların her yönünün düzenli hava, ısı ve onaylanmış uyarılarla çalınması gibi, gardıroplarımız da çalındı. Beyaz, siyah ve gri. Renk spektrumu olmayan monotonlar.

Amirim aslan maskeli meslektaşına başıyla işaret etti. "Sen nöbet tut. Patrona neredeyse hazır olduğumuzu söyleyeceğim."

Kızlar bana baktı. Ben onlara baktım. Hepimiz kaderimizi kirli pençelerinde tutan adamlara baktık. Ne olacağını sorma dürtüsü dilimi yaktı. Ama sormadım. Cesaretim olmadığından ya da cesaret edemediğimden değil, cevabı zaten bildiğimden: soğuk kahkahalar, alaycı imalar ve teselli etmekten çok korkutmayı amaçlayan şifreli cevap.

Hayır, sormazdım.

Ama vardığım sonuç en yakınımındaki yırtık pırtık pembe bir güneş elbisesi giyen ve sarı saçları birbirine karışmış kıza ulaşmadı. "Bunu neden yapıyorsunuz? Bize ne olacak?"

Venedik Maskesi Aslan'a baktı. Birlikte ona doğru ilerlediler ve onu kiremitli duvara yasladılar. Fiziksel olarak hırpalamak yerine auralarının gücünün onu hırpalamasına izin verdiler, başlangıçta bizi kontrol etmek için bize zarar verdiklerini düşünmeme izin verdiler, ama şimdi, daha fazla zarar görmeden değerliydik.

Sonuçta, çirkin ve çürükse malın ne faydası vardı?

"Sana söylemiştim. Satılacaksın, güzel melek." Aslan onun yanağını okşadı. "Seçilecek ve işlem göreceksin ve o tatlı, tatlı para elimize geçtiğinde, gitmiş olacaksın. Güle güle. Artık bizi ilgilendirmiyorsun."

Cansız kızıl saçlı diğer kız geriye doğru sendeledi ve ağzı sessiz bir feryatla açıldı.

Sanki bilmiyorlarmış gibi? Sanki benim kilitli ve yalnız geçirdiğim kadar zaman geçirmişler ve böyle bir şeyin olacağını görememişler gibi. Belki de çok fazla karanlık kitap okumuş ya da televizyonda çok fazla suç programı izlemiştim. Her iki durumda da aptal değildim ve artık kesinlikle saf değildim.

Tıpkı benim psikoloji diplomamı almak için üniversiteye gitmeyeceğim gibi, bu kızlar da hayatlarına asla geri dönemeyeceklerdi. Yaşadığı karmaşa için annesini suçlayan benim aksime, onlar kötü bir erkek arkadaşı ya da çok fazla içmek ve yanlış kişiye güvenmek gibi aptalca bir kararı suçlayabilirler.

Bizi buraya getiren ne olursa olsun, aynı yolculuktaydık. Sadece bizi satın alan kişi tarafından belirlenen farklı varış noktalarımız vardı.

Gözyaşlarına ve kahkahalara boğulan tutsaklara sırtımı dönerek şortumu ve tişörtümü çıkardım, değerli tuvalet kâğıtlarımı tezgâhın üzerine bıraktım ve doğruca duşa girdim. Perde ya da perde yoktu. Vücut sıcaklığındaki suyu açıp saçlarıma kokusuz şampuan sıkarken çıplaklığım sergilenmeye devam etti.

Yabancıların önünde çıplak olmak bir ay önce beni korkuturdu.

Artık böyle şeylere itibar etmiyorum çünkü kimin bana baktığı, dokunduğu ya da nihayetinde tecavüz edip yok ettiği üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu.

Bunu düşünme.

Dişlerimi sıkarak şampuanı köpürterek kabarcıklar haline getirdim. Sabundan hiçbir aroma ya da rahatlık gelmedi. Karpuzlu vücut peelingimi ve ahududulu dudak parlaticımı özledim. Uzun bir çalışma gününden sonra gazlı içeceklere ve yumuşak bir battaniyeye hasret kaldım.

Tekrar koklamak için neler vermezdim. Tekrar duymak. Tekrar *hissetmek*.

Diğer kızlar hayatlarının yasını tutarken ve geleceklerinden korkarken, ben rahatlamıştım. Bu aşama bittiği için mutluydum. O odada geçireceğim bir saat daha beni tamamen delirtebilirdi. En azından bu şekilde yapacak bir işim, meydan okuyacak birileri, gidecek başka bir yerim vardı.

Ve kim bilir, belki de kaçmanın bir yolunu bulurum.

Başımı akıntının altına tuttuğumda duşun gürültüsü tüm sesleri engelledi. Saçlarımı köpürtürken gözlerimi kapalı tuttum ve yıkanana, tıraş olmak için verilen usturayı kullanana ve etrafıma bir ipliksi havlu daha sarana kadar dönmedim.

Erkekler ve maskeleri gitmiş, kadınlar da beni taklit etmiş, her biri bir tezgâha geçip itaatkârca ama gözyaşları içinde yıkanmıştı.

Bu basit bir temizlik ya da hazırlık değildi.

Bu cehenneme vaftiz olmaktı.



HIÇ KİMSEYE ,

Annem bana her zaman zorbaların da insan olduğunu söylerdi.

Beni asla ilk izlenimleri yargılamamam ya da başkaları gibi yüzeysel olmamam konusunda uyardı. Başkalarına sataşırken onların acı çekip çekmediklerini ya da berbat bir hayat yaşayıp yaşamadıklarını bilmeden eleştiri yapmanın bana düşmeyeceğini söyledi.

Şu anki durumuma bakarak buna katılmıyorum, ama yine de bu adamlar zorba değil, canavar. Sanırım annemin kuralı güvende.

Yargılamayın. Dinle.

Bana bunun beni iyi durumda tutacağına ve düşman değil dost kazanacağıma söz verdi. Bana söylemediği şey, kimsenin bir numune gibi izlenmekten hoşlanmadığı ve herkesin şefkatli bir çok bilmişten nefret ettiğiydi.

Ve bu yüzden hedef alındım. Ya da en azından ben öyle olduğuna inanıyorum.

Görüyorsunuz, Hiç Kimse, her şey normal bir akşam olarak başladı. Annemin odasının karşısındaki odamda giyindim. Annemin seçtiği alçak topuklu ayakkabıları, omzu açık elbiseyi giydim ve annemin ayarladığı taksiye atladım.

Dahil edildiğim için minnettardım çünkü normalde dahil edilmezdim.

Annemle gurur duyuyordum. Saygılı, dikkatli... ama taparcasına değil. Beni severdi ama aptal çocuklar için zamanı yoktu, o aptal çocuk kendi çocuğu olsa bile. Kendisi her gün yetişkin zorbalarla uğraşırken benim kendi başımın çaresine bakabilmem için yaşlı ve bilge olmamı sağladı. Psikopatların ve pedofillerin yükünü hafifletmek için hizmetlerini devlete sattı.

Hepimize kobay gibi davrandı, zihnimizin içine girmek istedi - azarlamak yerine bir şeyi neden yaptığımı sordu. Dağınık duygu gösterileri yerine ifade edilmiş kelimeler talep ediyordu.

Arkadaşlarım annemin rehberliğine güvendiğim için bana deli diyorlardı. Ama ben iyi bir kızdım, nazik bir evlattım, hayatını insanların saklandığı perdeyi kaldırarak kazanan bir kadın tarafından yönlendirilen bir çocuktum. Beni aynı sihre sahip olduğuma inandırdı ve böyle bir yeteneği olmayanlara yardım etmek benim görevimdi.

Beni ben yapan oydu.

Sanırım bunun için minnettar olmalıyım çünkü onun katı terbiyesi olmasaydı, şu anda bile bir köşede ağlayıp sızlayan kızlar gibi olurum. Beni doğuran kadına bana bu yaşam becerilerini kazandırdığı için minnettarım ama bu onu affedeceğim anlamına gelmiyor.

Akşam 9'dan gece yarısına kadar güvende idim. Takım elbiselilerin arasına karışıp fısıltılarla eğleniyor, annemi ve işini onun talep ettiği duruşla temsil ediyordum.

Sadece, kuralların gevşediği ve yorgunluğun eğlenceli belirsizliğin altında süründüğü o cadı saatinde bir adamla tanıştım. Annem zekâsı ve sert çekiciliğiyle hayırseverleri sarhoş edip, idam mahkûmlarının zihinsel sağlığı için kurduğu hayır kurumuna cömert bağışlar kazandırırken (kim neden bağış yapmak isterdi, hiçbir fikrim yoktu), Bay Kewet adında gizemli bir adam benimle flört ediyordu.

Ergenlik şakalarına güldü. Çocukça kaprislerimi şımarttı. Ve ben onun alçak cephaneliğindeki her lanet numaraya kandım.

Diğerleri içgüdüsel olarak kötü bir şeyler fark ederek bu adamdan uzak dururken, ben ona hoş karşılandığını hissettirmeyi kendime görev edindim. Kafamın içindeki sesin beni uyarmasına izin vermedim; bunun yerine, 'Yargılama' şeklindeki kesin ve hızlı kurala inandım. Dinle.

Annem bana yanlış öğretti.

Korkmak yerine sempati duymamı sağladı.

Kötüyü tanımak yerine iyiye inanmamı sağladı. Katilimle dans ettim.

Beni dışarı çıkardığında gülümsedim.

O tehdit ederken ben yatıştırmaya çalıştım.

Ve elleri boğazıma dolanıp beni boğduğunda, hala onu kurtarabileceğime inanıyordum.

Beni balo salonunun balkonunda, annemden sadece birkaç metre uzakta öldürdü.

Ve bunu yaptığı süre boyunca kurtarılması gerekenin ben değil, o olduğunu düşündüm.

"Zaman doldu. Gitmeye hazır olsanız iyi olur."

Kalemim tuvalet kağıdımı kesmeyi bıraktı. Bay Kewet'in öldürücü kucağına baygın düştükten sonra neler olduğunu yazmam gerekiyordu. Artık tanımadığım bir dünyada beni nasıl hayata döndürdüğünü. Bildiğim ve mantıklı gelen her şeyin nasıl birdenbire karmakarışık ve tamamen yabancı olduğunu.

Ama Venedik Maskesi geri dönmüş, kollarını iri ve tonsuz cüssesinin üzerinde kavuşturmuştu. Sesi bile hiçbir aksan ya da ipucu içermiyordu. Yüz hatları ya da ırksal ipuçları olmadan nereye götürüldüğüm ve hangi ülkeye ait olduğum konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Bir avuç dolusu kurşun kalemle karalanmış paragrafımı buruşturarak inci boncuklu korsajımın içine tıktırdım. Parmaklarım süslü elbisenin üzerinde gezinerek boğazıma doğru fısıldadı. Şimdi bile parmak izlerinin gölgeleri beni işaret ediyordu. Boğulmak acı verici bir ölümdü. Hem ağrılar hem de çürükler halinde kalıntılar bırakan, aynaya bakıldığında her zaman hatırlatan bir ölüm.

Beni öldürmüştü. Onu durduramadım. Peki neden beni ölüme terk etmedi?

Neden bu yeni başlamak yerine bitmemiş olsun ki?

Çünkü sen canlı olarak çok daha değerlisin.

Sırtımı dikleştirdim.

Saçıma fön çekmiş, verilen rimel ve ruju sürmüştüm. Neden zahmet ettiğimi bilmiyordum. Ancak, güzel olmak bana daha nazık bir kader bahsedebilecek bir lanet olabilirdi. Tedirgin edici mantığımla, biri benim için ne kadar çok para öderse, genel muamelemin o kadar iyi olabileceğini düşündüm.

Tabii bu geri tepmez ve psikopat bir milyarder beni nişancı eğitimi için satın almazsa.

Kalbim bir merdiven bulup göğsümden çıkmak için elinden geleni yaparken boğazım kapandı. Tekrar yutkundum. Her ne kadar bununla yüzleşmek istemesem de, hayatta kalma şansım varsa kalbimin atmasına ihtiyacım vardı.

Fayansları kırarak beyaz elbisemi başbakana sunulacakmış gibi düzelttim. Arkadaki ilginç düğmeler kızıl saçlı kadının yardımı sayesinde sabitlenmişti. Saten, göğüs uçlarımın ve göbeğimin hassas derisini korumak için iç çamaşırı olmadan vücudumu öptü ve çok uzun olmaktan bir milimetre uzakta zeminin üzerinde fısıldadı. Ayağımdaki beş numara beyaz topuklara kadar ölçüler tamdı.

Hiçbir zaman beyazın hayranı olmadım. Otorite imajı verdiği için (anneme göre) siyah giymeyi ya da sınıftaki ruh halime göre pastel ve renkli giymeyi tercih ederdim.

Beyaz çok fazla bakım gerektiriyordu. Giydikten birkaç dakika sonra hayat lekeleriyle kirleniyordu. Ama aynı zamanda öyle bir masumiyet veriyordu ki insan tacirlerimin beni neden onunla giydirdiklerini anlıyordum. Saçlarım daha parlak, yeşil gözlerim daha büyük, tenim daha güzel görünüyordu.

Siyah giysili kız sert ve yaşlı görünürken, gri giysili kızıl saçlı kızın rengi solmuş ve şimdiden bir mezar için yalvarıyor gibiydi.

Eğer bir kurdun inine girmek üzereyse, dövüşten önce kan kokusu almak istemezdim. Omuzlarımı geride tutarak muhafızın yanından geçtim ve Aslan Maske'ye doğru adım attım.

Sessizce çobanlarımızı takip ettim ve hüzünlü köle kafilesini koridordan aşağıya, asansörlere ve ikinci kata kadar yönlendirdim.

Orada, sohbet sesleri, erkek kahkahaları ve hafifçe çalınan bir piyano ile kargaşa karşıladı.

Müzik dinlemeyeli ya da vücutların sıcaklığını hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki kendimi kaybetmişim. Uzak ve dokunulmamış kalma ihtiyacımı unutarak, çarparak durdum. Aslan Maske beni ileri doğru iterken unutkanlığım başımın yan tarafına bir tokat yememe neden oldu.

Yediğim ilk dayak sırasında cevap verdiğimden beri ilk kez tökezledim ve dersi tekrar tekrar yaşadım.

Gözler odanın her köşesinden bana kilitlenmişti. Aç gözler.

Deli gözler.

Şehvet dolu, korkunç gözler.

Hepsi de kağıt hamurundan ve alçıdan yapılmış maskelerden oluşan bir hazinenin arkasından bakıyor.

Işıltılı gümüş küreden bir spot ışığı hareket ederek mekânı parıldayan ışıklarla kapladı ve doğrudan üzerimize düştü. Piyano çalmayı bıraktı.

Venetian ve Lion'ın rehberliğinde kızlarla birlikte eskiden dans pisti olan yerin ortasına doğru ilerledik.

Artık bir pazar kalemidi. Teftiş için bir podyum ve tokmağıyla bir müzayedeci vardı. Birlikte duş aldığım iki kız, diğer kadınlardan oluşan bir alay halinde sıraya dizilirken sessizce ağlıyorlardı. Benimle birlikte bu otelde yaşamış ama benim hiç görmediğim kadınlar. Her yaştan ve etnik kökenden kadınlar, hepsi hak ettikleri yerden çalınmış ve çiftlik hayvanı gibi muamele görmüşlerdi.

Arkadaşlarım beni gerçekten özlemeyeceklerdi çünkü beni anlamıyorlardı. Yasını tutacak bir erkek arkadaşım ya da beni aramaya gelecek bir babam yoktu. Bağlantılarım ve ailem konusunda çok eksiktim.

Bir daha asla böyle bir şey hissetmeyeceğimi bildiğimden, sevmeye ve sevilme arzusunu kapatmamı kolaylaştırdığını sanıyordum. Ama aynı zamanda daha çok acı veriyordu çünkü en azından bunlara sahip olsaydım, kısa bir süre yaşadığımı, özgürlüğümü hafife almadığımı söyleyebilirdim.

Artık tek bildiğim tutsaklıktı.

Mükemmel ütülenmiş smokinli ve siyah cellat maskeli bir adam, gizli dudaklarına bir mikrofon tutarak salonda dolaşırken, atmosfer beklenti içinde sessizleşti.

"Üç Aylık Güzellikler Pazarı olarak da bilinen QMB'ye hoş geldiniz beyler." Elini mal sırasının üzerinde gezdirerek, "Gördüğünüz gibi, bu gece sizin için oldukça kalabalık bir katılım var" dedi.

Teker teker bizi işaret etti.

Çıplak yüzlü ve teşhirde olan bir tek biz vardık.

Teker teker içimize kapandık.

Benden önce on iki kişi

sayıldı. Ben şanslıydım, on

üç.

Yoksa şanssız on üç müydü? Tek ihtiyacım olan kara bir kedi, düşmüş bir merdiven ve bir cadının batıl inançlarının beni lanetlemesiydi.

Adam sanki her birimizi bizzat yaratmış gibi gururla yürüyordu. Eğer bizi her şeyimizden sıyrıp hiçbir şey olmadan yeniden inşa etmekten sorumluysa, belki de öyleydi. Belki de bize sahipti ve artık tanımadığım bir şeyi satmaya hakkı vardı.

"Her zamanki gibi, zevkiniz için bir dizi güzelimiz var.

Hepinizin dosyaları ve sağladığımız fotoğrafları incelemek için zamanınız oldu."

Bekle, hangi fotoğraflar ve dosyalar?

Odalarımızda kamera var mıydı? Gizlice kataloglanıyor ve araştırılıyor muyduk? Göğsüm yükselip alçalıyor, söylediğim sözlere baskı yapıyordu.

çalıntı tuvalet kağıdına karaladım. Geçici yazımı biliyorlar mıydı? Onu benden alırlar mıydı?

Sorularım beni meşgul ederken adam dans pistinin üzerinden geçti ve sıradaki ilk kızı yakaladı. Onu öne doğru sürükleyerek podyuma çıkmaya zorladı ve dengesini sağlayana kadar tuttu.

Sahne ışığı ona her stres çizgisini, her korkuyu, her gözyaşını gösterdi. Böylesine istilacı bir parıltının altında hiçbir şey saklayamazdı. Hiçbir insanlığın ona bakmaması yüzündeki çıplaklığı daha da kötüleştiriyordu. Sadece hayvan maskeleri, robot maskeleri ve her türden yaratık.

Ona benzemek istemiyorum.

Bu pisliklerin dehşetimi görmelerine izin vermezdim. Onlar bizim onları görmemize izin vermediyse, ben de onların beni görmesine izin vermeyecektim. Gerçek benliğimi gizlemek için tüylerim ya da elmaslarım yoktu ama iradem vardı.

Yüz hatlarımı katı, duygusuz bir kabuk haline getirmek için dört kız gerekti. Bakışlarımdan duyguları silmem ve geriye kalanları yeni oluşturduğum bir bavula (ya da ruh çantasına mı demeliydim) doldurup kapağını kapatmam için dört kız daha gerekti. Bu ruh çantasını kilitlemenin, tüm sırlarımı, umutlarımı ve özlemlerimi sürgün etmenin ve anahtarı fırlatıp atmanın bir yolunu bulmak için son dört kız gerekti.

Adım Tasmin Blythe'dı, ancak sıram geldiğinde ve podyumda gururlu ve kibirli bir şekilde durmaya zorlandığımda bana yeni bir isim verdiler. Bana sonsuza dek nereden geldiğimi hatırlatan ama aynı zamanda beni diğer her şeyden sıyıran bir isim.

Pimlico.

Annemin töreninin yapıldığı Londra banliyösünden sonra. Artık

Tasmin değil. Pimlico...*Pim*.

Sevindim.

Artık güçlü ve mesafeli görünme numarası yapmama gerek yoktu; Pimlico güçlü ve *mesafeliydi*. Tasmin derinlere, çok derinlere kilitlenmişti ve ben parlak ışıklar altında gözümü kırıştırtıp en can yakıcı şeyi duyduğumda unutulmuştu.

"Yüz bin öderim." "İki yüz bin veririm."

"Hepinizden fazla vereceğim ve iki katına çıkaracağım." Uzun boylu, ince bir adam silueti dans pistine adım attığında salonun nefesi kesildi. "Beyazlı kız için dört yüz bin dolar."

Kalbim bir kez daha bir paraşüt inşa edip kaçmaya çalıştı. Bu gecenin en yüksek teklifiydi.

Beni iğrendirdi.

Benim değeriime karar vermeye nasıl cüret ederler? Köle arkadaşlarımlın değeriini.

İnsan hayatının üzerinde hiçbir fiyat etiketi yoktu.

Benim hayatım.

Hapsedildiğimin üçüncü gününden beri tek kelime etmemiştim. Yaşım ya da cinsel geçmişimle ilgili sorularına cevap vermedim. İstilacı taleplerini paylaşmayı reddettim.

Ehliyetim ve sosyal medya sayesinde ihtiyaç duydukları her şeyi bildiklerine şüphe olmamasına rağmen o küçük gücü almıştım.

Ama şimdi... burada, satışımın arifesinde, söyleyecek bir şeyim vardı.

Ellerimi birleştirerek bana sahip olmak isteyen belirsiz adama dik dik baktım. Sesim yankılandı, yumuşak ama saftı, bir erkek yuvasındaki tek kadınsı sestti.

"Bir milyon teklif ediyorum. Kendimi satın almama izin verin efendim, ben de tüm bu olanları unutayım."

Yeni efendileri tarafından çoktan getirilip götürülmüş olan satın alınmış kızların nefesi kesildi. Cüretkârlığımlı hayatımı kısaltabilir ya da uzatabilirdi. Her iki durumda da, bu isteyerek ve bilerek seçtiğim bir kumardı.

Benim bir milyonum yoktu. Annem Londra'daki iki yatak odalı dairemizi satarsa olabilirdi. Ama tıpkı diğer endişelerimi daha sonraki bir günde çözülmek üzere bir kenara ittiğim gibi, bunu da bir kenara ittim.

Para sadece paraydı.

Kuruşlar dolarlara, dolarlar da yüzlüklere eklenir.

Sonunda, güzelce basılmış kağıt değersiz kaldı çünkü enflasyon onun sayısal karını çaldı ve ona sahip olanları mutlu edemedi.

Öte yandan hayatımın değeri artacak, hayatta kaldığım süre uzadıkça bilgeleşecek ve deneyim bakımından zenginleşecektim. Ben bir yatırımdım, yükümlülük değil. Ve sahip olduğum her şeyi kendime bir gelecek sağlamak için yatırıacaktım.

Adam öne doğru bir adım attı, parıltıyı keserek silüetini fiziksel bir kütleye dönüştürdü. Kirli sarı saçları, bir İngiliz Lordu'nun prens maskesinin ardında görünen tek şeydi. "Kendin için mi teklif veriyorsun?" Sesi yabancı geliyordu ama aksanını çıkaramadım. Akdenizli olabilir mi?

Çenemi eğdiğimde, podyum beni ondan daha yükseğe koydu, sanki o benim tebamış ve ben de onun kraliçesiymişim gibi aşağıya baktım.

Ona hükmederdim. Asla boyun eğmezdim.

"Bu doğru. Senin için çok pahalıyım. Bir milyon pound, dolar değil. Senin zavallı miktarının çok üzerinde teklif verdim."

Müzayedeci, olayların bu şekilde değişmesi karşısında ne yapacağını bilemez bir halde bocaladı. Onun işi para kazanma oyunuydu. Kadın satmak yüksek kâr getiriyordu, ama beni kendime satarak daha fazla kazanabilecekse, bazı kurumsal kuralların çiğnenmesi neden umurunda olsun ki?

Her şekilde parasını aldı.

İngiliz Lordu maskeli adamı görmezden gelerek cellatla yüzleştirm ve tokmağının teklifimin üzerine düşmesi için yalvardım. "Bir milyon efendim, ben de çekip gideyim ve bir daha bundan bahsetmeyeyim."

Peki ya diğer kızlar?

Annem, satılmış kadınları terk etme düşüncesi yüzünden yaşadığım utanç ve suçluluk duygusu için beni lanetlerdi. Ama aynı zamanda kararlı ve inançlı bir yol seçtiğim için gurur duyardı. Bu özelliğimin her zaman eksik olduğunu söylerdi.

Şimdi mutlu musun, anne?

Ben azalan sesler denizinde dururken, oda müzakere mırıltılarıyla patladı.

Bir an için aptalca kazandığıma inandım. Elimi mükemmel zamanda oynadığımı ve özgürlüğümü kazandığımı sandım. Ama son dersimi almamıştım.

Gurur, düşüşten önce gelir.

Ve ben düşmek üzereydim.

"Teklifinizi görüyorum ve sizi yükseltiyorum," diye mırıldandı Lord Mask. "Bir milyon beş yüz bin *pound*, dolar değil. Ne diyorsunuz?"

Cevap veremeden -teklifimi artıramadan ve durumumu değiştiremeden- korkunç tokmak düştü.

"Satıldı!" diye bağırdı müzayedeci. "Bir milyon beş yüz bin sterline Bay Lord'a."

* * * * *

Kimseye,

Bu son konuşmamdı. Son kez kaybettim. Her gün acı içinde yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu son kez öğrendim.

O günden sonra ben Dilsiz Pimlico, Beyazlar İçinde Sessiz Kadın oldum.

O adam bana ne yaparsa yapsın, yıkılmadım.

Attığı dayak ya da verdiği cinsel ceza ne olursa olsun, suskun ve güçlü kaldım.

Kaçmanın bir yolunu bulduğumu söylemek isterdim. Kaçtığımı. Bu satırları size Londra'daki şirin bir kafeden, solumda yakışıklı bir erkek arkadaşım ve sağımda en iyi arkadaşımınla birlikte yazıyorum.

Ama yalan söylemekte hiç iyi olmadım.

Bu tuvalet kağıdı romanı asla kurgu olmayacaktı.

Bu benim otobiyografimdir, böylece bir gün, değerim kullanıldığında ve efendimin benim için ödediği her kuruş nakde çevrildiğinde, birileri bu kadar çok şeye katlanan sözsüz köleyi hatırlayabilir.

Belki o zaman özgür olurum.



Kaybettiklerimi ve bir daha asla göremeyeceklerimi SAYMAK YERİNE sahip *olduklarımı saymayı* tercih ettim.

Satış işlemim gerçekleşirken, başarılı teklif sahipleri yeni eşyalarını evlerine götürürken oda boşalırken ve kollarım bükülmüş bir tür evlilik yüzüğü gibi bileklerime dolanacak kaba sicim için arkamdan çekilirken beni meşgul etti.

Gözlerim karartıcı bir kefenle bağlanırken tek kelime etmedim ve hükmeden eller beni sıcaklık ve piyano notalarıyla dolu balo salonundan, göremediğim koridorlardan ve tanık olmadığım bir fuayeden geçirirken gıkımı bile çıkarmadım.

Bir arabanın arkasına bir kaçak gibi itilirken yumuşak sesler duyuluyordu, beyaz elbisem ve eşarbım hala beni raftan yeni çıkmış değerli bir oyuncak gibi süslüyordu.

Beni *Hotel de Sex Traffic'ten* özel bir uçak pistine hırpalanmış bir Honda'nın mı yoksa pahalı bir Maybach'ın mı taşıdığını bilmiyordum. Beni satın alan iki elin yardımı olmadan görmeme, dokunmama ya da hareket etmeme izin verilmiyordu.

Benimle konuşmadı. Ben de onunla konuşmadım. Etrafımızdaki personelin de konuşmasına gerek yoktu çünkü emirleri vardı ve onlara açıkça itaat ediyorlardı.

Özel bir jet olduğunu tahmin ettiğim uçağın gövdesinin yanından geçerken, nazik itişler beni görünmeyen bir koltuğa oturtmadan önce iskeleyle yönlendirdi. En azından o korkunç duyu yoksunu hücreden uzakta, ihtiyacım olan şeye sahiptim.

Hayatın parçacıkları ve hisleri etrafımı sarmıştı. Yüzüme vuran şehir havası, caddelerden geçerken duyduğum uygarlık sesleri, şüphelenmediğim

ebeveynler ve sevgililer gezintiye çıktılar ve şimdi... sırtım kilitli, bileklerim bağlı ve görüşüm yokken hayal edilebilecek en yumuşak derinin üzerinde oturuyorum.

Sahip olduğum duyuları güçlendirdi. Likörün ekşi kokuları, tarçın ve havyarın dolgun kokusu ve bir erkeğin tıraş losyonunun daha derin, daha baş döndürücü notası.

Hapsedildiğim süre boyunca aptallık ederek kendimi kurtarmaya çalışmadım. Asla karşılık vermedim (ilk hoş geldin dayacağından sonra değil) ve bana sunulan yemekleri bir kez bile reddetmedim. Kendimi aç bırakma ve kelimelerle savaşma gibi tüm bu saçma fikirler varışımın ilk birkaç saati içinde ortadan kalktı.

Bu yeni koşullarda, bilge olmaktan vazgeçmezdim. Çılgılık atmayacak, ağlamayacak ya da gardiyanımla dost olmaya çalışmayacaktım. Bunun yerine, sessiz ve güçlü kalır ve bu adamın bana vermek istediği her türlü yiyeceği reddederek asla aptallık etmezdim.

Tutunabileceğim tüm sağlığa ve kararlılığa ihtiyacım vardı. Buz gibi şampanya köpükleri dudaklarıma uzandı.

Çok uzun zamandır bu kadar keskin bir şey tatmamıştım. Ağzımı açtım ve yudumladım.

Tam olarak iki yudum aldıktan sonra flüt çıkarıldı. Özel jet motorları vınlamaya başladı, biri kucağıma emniyet kemerini bağlamak için beni koltuğun daha derinlerine itti ve bilinmeyen bir pilotun sesi kalkışa hazır olduğumuzu duyurdu.

Nereye uçtuğumuzu bilmek istedim.

Bu yeni düşmanın kim olduğunu bilmek istiyordum.

Podyuma yapıştırdığım maske parçalanmadan önce ne kadar dayanabileceğimi bilmek istiyordum. Kâğıt hamuru, hava koşulları onu nemlendirip yok etmeden önce ancak bu kadar dayanabiliyordu. Peki ya katıksız inat ve isyandan oluşan bir kisveye ne demeli? Onlar ne kadar dayanırdı?

Ama istemek almaktan farklıydı ve pistten aşağı inip gökyüzüne fırlarken sandalyemde arkama yaslanmaktan başka çarem yoktu. Dik yükselişte kulaklarım patladı ve uzun bir süre kimse tek kelime etmedi. Kimse beni çözmek ya da görme yeteneğimi geri vermek için de harekete geçmedi.

Dakikalar saatlere dönüştü ve adamın konuşmasını beklemeyi bıraktım. Olabildiğince rahatlardım ve içime döndüm, zihinsel olarak bir sonraki adıma hazırlanarak kendimi aklı başında tuttum.

Beni boğan piç kurusu suni teneffüs sayesinde beni hayata döndürdüğünden beri bunun olacağını biliyordum. Güvenebileceğim kimse

yoktu.

Artık. Bana ne yapacağımı ve nasıl davranacağımı söyleyecek kimse yoktu. Her şey tamamen bana bağlıydı. Geleceğimdaki acı ya da kötü muamele ne olursa olsun, kendi elimi tutmalı, gözyaşlarımı silmeli ve ne kadar kanlı olursa olsun kollarımda teselli bulmalıyım.

Bu kabulde dehşet vardı ama aynı zamanda cesaret de vardı. Çünkü sadece kendime dikkat etmem gerekiyordu. Yalnız kalarak bencil olabilirdim. Kendimi duygulardan uzak tutabilir ve kalbimi de ağzım gibi dilsiz hale getirebilirdim.

Diğer satılmış kızlar unutulacaktı, bu yüzden onların varlığı hakkında endişelenmedim. Annem görmezden gelinecekti, bu yüzden onun himayesinden ziyade kendi kişiliğim olacaktı.

Hayatta kalmamın tek yolu buydu.

Dakikalar geçtikçe ve uçak, iki hostesin beni satın alan adama hizmet etmesine ve pilotun bir saatlik uçuş süremiz daha olduğunu duyurmasına yetecek kadar uzun süre seyrettikçe, sinirlerim kaybetme savaşı verdi.

Tüm olumlu düşüncelerime rağmen, üstesinden gelmem gereken bir sonraki olay için geri sayan içimdeki tik takları durduramıyordum.

Sakin kalmaya, isyan eden zihnimi sorulardan uzak tutmaya çalıştım. Ama tek istediğim kaçışımı planlarken kime katlanmak zorunda kalacağımı bilmekti.

Parayı bir hayatla takas eden bu piç kimdi? Benden ne bekliyordu?

Ve ne kadar sıklıkla böyle bir işlemle kaçmıştı?

"Gerekli tanışma faslını aradan çıkaralım, olur mu?"

Adamın sesi durgun sessizliği bozduğunda donup kaldım. Sanki düşüncelerimi duymuş gibi zamanlaması tüylerimi diken diken etti.

Onu görmeden konuşmamı mı bekliyordu? Vücut dilini izlemeden ve beni kör tutsa alacağımdan çok daha fazla bilgi almadan?

Bir daha konuşmayacağıma söz vermiştim. Asla. Ama bu durumda, bu benim için faydalı olacaktı, onun için değil. Kendime üç kelime izin verdim. Açlığa geri dönmeyen önce hecelerden oluşan yetersiz bir diyet.

"Önce beni çöz."

Uzun bir süre cevap vermedi. Sonra öne doğru eğilip omuzlarımı koltuktan iterken takım elbisesinin hafif hışırtısı duyuldu. Tenim dokunuşunun altında karıncalandı, nefretle kabardı.

Uzaklaşmak için elimden geleni yaparak pelüş derinin kenarına doğru kıvrıldım ve daha kolay olması için bileklerimi dışarı doğru tuttum. Hızlı bir testereyle, derimin etrafındaki telli şeytanlar düştü, dişleri başka bir gün için susturuldu.

Gözbağı gözlerimin üzerinde gevşedi ve sıkılığının neden olduğu baş ağrısından bir nebze olsun kurtulmamı sağladı.

Serbest bırakıldığım anda adam sandalyesine yaslandı.

Gözlerimi kırıştırdım, nihayet yeniden görebilmenin verdiği parıltıyla savaşıyordum. Düşündüğüm gibi koridorun karşısında değil, tam karşımda oturuyordu. Maskesini çıkarmıştı ve bakışlarıyla karşılaştığım anda gözbağını tekrar takmak ve tüm hislerimi unutmak istedim.

Bu adamı görmek, duymak, dokunmak ya da Tanrı korusun, tatmak bile istemiyordum.

Taktığı İngiliz Lordu maskesi, altındaki canavar için fazla nazikti.

Yüzümü gergin ve okunmaz tutmaya çabalayarak çenemi eğdim. Savunma pazarlıklarını ve korkunç soruları ağzımdan kaçırma dürtüsü boğazımda bir tıkaç oluşturdu.

Minnettarım.

Benden daha fazla söz duymayı hak etmiyordu. İdam mangasından ve mezarında dans eden ayak seslerimden başka bir şeyi hak etmiyordu.

Hayatın güvenli olduğu ve tek endişemin uyuyamadığımda hangi TV programını izleyeceğim olduğu zamanlarda, polis programlarını, adli tıp belgesellerini ve suç araştırmalarını izlerdim. Sunucu gerçek faile ulaşmadan önce şüpheliyi bulmayı, DNA testlerini izlemeyi ve ekrandaki her bir potansiyel katile ters ters bakmayı severdim.

Çoğu zaman, öldüren kişi herhangi bir komşu ya da aile dostu gibi görünüyordu. Yaşlı ya da genç, zengin ya da fakir, sadece bir insandı.

İçinde karanlık olan bir insan.

Ancak, dizinin finali intikamlarını ortaya çıkarırken kamera yüz hatlarına züm yaptığında, onları birbirine bağlayan tek bir şey vardı.

Gözleri.

Gözlerindeki bir şey gerçeği ortaya çıkarıyordu, tıpkı bu adamınki gibi.

Bir şeyler eksikti. Bir ruh demek istemedim çünkü bunun ne olduğunu tam olarak bilmiyordum. Ama çok daha kötü bir şey de olabilirdi.

Bir sahtekar. Merhamet ve empati hissedecek kadar insan değildi. Öldüren ve tecavüz eden insanlar taş kalpli, acıya susamış iblislerdi.

O şeytana satılmıştım.

Bronzlaşmış yüzünde kare şeklinde beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. Kirli sarı saçları onun İsveçli ya da belki Norveçli olduğunu gösteriyordu. Uzun burnu, belirgin elmacık kemikleri ve delici mavi gözleriyle sırık gibi Avrupalılarla aynı kemik yapısına sahipti.

Yaşının otuzlu yaşların sonunda olduğunu tahmin ediyordum. Genç yaşta çocuk sahibi olsaydı benim babam olabileceği bir yaş.

Bekle...

Çocuğu var mıydı? Karısı var mıydı? Bir ailesi?

İkimiz de tek kelime etmeden birbirimize baktık. Bu bir yarışma gibiydi, egemenlik için savaşıyorduk ama ben daha iyi biliyordum. Tuzağına düşmemi istiyordu. Beni çözmesini isteyerek zaten yapmıştım. Ben üzerime düşeni yapmıştım. Gerisi ona kalmıştı.

Soğuk bir şekilde sırtıttı. "Artık beni görebildiğine göre, başlayalım."

Öne doğru eğilerek parmaklarını diz kapaklarına geçirdi. Daha önce hiç kimse beni oradan tutmamıştı ama tırnakları elbisemin satenine hızla batarken ve eklemlerimi koruyan kemik parçalarının etrafında kıvrılırken, birden dizlerin ne kadar savunmasız olduğunu anladım. Ne kadar kolay koparılıp atılabiliyordu.

Nefesim kesildi, sandalyemde buz gibi oldum.

"Benim adım Alrik Åsbjörn. Senin için ben Efendi A. Anlıyor musun?" Parmakları daha sert kazdı.

Dudaklarım birbirine yapışmış, konuşmayı reddediyordum. Konuşma gücüm vardı ama gözlerime söz geçiremiyordum. Beni incitmeye devam ettikçe acıdan cam gibi oldular.

"Cevap verecek bir şeyin yok mu?" Dizkapaklarıma daha da gömülürken çenesi sıkıştı. "Kendisi için bir milyon teklif eden kıza ne oldu? O kaltaktan hoşlanmıştım."

Acı veren rahatsızlık bacaklarımdan aşağıya doğru yayıldı ama kırılmadım. Kıramazdım. Eğer bu savaş o kazanırsa, ben de savaş kaybetmiş olacaktım. Bunu kendime bu kadar erken yapamazdım.

"Benden utanıyor musun? İyi o zaman." Tehdidini kaldırarak arkasına yaslandı. "Konuşacaksın. Göreceksin."

Kemiklerimin etrafındaki rahatlatma her kalp atışında zonkluyordu.

Sesimi bir daha duymaman için elimden geleni yapacağım.

"Anladığım kadarıyla biraz alışmamız gerekecek ama beni hafife alma kızım. Benimle uğraşmak istemezsin." Yanında duran, daha önce görmediğim siyah bir dosyayı çekerek deri kılıfını açtı ve bir tomar kâğıt çıkardı. Yüzüme doğru sallayarak gülümsedi. "Bu sensin. Hayatının toplamı. Sosyal medyadaki arkadaşların. Aile fotoğrafların. Kişisel mesajların. Geçmişine dair her aptalca düşünce ve çirkin hatıra."

Yumuşak sesi beni aptalca sakinleştirdi, ta ki şiddetli bir patlamayla elindeki evrakları ahşap ve gümüş süslemeli kulübeye fırlatana kadar. "Gitti! Hepsi gitti. Artık o sürtük değilsin. Sen *benim* sürtüğüksün. Sana Pimlico adı verildi ve şu andan itibaren sen busun. Anladın mı? İsimsizsin, ailesizsin ve benimsin."

Elini kaldırdı ve tacirlerin öğrettiği dersler beni itaatkâr kılmaya devam etti. Saldırısından önce sinmiştim, zaten ona istediği kontrolü veriyordum. Kulağımın etrafına vurarak kafatasımın içinde keskin bir çınlamaya neden oldu.

Dudağımı ısırdım, ağlamamak için kendimi zor tuttum ve yüzümü gizlemek için kahverengi saçlarımı öne doğru eğdim.

Ortadan kaybolmam gerekiyordu. Ortadan kaybolmak.

Çılgılık atmamam ya da yalvarmamam umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Ellerini birbirine sürterek tekrar sakinleşti.

Çok sakin.

Sanki bir iş randevusundaymışız ve ikimiz için de faydalı bir işlemi görüşüyormuşuz gibi davrandı.

Ona neyin faydalı olduğunu öğretmek istedim: sol elimde taşakları, sağ elimde bir tutuklama emri.

Alrik -sanki ona Efendi A diyebilirmişim gibi? (sadist hıyar)- bir avucunu temiz traşlı çenesinin üzerinde gezdirdi. "Senin hakkında bilinmesi gereken her şeyi bildiğime göre, sana kendim hakkında bir şeyler söylemem adil olur." Tırnaklarını gömleğine geçirerek, sanki bütün bunlar onu sıkıyormuş gibi iç çekti. "Seni Girit'teki evime götürüyorum. Orada ne istersem, ne zaman istersem yapacaksın. Acı çekmekten hoşlanmıyorsan reddetmeyeceksin." Gözleri hiç merhamet göstermeden çukurlaştı. "Belki de acıdan hoşlanıyorsundur. Öyle mi, Pimlico? Cevap ver bana; nazlanma. Canının yanmasından gizliiden gizliye zevk alıyor musun?"

Dizimi tekrar okşadığında kaskatı kesildim, zaten yapmış olduğu şeyi hatırlatmakla tehdit ediyordu. "Sessiz olmanın sana nasıl bir güç vereceğini umuyorsan... bir daha düşün." Eli elbisemi topladı ve kalçalarımın doğru sıyırdı.

Hayır. Lütfen, hayır.

Gözlerimi sıktım, korkunç parmaklarının bacaklarımın arasına girmesini bekliyordum. Ama o durdu. Narin tenimde gezinirken homurdandı, "Benimle konuşacaksın. Eninde sonunda. Ama endişelenme, eğer sadece çılgılık atmayı öğrenirsen, bununla çalışabilirim."

Geriye doğru uzanırken, kadehini eline aldığı anda iğrenç dokunuşu beni rahatlatmıştı. Üç uzun yudum aldıktan sonra kırılabilir flütünü uzun bir sırtışıyla döndürdü. "Geçmişinle ilgili her şeyi unut ve sadece bunu hatırla. Sen benim oyuncağımsın; en değerli varlığımsın. Senin için ne kadar ödediğimi ve karşılığında ne beklediğimi unutma."

Sözleri dolu el bombaları gibi uçağın zeminine düştü.

Patlamalarını ve beni yok etmelerini bekledim, ama kendimi kilitleyerek bulduğum özgürlük galip geldi.

Sessizlik kirlili bir duraklama gibi uzayıp gidiyordu ama umurumda değildi. Sessiz geleceğime sadık kalacaksam, sessizlikle dost olmalı ve yarattığı her türlü gariplikte sığınak bulmalıyım.

Ancak Alrik böyle şeyler yapmaya hazır değildi. Bana doğru eğilirken gözleri kısıldı. "Karşılığında ne bekleyebileceğini sormayacak mısın?"

Tüm içgüdülerim bana başımı sallamamı emreliyordu. Bir şekilde cevap vermemi. Ama buna da karşı koydum. Sözlü ve sözsüz iletişim artık sonsuza dek yasaklanmıştı. Tıpkı kim olduğumu kilitlediğim gibi, arkadaşça bir bağa dair tüm anıları da sürgün edecektim.

Nefesinin altından homurdandı. "Bana ne kadar karşı çıkarsan, vardığımızda o kadar çok bedel ödersin."

Geldik.

Evimden ve annemden uzaktaydım. Olduğum her şeyden uzaktaydım.

Dışarıya verdiğim tepkiyi kontrol edebiliyordum ama göğsümde intihara meyilli bir şekilde çarpan kalbimi kontrol edemiyordum.

Alrik derin bir iç çekerek bir kadeh daha şampanya için parmaklarını şıklattı. Anında, içinde köpüklü likör bulunan çiy kaplı bir flüt doğrudan uzattığı pençesine kondu.

Bir yudumun tadını çıkarırken, "Madem sormayacaksın, ben de söylemeyeceğim. Ama şunu bil ki, hafta bittiğinde dizlerinin üzerine çöküp daha zeki olmayı dileyeceksin. Bir sonraki adımın ne olacağını öğrenmek için yalvararak uyuyacaksın."

Korkunç bir tablo çizdi. Hiçbir şey yapmak istemediğim bir gelecek.

Birkaç kalp atışı gürleyerek geçti, göğsüm yükselip alçaldı, göğüs uçlarım korse içine doldurulmuş tuvalet kâğıdı kelimelerine karşı gıdıklandı.

Kimseye notum yok.

O gümüşle karalanmış parçalarda teselli bulacak kadar aptaldım. Ama buldum.

Sırtım dikleşti ve parmaklarım kucağında ağırbaşlı bir şekilde birleşti.

Bu piç sadece bir adamdı.

Pislik.

Evet, bana zarar verebilirdi. Evet, beni ölüm için yalvartabilirdi. Ama biz aynı türdük. Aynı düşmanlar.

Ve yakında bir gün, kazanmanın ve ondan kurtulmanın bir yolunu bulacaktım.

Alrik bana şampanyasıyla kadeh kaldırdı, içki ya da yemek teklif etmedi. Uçak sola doğru yatarken bakışları her santimetremde gezindi. "Neredeyse eve geldik. Sana etrafı gezdirmek için sabırsızlanıyorum."

Kıkırdadı, hayatımın yeni anlatımının şaka yaratıcısı ve can alıcı noktası olmanın tadını çıkarıyordu. "Oraya vardığımızda, konuşmaya açık olmamı ne kadar boşa harcadığını anlayacaksın. Zavallı Pimlico... Gerçekten sormalıydın.

"Ve şimdi... artık çok geç."



"BURASI SENİN ODAN."

Alrik beni eşiğe doğru itti ve kapıyı bedeniyle kapattı. Beyaz topuklarım parlak gümüş fayanslara çarptı ve onun itişiyile tökezlerken koyun derisi halının derinliklerine battı.

Bana dokunduğu yerleri ovmak istedim. Yıkamak, yıkamak ve yıkamak istedim.

Kısa bir süre önce bulutlardan süzülerek karaya ulaşmış ve yolculuğumuzu özel bir uçak pistinde tamamlamıştık. Şoförlü bir araba bizi oradan buraya getirdi ve beni esir alan kişinin görkemli evi, kalışımı daha misafirperver hale getirmek için hiçbir şey yapmadı.

Beni içeri sürüklediği anda, yemek odasını, mutfığı, salonu geçip iki yöne ayrılan merdivenlerden yukarıya doğru sürükledi. Sol tarafa geçti, sanki her an kaçacakmışım gibi parmaklarını bileğime sıkıca doladı.

Kaçacak bir yer yok.

Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Kaçma umudum yoktu.

Beyaz lake bir kapıyı açıp beni içeri atana kadar koridorda kaç oda olduğunu sayamadım.

Ya Alrik'in beyaza karşı bir hayranlığı vardı ya da dekorasyon söz konusu olduğunda hiç ilham kaynağı yoktu. Duvarlar beyazdı, yatak beyazdı, hatta tuvalet masası, başucu üniteleri ve gardırop bile beyazdı. Beyaz, beyaz, beyaz.

Gözlerim elbiseme kaydı.

Beni bu yüzden mi satın almıştı? Karda satışa hazırlandığım için mi?

Hiç ziyaret etmediğim bir ülkenin manzarasını saklayan, gecenin geç saatlerine gizlenmiş kaymaktaşı perdelere doğru geri çekildim.

Bana doğru yürürken elleri pranga gibi açılmıştı. "Yeni evine hoş geldin demenin vakti geldi, öyle değil mi?" Elbisemin önünü tutarak çekti. Sertçe.

Güzel inciler ve karmaşık dikişler bu işkenceye dayanmak için elinden geleni yaptı, ancak parçalar yüksek bir çığlıkla yırtıldı.

Kollarım otomatik olarak yukarı kalktı. Terbiyemi korumak için değil -bu lüks, insan ticareti oteline geri döndüğümde benden dayak yemişti-tuvalet kağıdı romanımı saklamak için.

Çok geç.

Karalanmış parçalar halının üzerine küçük sefalet kareleri gibi dağıldı. Isırılmış kalemim kalbimden kopan bir kıymık gibi serbest kaldı. Onları toplamak istedim ama bir anlamı yoktu. O görmüştü ve onları alsam da bıraksam da benden çalacaktı.

Onun gibi adamların yaptığı buydu.

Onun sapkın hayatını uygun gördüğü şekilde paylaşmak için satın alınmışım. İfşa ettiğim sözler için ağlamayacaktım ve onları rahat bırakması için yalvarmayacaktım.

Gözleri yerdeki dağınıklığa takıldı, dudaklarında sinsî bir gülümseme belirdi. "Vay, vay, burada neyimiz varmış bakalım?"

Nefesimi içime çektim ve kalan tüm gücümle öfkelen dim.

Bir parçayı almak için çömeldiğinde kaşlarını kaldırdı. Karalamaları okuduktan sonra başını kaldırdı. Önümde eğildiği gerçeği gözüm den kaçmamıştı. Ancak bu pozisyonun onu benden aşağıda tuttuğuna inanacak kadar aptal değildim. Ben iki büküm olmuşken ve ayak parmaklarının ucunda ağlarken ne kadar acı çekebiliyorsa, o da aşağıda o kadar acı çekebilirdi.

"Bu tam olarak nedir?"

Göz temasını kesip beyaz boyalı duvara baktım. Sanat eseri yok. Kişilik yok - boş bir hiçlik boşluğu.

"Bana cevap vermemek çok çabuk eskidi." Alrik doğruldu ve bir avuç dolusu sayfayı yüzüme doğru itti. "Bana söylemek istemiyor musun? İyi o zaman. Bu durumda, artık onlara ihtiyacın yok."

Son çarşafı da kaptığı gibi kapıya doğru yürüdü. "Sana biraz uyumanı öneririm Pimlico, çünkü yarın gerçek karşılaşman başlayacak."

Kimseye,

Gitmiş. Sana daha önce yaptığım itirafları aldı ama kalemimi almadı. Şimdi yazdıklarımı saklayacağım, böylece bu yeni itiraflar asla eline geçmeyecek.

Sayfalar. Geç oldu, çok geç oldu ama bu duygusuz mezarda saatim yok. Yarın hayatım değişecek ve yaşadıklarımı size yazabilirim ya da yazamayabilirim.

Sadece dinlemek için orada olduğunu bilmek bile yeterli. Beni kabul etmen ve yargılamaman devam etmemi sağlayacak.

Annem benimle gurur duyardı. Saygınlığım bozulmadan bu kadar uzun süre dayanabildim.

Sana bir sır verebilir miyim, Hiç Kimse? Alrik yarın bana ne yaparsa yapsın

-Cinsel olarak, birinin bana yaptığı ilk şey olacak. On sekiz yaşındayım ve bakireyim. Gülünç, değil mi? Ama benim dünyamda yaşayınca böyle oluyor. Annem beni erkekler yerine kitapları, seks yerine dersleri seçmeye zorladı. Demek istediğim, birkaç randevuya ve özensiz öpüşmelere yetecek kadar hoşlandığım bir adam bulsaydım, onun kuralları beni durdurmazdı. Ama onu bulamadım. Ve şimdi, asla bulamayacağım çünkü bu seçim elimden alındı.

Onun yumruklarından, botlarından ya da zincirlerinden korkmamak aptalca mı? Sopalardan, kırbaçlardan ve işkence aletlerinden korkmamam saçma mı? Gerçekten korktuğum tek şey o. Onun penisi.

Acıyacak mı?

Kanayacak mıyım?

Bittiğinde ve kendimi farklı hissettiğimde benimle konuşacak kim olacak?

Beni kızlıktan kadınlığa zorladığında mı? Gençten köleye? Özgürlükten kırılmaya?

Sen, sanırım. Sadece sen.

Yarına kadar, Hiç Kimse.

İyi uykular çünkü ben uyumayacağım.



HIÇ KİMSEYE ,

Bunu yapabileceğimi sanmıştım. Ama yapamıyorum. Sana ne yaptığını söyleyebileceğimi sanmıştım. Ama anlatmayacağım. Tek söyleyebileceğim... Onun hoş karşılama anlayışı bir daha asla deneyimlemek istemediğim şeyleri içeriyordu. Canımı yaktı. Çok, çok fazla. Bunu size yazarken acı içinde çığlık atmak istemeden zar zor oturabiliyorum.

Bekaretimi aldı. Birden

çok kez.

Keşke seks hiç icat edilmeseydi dedirtti bana.

Tanrım, çok acıttı, Hiç Kimse.

Ama beni o

öldürmedi. O yüzden

buna odaklanacağım.

Ve nasıl hayatta kalacağımı bulmak için elimden geleni yapacağım.



HIÇ KİMSEYE ,

Ne kadar zamandır burada yaşıyorum? Unuttum. İki hafta mı, üç hafta mı?

On hafta mı, on iki hafta mı?

Alrik takvimleri kasıtlı olarak evden uzak tutuyor ve sahip olduğu her teknoloji cihazı şifre korumalı. Biliyorum çünkü denedim. Karanlıkta durup şifresini kırmaya çalıştım. Cep telefonundaki numara kilidini kurcalarken yatak odasının köşesinde zincirlenmiş bir şekilde uyuyormuş gibi yaptım.

Geçen ayları değerlendirebilmemin tek yolu bana yaptığı düzenli doğum kontrol iğnesi.

Ah, Hiç Kimse, beni görebilseydin? Tanrım, beni göremediğin için çok mutluyum.

Güzel olduğumu düşünecek kadar nasıl kibirli olabildim? Neden bana kıvrımlar veren yavru yağlarımı kaybetmek istedim? Dürüstçe söyleyebilirim ki annem beni şimdi görseydi, yanımdan geçip giderdi. Beni tanıyamazdı. Ben de kendimi tanımıyorum.

Alrik üç gece önce saçımı kesti. Yoksa altı mıydı? Bilmiyorum. Tek bildiğim tenimdeki yumruklarının ve karnımdaki botlarının ona yetmediği idi. Yüzümü ondan korumak için kullandığım saçlarımı da kesmek zorunda kaldı. Mutfak makasının dört makasıyla korumamı elimden aldı.

Beni uyumsuz bir çene boyu katliamıyla bıraktı. Bu beni rahatsız etmiyor. Kesilen teller beni zayıflatamaz, ancak berbat işini düzeltmemiş olması, geleceğimin getireceklerine katlanabileceğime olan inancımı zedeledi.

Beni bu şekilde bırakarak, ne kadar umursamadığını gösterdi. Bana en değerli varlığım dedi.

Ben değilim.

*Ben onun kararacak, ezilecek ve sonra bir kutuya tıklıp unutulmadan
önce altından kirli bronza dönüşmek üzere şömine rafına geri konulacak
kupasıyım. Kutuya girmem ne kadar sürer, Hiç Kimse?*

Bilmek istiyor muyum ki?

POSSESSION OF ALRIK: SIX MONTHS



Kimseye,

Sizinle her gün konuşuyorum (eğer vakit bulabilirsem), ama her şeyi yazmadığımı fark ettiniz mi? Sana günlük korkularımı anlatmadığımı ya da katlandığım gerçekleri anlatmadığımı?

Nedenini bilmek ister misin?

Çünkü kimse bana ne olduğunu okumak zorunda kalmamalı. Kimse o tecavüzcü piçin ne yaptığını görmemeli.

Seni bağışlayacağım.

Ve bunu hatırlamayarak kendimi bağışlayacağım.

POSSESSION OF ALRIK:

ONE YEAR

Sevgili Hiç Kimse,

Bugün, Alrik bana bir yıldır onunla birlikte olduğumu söyledi. Bir yıl! İğrenç, berbat, sakatlayıcı bir yıl.

Bir yıl...

Bu düşünmek için çok uzun bir süre.

Kaçmak için elimden gelen her şeyi yaptım, bunu biliyorsun. Ondan saklandım, onunla dövüştüm, hatta onu öldürmeye bile çalıştım.

Ve girişimlerimin bedelini ödedim.

Sahip olduğum tek şey sensin, Hiç Kimse. Gerçekleri sadece sen biliyorsun. Hayatta kalmak için neler yaptığımı sadece sen anlıyorsun. Elimde kalanları korumak için bir parçamdan nasıl vazgeçtiğimi. Bedenime zarar verebilir ama artık ruhuma zarar veremez.

Onu manipüle etmeyi öğrendim. Beni hala dövüyor - Tanrım, her gün yeni bir yol buluyor - ama bunca zaman sonra, şimdiye kadar beni kıracağına söz vermişti.

Tam tersi de doğrudur.

Şimdi hiç olmadığım kadar güçlüyüm.

Artık daha yaşıyorum.

Artık daha akıllıyım.

Ve sonunda annemin bana öğretmeye çalıştığı şeyi anladım.

Dinlemekte, izlemekte, gözlemlemekte güç vardır. Alrik kötülüğün lağım çukuru ama beni tuzığa düşürdü. Onu öldürmenin yollarını ararken, onu kontrol ediyorum... yavaş yavaş. Santim santim, kibar olduğum için fazladan bir yemek kazanıyorum. İtaatkâr davranarak onun tacizlerini baltalıyorum.

Beni kırmadı.

Beni asla kırmayacak.

Ve yakında özgür olacağım.

POSSESSION OF ALRIK: ONE & A HALF YEARS

*Sevgili Hiç Kimse,
Bir buçuk yıl.*

Annem... Şimdiye kadar hayatına devam etmiş olacak. Arkadaşlarım üniversite eğitimlerini yarılamış olacaklar. Onların hayatı ilerlerken benimki geriledi.

Ben artık bir kız mıyım? Bilmiyorum. Tek bildiğim acı. Çok uzun süre güçlüydüm. İçimde, çok derinlerde bir yuva kurdum. Benim için geldiğinde kaçacak güvenli bir sığınağım vardı.

Ama dün... iç krallığıma girdi ve arkadaşlarını beni kırmaya davet etti. Başaramadılar.

Ancak başka bir konuda başarılı oldular.

Bunu sana itiraf etmek beni öldürüyor, Hiç Kimse... ama ben... elimden geldiğince cesur davrandım. Çok uzun süre dayandım.

Yorulдум.

Yaşamak ne zaman yanlış, ölüm ne zaman doğru bir seçim olur? Ne zaman kendi hayatını almak, bir başkasının onu yok etmesine izin vermekten daha akıllıca olur?

Zayıf olduğum için ölmek istemiyorum.

Ölmek istiyorum çünkü kazanmak için yapabileceğim son şey bu.

Artık bana sahip olamazdı. Onun gücünü elinden alırdım.

İntihar son isyan ve engelleyemeyeceği bir eylem olabilirdi.

Canımı almanın zayıflık olacağını mı düşünüyorsun? Yeterince dayandığıma inanıyor musun? Yaşamaya devam etme arzumu kanıtlamak için yeterince kırık kemiğe katlandım mı?

Ben bir köleyim, hiç kimse.

Yaratılışını lanetlerken bile kaprislerinin kölesiyim.

Beni yaraladı, mahvetti ve şimdi sanki hiçbir değerim yokmuş gibi beni paylaşıyor.

Ben her şeye değerim.

Ve sonunda yetti.



POSSESSION OF MASTER A:
TWO YEARS

SEVGİLİ NO ONE,

Her kesikte ve sarsıntıda yanımda oldun. Kabuslarımı dinledin ve o piç kurusu kanımı akıtırken elimi tuttun.

Pek çok kez dinledin, sarıldın ve yanında oldun. Ama iki yıl boyunca dinlemek zorunda kalacağını hiç düşündün mü?

İki.

Yıllar.

İki yıldır bu korkunç canavarla birlikteyim.

Söyleyecek başka bir şeyim yok. Verecek başka bir şeyim yok.

Altı ay önce, sınırına ulaştım. İçimde ne kaldıysa kapattım ve ölüm ya da sayıklamaya karar verdim. Beni incitmekle eğlenmesini kandırabilirsem ölüm. Mezarıma koşamazsam sayıklama.

Ama bir şekilde... o biliyordu.

Bir gün, mutfaktaki bıçaklar her zamanki gibi kasap bloğundaydı ve beni daha da yaklaşıtıyordu; ertesi gün, ortadan kayboldular.

Perde kabloları, ev aletleri, elektrikli aletler - intiharıma yardımcı olabilecek her şey sihirli bir şekilde ortadan kayboldu.

Beni zayıf tutmak için yaptı.

Ama işe yaramadı. Bana bu kadar uzun süre dayandığımı hatırlattı. Daha da dayanabilirim. Neden öleyim ki? Yaratıcısıyla tanışmayı ve yaptıklarının bedelini ödemeyi hak eden o.

Ve ödeyecek.

*Bundan emin
olacağım.*

Uzun zaman aldı ama artık beni ihanetle suçlamıyor. Dışarıdan savaşımayı bıraktım, itaat ettim. Ama beni kırdığı için değil.

Oh, hayır.

İtaat ettim çünkü ondan daha akıllıyım. Mükemmel zamanı bekleyecek kadar sabırlıyım.

Zincirliken uyumanın, bağlıken nefes almanın ve dayak yerken yaşamamanın ustası haline gelmiş olmam önemli değil.

Gurur duyduğum şeyler yaptım. Gurur duymadığım şeyler de yaptım. Ama sonuçta hiçbirinin önemi yok.

Daha önce bir şeyler hissettim, Hiç Kimse. Hâlâ umut, yuva ve mutluluk gibi fantezilere inanıyordum. Şimdi ise inandığım tek şey hissizlik, ustamı manipüle ettiğim klinik değerlendirme ve içimde her an patlayabilecek saatli bomba.

Dünyaya hükmedeceğini sanan o kibirli genç gitti. Kemiklerim sıksa bedenimden ayrılmak için ellerinden geleni yapıyor. Gözlerim boş ve soğuk. Bana kestirdiği saçlar bir bez bebek gibi yırtık pırtık uzadı.

Her şeyi almış olması umurumda değil. Hala asla sahip olamayacağı bir şey var.

Tek kelime etmeden iki yıl.

Benim sesim onun kutsal kasesi ve benim nihai siktir gitim. Bunu asla hak edemeyecek. Denemekten vazgeçeceğinden değil.

Dokuz ay önce, Efendi A sırf çığlığını duymak için bacağımı kırdı. Bunu hak etti. Durduramadım. Ve evet, doğru duydun. Ona Alrik demeyi bıraktığımda... biliyor musun? Fark etmez.

*Önemli olan tek şey bugünün yıldönümümüz
olması. İki yıl oldu.*

*Bu bizim son yıldönümümüz
olacak. Sana söz veriyorum.*

* * * * *

"Dizlerinin üstüne çök, Pim."

Morluklarım feryat ediyordu ama ona bana vurması için başka bir sebep veremezdim.

Bana söyleneni nazikçe yaptığımda diz kapaklarım patladı.

Onunla bu evde yaşamak mı? Sürekli bir araftı.

Her saniyesinden nefret ediyordum ama en çok uyanmaktan nefret ediyordum. En azından uyurken biraz özgürdüm. Tekrar dışarıda olmak için özgürdüm. Tekrar gülmek. Yine çok çok *uzaklara* koşmak.

Bana eziyet etmekten başka yapacak bir şeyi olmayan sıkılmış bir pislikti. İşe gitmiyordu. Haftada bir gelen temizlik ekibi ve her gün akşam altıda gelen aşçı servisi dışında personeli yoktu. Parası sınırsızdı. Her şeyden paçayı sıyrabilecek güce sahipti.

Başlangıçta onu neyin harekete geçirdiği ya da bana neden bu kadar kötü davrandığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama iki yıl uzun bir süreydi ve çabuk öğrenmiştim. Her vuruş, her kırbaç, onun altında geçirdiğim her korkunç gece bana nasıl hayatta kalacağıma dair ipuçları veriyordu.

Cevap vermek bir seçenek değildi. Kaçmak, çılgılık atmak, itaatsizlik etmek... Hepsi bana dayanabileceğimden daha fazla acı çektirdi.

Ama gözlem.

Benim cephaneliğim *buydu*.

İlk başta, yürüyüşünün yumuşaktan dalgalıya dönüşmesinin beni becermek yerine kırbaçlamayı tercih ettiği anlamına geldiğini bilmek en ufak bir yardımda bulunmadı. Planladığı şeyden kaçamazdım. Sesinin bana ruh halini anlatması ya da hangi işkence tariflerini planladığı önemli değildi.

Ama zaman ilerledikçe, beni önceden uyardı. Kendimi daha iyi güçlendirdim, bedenimi uyuşturdum ve sadece nefes alarak kazandım. Kırbaçların ve zincirlerin ötesinde onun kim olduğunu anlamaya başladım ve onu inanılmaz derecede eksik buldum. Beni şiddetle hizada tutan iğrenç, omurgasız bir korkağın timsaliydi.

Onun evine güçlü kalabileceğime inanarak girmiştim.

Bu ilk tecavüzden önceydi.

İlk dayak.

İlk tekme, yumruk ve kırbaç.

İtaatsizliğim sandığımdan daha uzun sürdü, ama bana son kız arkadaşının başına gelenlerin fotoğraflarını gösterdiğinde her şey çılgılık atarak sona erdi.

Öldü.

Onu öldürdü.

Ancak, beni tutmak için vücuduma bir ip daha sararken, sonumun onunla aynı olmayacağını mırıldandı. Parasını ödemişti.

Onun için ödediğinin dört katını benim için ödedi. Ben gerçekten onun en pahalı oyuncagıydım ve ruhumu yok etmek ve beni ruhuna zincirlemek istemesine rağmen beni öldürmeyecekti.

Canlı halim ölü halimden daha değerliydi.

Korkunç bir sonuçtu. Ve meydan okumam hızla açıktan gizliye dönüştü. Boyun eğerek gözlerimi kaçırdığımda, beni okuma hakkını gerçekten reddetmişim. Dizlerimin üzerine çökerek onu engellediğimde, beni dövme şansını reddetmişim.

Ve o bana görevlerimi tamamen çıplak olarak yaptırırken, zihnim intikam ve öç dolu giysilere büründü.

Onu öldürmek için tek şansım vardı. Sadece bir tane.

Başarılı olsam bile, zeki olmadan kaçabileceğimin garantisi yoktu. Bu evdeki her şey elektronik bir sisteme bağlıydı. Eğer o kodu öğrenmeden onu öldürürsem, burada öldürdüm. Bu tecavüzcüyle aynı mahzeni paylaşmayı reddediyordum.

"Kutlamamız gereken bir şey var. Sence de öyle değil mi?" Dar çenesini dik tutarak etrafımda dolaştı. "İki yıl, hayatım. Bu yaşta bunun şimdiye kadar yaşadığın en uzun ilişki olduğunu tahmin edebiliyorum."

Bu bir ilişki değil, seni domuz.

Bakışlarımı koyun postuna indirirken üst dudağım tiksintiyle seğirdi.

Hal

1. Ne yazık ki, yüzümdeki ifadeyi görmüştü.

Yumruğu başımın yan tarafına çarptı. "Bana tavır yapma, Pim! Yıldönümümüzde olmaz."

Yana doğru yuvarlandım, zonklayan yıldızları titreyerek uzaklaştırdım, vücudumu dizlerimin üzerine geri zorladım ve o beni tekmeleyerek duruşumu geri kazanmamı sağladı. Ani baş ağrısını görmezden gelerek onun ruh halini katalogladım. Bugünlerde her şey benimle konuşuyordu; sadece tavırları değil, seçtiği gardırop, seçtiği saat, hatta saçını şekillendirme şekli bile. Her biri onun mizacı hakkında bir ipucuydu.

Etrafımda dolaşırken, şehre gelişinin nasıl iyi geçtiğinden ve her ne iş yaptıysa onun lehine sonuçlandığından bahsederken, ayakkabılarına baktım (siyah mokasenler onun kaygısız ve kendinden emin olduğunu gösteriyordu). Pantolonuna baktım (açık renk kot pantolon şehre yaptığı ziyaretin tamamen işle ilgili olmadığını gösteriyordu). Gözlerim bileğine ve gösterişli altın Rolex'ine takıldı (bugün hava atmak ve üstünlüğünü göstermek istiyordu). Son olarak, bebek mavisini uzun kollu gömleğine bir göz attım (rahat ama tiki). Ancak, düğmeleri açık

Keten ceket her zamanki repertuarının bir parçası değildi (etkilemek ama yine de kayıtsızlık göstermek istiyordu).

Kime?

Anlayamadığım şeyleri sevmezdim.

Yıldönümümüz için mi giyinmişti, yoksa bu gece misafirleri mi gelecekti?

Kalbim bu düşünceyle kabuğunun içine kıvrıldı. Beni arkadaşları Darryl, Tony ve Monty'ye ilk verdiğinde, sadece dört erkek tarafından kullanılmanın dehşetinden değil, aynı zamanda karnıma tekrar tekrar vurulan darbelerden de kusmuştum.

O zamandan beri, paylaşım sık sık oldu. Başka seçeneğim yoktu. Ama en azından onun ve arkadaşlarının küstahlığı bana içine kapanıp saklanabileceğim bir sığınak sağladı. Bedenime sahip olabiliyorlardı, ama ben ne tam olarak burada ne de tam olarak orada olmayan bir dünyada süzülürken, ruhumu sağlam tutabildim ve sesimi sonsuza dek onlardan esirgedim.

Bir elini dikenli sarı saçlarının arasından geçirdi. "Ben yokken uslu bir kız mıydın?"

Bunun cevabını biliyorsun, seni piç kurusu.

Duvara ters ters baktım.

Nedense, ne zaman bir iş için evden çıksa, asla bir çıkış yolu bulamayacağımdan o kadar emindi ki, geceleri yaptığı gibi beni bağlamıyordu. Beni yalnız bıraktığı ilk birkaç seferde mutfaktaki bıçaklara el koymuş, hatta onu uykusunda öldürme umuduyla birkaç bıçağı uzağa fırlatmışım.

Ama geri döndüğünde ne yaptığımı çok iyi biliyordu. Saçlarımı yumruklayarak beni evin içinde sürükledi ve gizli yerlere sakladığım üç kasap bıçağını topladı. Cephaneliğimi topladıktan sonra, beni garajda bir alçıpan parçasının arkasına gizlenmiş özel bir güvenlik odasına götürdü ve nasıl bildiğini açıkladı.

Mülkünün her santimi kayıt altındaydı.

Nasıl olur da hiç kamera görmemişimdir?

Tek bir kör nokta ya da rapor edilmemiş oda yok.

O zamanlar kalbim bir kürek kapmış ve içimde o kadar derin ve oyuk bir çukur kazmıştı ki bir daha asla çıkamayacağımdan korkuyordum.

Ama yaptım. Çünkü başka seçeneğim yoktu.

"Ah şimdi, Pim, böyle yapma. Üç saattir yoktum... Beni özlemiş olmalısın."

Sanki Ebola'yı özleyecekmişim gibi.

Bakışlarımı kısarak ona bakma riskini göze aldım.

Göz göze geldiğimiz anda sıırttı. "Görüyorum ki hâlâ konuşmayı reddediyorsun. Dudaklarını birbirine kenetleyebilirsin, dilini koparabilirsin ama bana bağırdığını duyuyorum. Yüksek sesle söylemesen bile karşılıklarını duyuyorum."

*Senden
nefret
ediyorum.
Senden
nefret
ediyorum.
Senden
nefret
ediyorum.*

Umarım bunları duymuştur; sağır ya da kör herhangi birinin hissedebileceği desibelde sesler vücudumda titreşiyordu.

Kıkırdadı, dizlerimin üzerinde benim hizama eğildi. Parmak uçları çenemin hizasında gezindi ve dün gece orada bıraktığı çürüğe kasten bastırdı. "Biliyor musun... benimle en başından beri konuşmuş olsaydın, sana karşı biraz daha nazik olabilirdim."

Saçmalık.

Yüzümü onun dokunuşundan uzaklaştırdım.

Öfkeli bir nefes çekti. Eli çıplak göğsüme indi ve meme ucumu sıktı. "En azından sana kıyafet verebilirdim."

Sana inanmıyorum.

O yapmazdı. Merhameti yoktu ve sadece acı vermek için yaşıyordu.

Beni karşıladığı sabah, beyaz elbisemi elimden almış ve bir daha geri vermemişti. Bir kez çalındığında, hiçbir şeyim yoktu. On iki yatak odalı malikanesinin hiçbir gardırobunda benim için kıyafet yoktu. Tişörtlerinden birine el koymaya çalıştığımda beni öyle bir dövmüştü ki haftalarca banyo aynalarından kaçmıştım. Beni taciz ettiğini hissetmek başka bir şeydi. Sahiplenmeyi ve ihaneti tenimde görmek tamamen başka bir şeydi.

O ilk kabul töreninden sonra çıldırmıştım. Evinin etrafında kafese hapsolmuş psikopat bir kuş gibi uçuyordum. Her kapıyı tıkırdatmış, her pencereyi tırmalamıştım - evin kalesinde bir gedik aramış, beni kurtaracak bir şey, *herhangi bir* şey aramıştım.

Başarısız olmuşum.

Ancak mücadelem azalmamıştı.

Beni konuşturmaya çalıştı. İkna konusunda yaratıcı olmuştu. Ama ben tereddüt etmedim.

Eğer benimle konuşursa, duvara baktım. Beni yatağa götürdüğünde zihnimi kapattım. Eğer bana bir şeyler fırlatır ya da beni döverse, ruh çantamın etrafında sıkıca kıvrıldım ve bitene kadar dayandım.

Ve her seferinde tekrar ayağa kalktım.

Adım adım ilerliyordum... Ta ki bir gün durana kadar. Ama o gün bugün değildi.

Ya da yarın.

"Bu gece ne özel bir şey planladığımı biliyor musun?"

Bu senin ölümün mü? Senden istediğim tek hediye bu.

"Benim için iki kat harika bir gece olacak." Başımı okşayarak sırttı. "Öncelikle çok önemli bir ziyaretçim var, eğer talep edersen onu ağırlamanı bekliyorum."

Dondum kaldım.

"İkincisi, o gittiğinde... iki yılı kutlamak için kendi kutlamamızı yapacağız." Sırttı. "Oh, ben dışarıdayken alışverişe gittim. Yeni bir tıkaç ve yeni bir ip aldım. Konu sen olunca çok cömert oluyorum, Pim."

Kalbimin kaçmaya çalıştığı merdiven, kürek ve paraşüt kaburgalarımın çarparken, lanet organ uzaklara, çok uzaklara koşmak için bacaklarını büyüttü.

Barbar cömertliğini koruyabilirdi.

Tuvalet masasının yanındaki küçük buzdolabına yöneldi, beni saatlerce ölmüş olmamı diletirken susuz kalmamak için bira stoğu tutuyordu, en sevdiği markanın kapağını çevirdi ve derin derin içti. "Bu gece hakkında bilmen gereken bir şey var Pim, o da bu piçin aşkımızın ne kadar eşsiz olduğunu bilmediği. Bu özel bir şey; anlıyor musun?"

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

Kandırılmışsın. Çıldırılmışsın!

Aşk mı? Ah!

Beni sahiplenmesi berbatlığın tam tanımıydı.

"En iyi şekilde davranacaksın çünkü sana vereceğim başka bir şey var."

Omuzlarım yuvarlandı, kendimi yeni satın aldığı her neyse ondan gelecek bir darbeden ya da acı verici bir öpücükten korudum. Onu okuma yeteneğim, sanki ani bir çıkarım her zamanki gündemini değiştirmiş gibi karışmıştı.

Eğer onu tahmin edemiyorsanız, Psikoloji 101 dersinden kalmışsınız demektir.

Annem gurur duymazdı.

Düşüncelerim sık sık ona gitmiyordu, ama gittiğinde de beni kaçırın piç kurusuna hiç karışıp karışmadığını merak ediyordum. Ona gülümsüyor, onun işi için orada olduğunu düşünüyor, bir yandan da beni kâr amacıyla çalmanın sırrıyla sırtıyordu.

Bir nokta beş milyonun ne kadarını benim için aldı?

Şimdi benim için ne alacaktı? Artık sıska, dayak yemiş ve maviydim?
Efendi A yüzünü bana döndü.

Etim önseziyle karıncalandı.

Tek yapmak istediğim onu vurup gitmekti. Kimseye söyleyecek iyi haberlere ihtiyacım vardı. Hayali kalem arkadaşımın hayatımı paylaştım da çoğu itirafı yazamıyordum.

Beni grafitle ölümsüzleştirmek istediğimden daha fazla incitti. Beni kirletebilir, taciz edebilir ve hatta konuşmam için beni kandırabilirdi, ama ona asla en çok istediği şeyi vermeyecektim.

Benim sesim.

Bazen boğazımı sıkarak ya da keserek beni konuşmanın eşiğine getirir, onu durdurmak için tek bir kelime söylemenin uçurumunda gezdirirdi. Ancak, sanki beni konuşturursa değersiz olacağımı hissetmiş gibi, son dayanılmaz anda geri çekildi.

Böyle bir olaydan sonra, kalan gücümü kullanarak kapıya şifonyerimle barikat kurdum ve bana daha fazla zarar vermesini engelledim.

Çılgına dönmüş, garajdan bir balta kapmış ve tertemiz mobilyaları parçalamıştı.

Ve geçtiğinde ne yaptığını.

Ürperdim, yeniden yaşayamadım. Ama bu, parmaklarımın, beni ezip vahşice dövdüğü için her bir el tarak kemiğinin kırıldığı ayağıma gitmesini engellemedi.

"Ayağa kalk. Sana bir sürprizim var."

Sürpriz mi?

Sürprizlerden nefret ederdim.

Sürpriz, boğulmak demektir. Sürpriz, satılmak demektir.

Ayağa kalkarken dudaklarım birbirine kenetlendi.

Odadan kayboldu, ancak bir saniye sonra elinde bir çantayla geri döndü. "Hadi bakalım. Hediye bir göz at. Nankör bir sürtük olma."

Sessizlik yemini etmemiş olsaydım, onun çürümüş ruhuna lanet ederdim. Ölmesi için defalarca çığlık atardım.

Tereddütlü bir adım atarak çantayı aldım ve içine baktım.

Giysiler.

Bunca zaman sonra neden şimdi bana kıyafet veriyor?

Yaptığı şey için onu affedeceğimi mi umuyordu? Pamuk ve ipek bunu yapamaz. Hiçbir şey yapamaz. Affedilmeyi isteyecek kadar insan olacağından ya da ne kadar hasta olduğunu anlayacak kadar akli başında olacağından değil.

Giysileri çıkarmamı beklemeden çantayı parmaklarımın arasından çekip aldı ve beyaz giysileri yere fırlattı. Alttaki fayanslar ve koyun postuyla birleştiler. "Seninkiler. Onları giymeni bekliyorum."

Ben kıpırdamayınca arkamdan yaklaştı ve ereksiyonunu kığımın çatlağına sürttü. "Lanet olsun, konuşmayarak beni kızdırıyorsun." Kalçamı tokatladı. "Kendini çok güçlü sanıyorsun ama *o kadar da* güçlü değilsin. Benimle konuşmak istemiyor musun? Konuşmana *ihtiyacım* yok."

Kulak mememi kan akıtacak kadar sert ısırды, ben irkilirken güldü. "Bir gün kırılacaksın ve kırıldığında çığlıklarını dinleyerek bunu kutlayacağım."

Ensem den tutarak beni tuvalet masasına çarpana kadar ileri doğru yürüttü. "Benimle konuşmamaya devam et. Yazmayı sevdiğini bildiğim halde senin kız gibi sesine ihtiyacım yok."

Isırılan kulağımdan bir damlacık kıpkırmızı omzuma düşerken bedenim öfkeyle dalgalandı.

Kalçalarını döndürerek sikini sırtıma sapladı. "İlk geldiğinde senden çaldığım notları hatırla... Okuması eğlenceliydi. Biraz daha istiyorum. Seni aldığında ne hissettiğini bilmek istiyorum. O dilsiz küçük beyninin içinde kilitli tuttuğun her şeyi bilmek istiyorum."

Omzumun üzerinden saklandığım yere bakmamak için kendimi zor tuttum. Hiç Kimse'ye yazılmış sayfalar dolusu not, durduğumuz yere çok yakın bir yere saklanmıştı. Onları bulursa elimde hiçbir şey kalmazdı.

Yüzümü masanın kenarında duran büyük bir kitaba çarparken nefes alamıyordum. "Bu da başka bir hediye çünkü bu gece kendimi Noel Baba gibi hissediyorum." Yanağımlı süslü ciltli günlüğe bastırarak tısladı, "Karala bakalım canım. Bakalım benim hakkımda başka neler söyleyeceksin."

Yeni sayfaların yanındaki yeni Mont Blanc kalem, onu bir zıpkın olarak kullanmam için bana yalvardı. Gözüne saplamak ve körlüğünde dans etmek için.

Yap

hadi.

Öldür

onu.

Şimdi!

Parmaklarım kaleme gitti ama o kalemi avucunun içine aldı. "Bir daha düşündüm de... Bu senin için fazla iyi." Kulağımlı yalayarak, kalemimi

Kan. "Planlarını görüyorum, Pim. Yeteneğimi başka faaliyetler için kullanmayı düşündüğün için sana yazıklar olsun."

Lanet

olsun

sana.

Lanet

olsun

sana!

Bırakın

beni!

Sıcak, öfkeli gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı.

Ve sonra beni yere fırlatıp ayağını karnıma diktiğinde başka hiçbir şeyin önemi kalmadı. "Ne kadar nankör bir kaltak. Senin için yaptığım şeyler!"

Tek

mele.

Tek

mele.

Tekm

ele.

İçgüdülerim beni sıkıca sarmıştı ama disiplin çözülmemi ve kabullenmemi sağladı. Onun tiradından kaçınmaya çalışmanın sadece bir tane daha ve bir tane daha getirdiğini uzun zamandır öğrenmiştim.

"Benden daha iyi olduğunu düşünüyorsun. Ama değilsin!" Tekme.

Tekmele.

Kaburgalarım çığlık attı. Ciğerlerim boğuldu. Canım yandı.

İtaat edecek kadar güçlüyüm.

Kapı zili onun lanet olası küfürlerini mükemmel bir şekilde noktalayarak çaldı. Neşeli zil sesi omurgamı bıçak gibi kesti.

Zorlukla nefes alarak uzandı ve beni titreyen ayaklarıma doğru sürüklerken neredeyse saçlarımdan bir avuç koparacaktı. "Ah, o burada. Oyun zamanı."

Nefret dolu bir nefesi ısırarak geri çektim, alev alev yanan bir ıstırap içinde var oldum.

Gömleğini düzelterek beni bıraktı. "Artık cömertliğimin boyutunu gördüğüne göre, bu gece misafirim için mükemmel bir fahişe olarak aynısını yapmanın zamanı geldi. Giyin hadi. Ve aşağıya gel."

Kimseye,

Burada oturmuş bu garip yeni kıyafetleri parmaklıyorum ve onları giymek istemiyorum. Bu beni tuhaf mı yapıyor? Hapsedilmek istemiyorum. Bu kreasyonu dokuyan ipliklerin beni boğmasını istemiyorum.

Onları görebiliyor musunuz, beyaz canavarları? Hayır, elbette göremezsiniz çünkü gözleriniz, kulaklarınız ya da kalbiniz yok.

Bu gece bir misafirin geleeğini söyledi. Beni paylaştığı her zamanki hayvanlardan farklı biri.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Bilmemek hoşuma gitmiyor.

Her şey bitene kadar yumuşak karelerinizin içine girip kalem çizgilerinizin arkasına saklanabilir miyim?

...

...

Giyindim, kimse yok.

Eteğimi ve polo yakamı giydim ve aynaya uzun uzun baktım. Bana bunu neden giydirdiğini anlayamadım. Hiç seksi değil. Kumaş üzerimden sarkıyor, zayıf bedenimi ve bana verdiği tüm çürükleri ve yara izlerini gizliyor.

Ama bunu neden yapsın ki?

Beni işaretlediği başarıları neden saklasın ki? Onları seviyor. Onlara mücevherlerim diyor. Bana boğulmuş bir kolye ya da ipe bağlanmış bir bilezik daha vererek ne kadar cömert olduğunu söylüyor.

Olamaz, beni

çağırıyor. Gitmek

istemiyorum.

Gitmekten başka şansım yok.



Cehennem'in ÇOKLU versiyonları vardı.

Çoğu klişelerle doluydu ve baş belasından başka bir şey değildi - aşırı dramatize edilmiş ve ilgi özentileri için sohbet konusu olmuştu. Ancak bazı versiyonlar bu ismi hak ediyordu.

Bir versiyonu kısa bir süreliğine ziyaret etti, bir hayatı parçaladı ve kanlı parçaları toplayacak kadar cesur olana kalıntıları bıraktı. Başka bir versiyonu özellikle piçler için ortaya çıkıyor ve işledikleri zulümlerin intikamını alıyordu. Üçüncüsü ise bir kasırğa gibi hareket ederek yoluna çıkan herkese - hak etsin ya da etmesin - yıkım getiriyordu.

Ve sonra, bu vardı.

Her seğirmenin, her sesli harfin dikkatle seçilmesi ve titizlikle teslim edilmesi gereken Cehennem'in yalancı, hilekâr biçimi, çünkü dikkat edilmezse, ölüm mevcut en kötü ceza değildi.

O cehennemdeydim.

Kendi isteğimle bir iblis inine girdim, peki ne için?

Ne sikime buradayım ben?

Cevap zihnimin içinde bir solucan gibi sallanıyordu. Ama eğer düşüncelerimin içinde bir kurt varsa, bu özümün kötü olduğu anlamına geliyordu. Pislik tarafından yavaş yavaş yutulan çürük bir elma.

Ve öyleydi.

Uzun yıllar boyunca ben de tam olarak böyleydim. Ama artık değilim.

Solucanın insanlığımı ve dürüstlüğümü delip geçtiği yerdeki delikleri başka bir şey doldurmuştu. Sonsuz miktarda güce sahip olmama rağmen güce susamış bir şey. Bir şey ki

okyanuslara sahip olmama rağmen zenginlik arzuluyordum. Başlangıçta kim olduğumu asla unutmamamı gerektiren bir şey.

Ve başlangıçta olduğum kişi değerli bir vatandaş değildi. Ben gölgeler, kan ve çığlıklardan ibarettim. Onurumu, ailemi, beni insan yapan her şeyi kaybetmiştim.

Her şeyi kaybetmek, her şeyi kazandığımda bana bahşedilen şansın içimdeki karanlığı iyileştirmediği, aksine daha da kötüleştirdiği anlamına geliyordu.

Çok kötü.

Yeni ev sahibim bunu bilmiyordu.

Arabamdan inerken dudaklarım titredi ve Selix'e başımı salladım. "Bu gece hizmetinize ihtiyacım olmayacak."

Korumam, şoförüm ve çok yönlü yardımcım bakışlarını daralttı. Başının tepesinde topuz yaptığı koyu renk saçları akşamın ilk ışıklarını emiyor, çenesi temiz tıraşlı ve keskindi. "Emin misin? Bu adamın ne olduğunu biliyorsun. Araştırmayı sen yaptın. Tekrar düşünmenizi tavsiye ederim-"

"Bana tavsiye vermeye çalışmaktan vazgeçmenizi tavsiye ederim."

Ben biri olmadan önceki günlerde tanışmıştık. Benimle aynı zorluklarla mücadele eden bir düşman. Şansım döndüğünde, onu da kendimle birlikte bataktan çıkarmıştım.

Ne de olsa, bir düşmandan daha iyi bir çalışan olamazdı.

Birbirimizi öldürmeye çalıştıktan sonra onun sadakatini satın alabildiysem ve dostluğunu kazanabildiysem, bizi hiçbir şey ayıramazdı. Işık ve mutluluktan çok daha güçlü bir şey üzerine bir temel inşa etmiştik. Aynı alçaklıktan doğmuştuk.

Bunda güç olduğu kadar zayıflık da var.

Ve bu yüzden, ona hayatım pahasına güvenebileceğimi ama onun benim vicdanım olmadığını hatırlatmaktan vazgeçmiyordum. Ne daha önce, ne şimdi, ne de hiçbir zaman.

Ada Ben."

mım

.

Artık Mirasına göre ben bir hiçtim. Bir hiç olarak adlandırılmaya layık
bir değildim.

vicda

nım Ben böyle iyiyim.

olduğ Selix dudaklarını birbirine yapıştırdı. "Eğer ihtiyacın olursa bu civarda
unda olacağım.

n bile

şüphe Blazer ceketimin düğmelerini ilikleyerek başımı salladım. "Yaparsam
liyim. anlarsın."

Onu bırakarak büyük beyaz konağın ön kapısına doğru yürüdüm.

Beyaz.

Alay ettim.

En büyük yalan.

Ziyaretçiye masumiyet ve saflık izlenimi veriyordu. Ama tam tersi doğruydu. Beyaz birden fazla yüzü olan bir renkti. Kimliği hakkında yalan söyler, pigmentini gizlerken diğerlerini boğardı. Ölümden önceki son boş düşünce.

Yeni ev sahibim söylediğim kişi olduğuma inanıyordu. Benim onu araştırdığım gibi o da beni araştırmış olsaydı, hakkımda doğru olan hiçbir şeyi bilemezdi. Sadece değerersiz bilginin dikkatlice yerleştirilmiş kırıntılarını.

Geçmişimi bilemezdi.

Yeteneklerimi bilemez.

Ve son planımı bilmiyordu. Ama yakında öğrenecekti.

Ve sonra, cehennemdeki görevim tamamlanmış olacaktı.



BU GECE FARKLIYDI.

Farklı olanı sevmedim.

Beni tekmelediği için karnım ağrıyordu. Yumruğundan dolayı başım şişti. Kulağım dişlerinden acıdı. Ve bu onun kibarlığıydı.

Annemin zorbaları nasıl okuyacağıma dair verdiği dersler tam zamanlı bir iş haline gelmişti. Artık ustam gibi erkekleri neyin harekete geçirdiğini biliyordum. Bana baktığı ya da dokunduğu her an ondan bir parça çalışıyordum.

Onun kötülüğüne karşı bir sünger gibiydim, kendi çıkarım için elimden gelen her şeyi emiyordum. Ancak, kazandığım küçük zaferler ne olursa olsun, trajediler zaferlerimden çok daha ağır basıyordu.

Bu gece bir zafer olmayacaktı.

Bunu hissedebiliyordum.

Ne olacak?

Her biri bir öncekinden daha kötü olan korkunç cevaplar ortaya çıktıkça ürperdim. Ev tehlikeli ve tuhaftı, hazırlıklı olamadığım bir şeye hazırlanıyor gibiydi.

Kapısız yatak odamdan çıkarak aşağıya indim. Çıplak ayaklarım ne kemiklerimi kırdığı için oluşan siyah ve mavi gölgeleri kamufle edebiliyor ne de cildimdeki kötü beslenmiş pigmentleri gizleyebiliyordu. Ama bacaklarıma dolanan beyaz etek, Girit'e geldiğimden beri ilk kez çıplaklığımı ve yaralarımı örtüyordu.

Eğer orada olsaydım.

Renksiz polo yakası pamuk parmaklarıyla boğazımı kavırıyor, kıpırdanmama ve tıkanıklığı çekmeme neden oluyordu.

Son zamanlarda tasma ve ip kullanma eğilimi vardı, beni korkunç pozisyonlarda bağlı tutuyordu. Normalde, bu pozisyon beni boğmakla sonuçlanırdı.

O bitirdi. Bu olay gerçekleşirken beni dehşete dűřürüyordu ama gerçekleşmediği zamanları da lekeliyordu. Artık ne zaman boynuma dokunsa, gözyaşlarıım anında sel oluyordu. Ne kadar güçlü olursam olayım, vücudumun o kısmını dehşetin tetikleyicisi haline getirmişti.

Ve şimdi, kendi adına beni boğan kıyafetler giydirmişti. Yükselen paniğimi bastırarak merdivenlerin ortasında durdum.

Bunu yapamam.

Arkamı döndüm, geri fırladım.

Seçme şansın yok.

Yüzümü ellerimin arasına alarak sahanlıkta durakladım, hıçkırıklar her kaburgamı kırmakla tehdit ediyordu. Ani korkumdan nefret ediyordum. Bilinmeyenler bunu yapardı -kırılgan gücümü sarsarlardı- içimde biriken patlamayı serbest bırakmaya hazırıldılar.

Geçtiğimiz iki yıl boyunca, bazı günler ölmek istesem bile bir gün daha nefes almamı sağlayan bir güvenlik sistemi geliştirdim. Diğer günlerde çığlık atmak istedim. En çok da onu katletmek istedim.

Onu katletme düşüncesi beni ayakta tuttu. Ve evrim geçirdim.

Önceleri beni diz çökmeye zorlardı, ben de itaatsizlik etmek için ayağa kalkardım. Yüzümü yere çarpar, ben de meydan okuyarak ayağa fırlardım. Sorunlarım yüzünden, tekrar tekrar incindim.

şimdi eğildim çünkü bu ona saygı duyduğuma inanmasını sağlıyordu, kalbim saptamak istediğim hançerleri keskinleştirirken. Diz çöktüm çünkü bu ona güç veriyordu ve gücü olduğunda da bunu pek sık göstermiyordu.

Acımasız, sadist bir güdüsü olan bir korkaktı. Ama onu elimden geldiğince iyi oynadım. Onun aklına girdim. Günlük vahşetinden kaçınamazdım, ama akıllı davranarak mutlak acıdan kaçınabilirdim.

Ancak akıllı ve itaatkâr olmanın bir bedeli vardı. Hayatta kalma eylemlerim, bir kölenin varlığını yaşamamı ve solumamı sağladı ve bazen, sadece bazen, sürekli korkum ve mutsuzluğum kazandı.

şimdi kazandığı gibi.

Hıçkırıklarıım, tenim dar giysilerden kurtulmak için yalvarana kadar kabardı. Soyunmak ve ortadan kaybolmak istedim.

Zamanın tükeniyor. Çekil.

Eğer kendi isteğimle gitmezsem, benim için gelirdi. Canımı yakardı. Bugün yeterince incindim.

İtaat edecek kadar güçlüyüm.

Bu cümle bir savaş ılığı, bir ninni, bir dua haline gelmişti. Kendime sürekli bunun doğru olduğunu hatırlatıyordum. Bazı günler yalan olsa da fark etmezdi... Hâlâ buradaydım. Garip bir şekilde, *kazanmıştım*.

Gözyaşlarımı içime çekerek, uzun zamandır tahakküm ve acı altında ezilen omurgamı düzeltmek için elimden geleni yaptım ve merdivenlerden aşağı indim.

Yavaş

yavaş.

Çok

yavaş.

Ama yeterince yavaş değil.

Yanağımdaki damlayı silmeye vakit bulamadan ayak parmaklarım alt kata ulaştı. Koridordan salona doğru ilerlerken boğazım daraldı. Boynumdaki polo mandal sıkıca yapışmış, korkumu kalın ve iğrenç bir şeye dönüştürmüştü.

Efendi A'nın misafirini ilk kez gördüğümde, rahatsız edici eşyaları yırtmama iki saniye kalmıştı.

İlk düşüncem *kaçmak* oldu.

Gözleri etrafını saran adamlarınkiyle eşleşiyordu. Bir katilin, acı vericinin ve kullanıcının gözleri.

Ama ikinci düşüncem... *ona koşmaktı*.

Beni tanıımıyordu.

Efendi A onu yönetmiyordu. Sonunda beni özgür bırakacak kişi o olabilirdi. Ya da beni öldürebilir.

Her iki sonuç da işe yarayacaktı çünkü uzun zamandır ilk kez bir yabancıyı görmenin nasıl bir şey olduğunu hatırladım. Kendimi güçlü kalmaya zorlamak yerine umut hissetmek.

Dikkati, Efendi A'nın takdirine bağlı olarak benden yararlanan her zamanki pislik çetesinde kalırken dizlerim titredi.

Beni görmemişti, duvarın dibinde hayalet sessizliğinde duruyordu.

İşğüzar, kınından çıkmayı bekleyen bir kılıç gibi sımsıkı sarılmış, karşı koltuktaki üç adama dik dik bakıyordu.

Efendi A beni istismar eden hayvanlarla tam olarak tanıştırmamıştı ama isimlerini biliyordum. Barbarca zevklerini biliyordum. Ve onların da diğerleri kadar kötü olduğunu biliyordum.

Darryl, Monty ve Tony bana doğru dudak büktükleri anda beni gözden çıkardılar. Ben onlar için bir hiçtim. Tıpkı yemek masasının üzerindeki kristal avizenin ya da giriş holündeki büfenin üzerindeki vazoun hiçbir şey olmaması gibi.

Beni gördüler, belki kısa bir an için takdir bile ettiler, ama sonra önemsizdim.

Sadece alkol akarken cinsel ilgi uyandırmayacak kadar önemsiz olmayı diledim ve Efendi A ne isterlerse onu yapma emrini verdi.

Hasta herif, arkadaşlarının beni üçer üçer yaralamasından zevk alıyordu. Onlar orada oturup mastürbasyon yaparken-

Durun!

Her korkunç anıyı derinlere, çok derinlere gömdüm. Zaten tırmanılmış bir dağın tepesinde daha fazla dayanabilmemin tek yolu buydu.

Ayrıca, önemli değil.

Kabusumun ortasındaki bu yabancıyla çok daha fazla ilgileniyordum.

Kim o?

Parmaklarım çirkin eteğin içinde dolanıyor, soğuk kırılğanlığından sığınacak bir yer arıyordu. Giyinmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki; basit bir örtünün ne kadar rahatlatıcı olabileceğini unutmuştum.

Vücudumu koruduğundan değil.

Her yerim hâlâ görünüyordu, sadece gölgelenmişti. Beyaz kumaş, sıkılığından göğüs uçlarımı gizleyemiyordu ve etek bacaklarımın arasındaki gizli, ihlal edilmiş yerleri ima ediyordu.

Annemin bazen kıyafetlerin çıplaklıktan daha kışkırtıcı olduğunu söylediğini hayal meyal hatırlıyordum. Belki de bu buydu? Bir alay mı? Tersine bir striptiz gösterisi?

Efendi A, elinde bir kadeh şampanyayla mutfaktan çıkarken beni fark etti. Sık sık içmezdi ve narin saplı kadehi bana uzatırken neredeyse şaşkınlıkla geri çekiliyordum.

Yanağımı öptü, kulağıma tıslamadan önce yabancıya baktı. "Misafirimiz küçük oyunlarımızdan haberdar değil, tamam mı tatlı Pim? Ve eğer senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, ona öğrenmesi için hiçbir sebep vermeyeceksin."

Yüzünü konuğuna dönerek, tehdit edercesine boğazına bir çizgi çekti.

Bunun yeni geleni mi yoksa beni mi öldüreceği anlamına geldiğini bilmiyordum.

Tek bir damla bile dilime sıçramadan şampanyayı parmaklarımdan çalarak kolunu bana doladı ve beni adama doğru götürdü.

Yaklaştıkça daha çok ilgimi çekmeye başladı.

Üstat A ve benzer sarışın meslektaşlarının aksine, bu adam Avrupalıların açık tenlerinin ortasında siyah bir lekeydi.

Saçları siyahtan da siyahtı, mükemmel bir gecenin ölümüne dökülmüş bir mürekkep gibi görünüyordu. Bakışları kömür derinlikleriyle uyumluydu, çok şey saklıyor ama her şeyi içine alıyordu.

Ergenliği bir süre önce bıraktığını ve yirmili yaşların sonunda, otuzlu yaşların başında olduğunu tahmin ediyordum. Annemin deyimiyse 'kafası karışık bir etnik kökene' sahipti. Köklerini Anglo-Saksonlara ve Vikinglere kadar takip edebilen benim gibi değildi. O bir köken uyuşmazlığıydı, ilginç bir şekilde egzotikti.

Yakışıklıydı ve bana doğru bakıyordu.

Sanki bir kızın burada olmasını beklemiyormuş gibi bakıyordu; dış dünyayı tamamen unutmuş bir köle.

Bakışlarımı indirdim ve elmacık kemiğimdeki morluk kalıntılarını gizlemek için bir saç yaprağını cesaretlendirdim.

İki yıldır hiçbir yere gitmemiş ve yeni bir şey görmemiştim. Ta ki bu adama kadar.

Kanepeden sertçe kalkarken yabancınn önünde duran Efendi A homurdandı, "Sakıncası yoksa akşam yemeği düzenlememize bir tane daha ekleyebileceğimi düşündüm." Tırnaklarını dirseğime geçirerek içtenlikle gülümsedi. "Bu benim kız arkadaşım, Pimlico."

Adam bir kaşını kaldırarak dikkatimi saçlarından ve gözlerinden simetrik olarak erkeksi yüzünün geri kalanına çekti. Burnu çok büyük olmadan yeterli otoriteye sahipti. Çenesi, dişlerinin her sıkılışını ortaya çıkaracak kadar kare, boğazı ise her yutkunuşunu ortaya çıkaracak kadar güçlü, kas ve sinirlerle dalgalanıyordu.

Gözlerim boynunu takip etti, yakası açık koyu gri gömleğinin altında kaybolana kadar kusursuz teninin hatlarını izledi. Sanki Armani ya da Gucci'de alışveriş yaparken son dakikada omuz silkmiş gibi rahat bir siyah blazer ceket giymişti ve uzun bacakları, zaten kısa olan bedenimden daha uzun olan Efendi A'dan yarım baş daha uzun olduğunu gösteriyordu.

Sadece, Efendi A'nın beni küçük ve savunmasız hissettirdiği yerde, bu yeni adam... hissettirmedi.

Bunu tarif edemem.

Lise arkadaşlarımmın erkek arkadaşlarıyla tanıştıklarında bir tür kısmet tepkisinden bahsettiklerini sık sık duymuştum ama ben bunu hiç hissetmemiştim.

Adam başını eğdiğinde kalbim hainleşti, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Sanki boğacak güce sahipmiş gibi sıvı gibi hareket ediyordu.

bir damlayla herkesi ya da bir tsunami ile tüm manzaraları yok edebilir.

Hafif bir eğimle öne doğru eğilip elini uzatırken nefes alamıyordum. Her hareketi yağlanmış ve mükemmelleştirilmişti, seksapeli onu ince bir sis gibi sarmıştı.

İrkildim.

Neden bana bir değerim varmış gibi bakıyordu? Efendi A, hakkım olmayan hediyeler aldığımı düşünürse başımın belaya gireceğini göremiyor muydu?

Ayaklarımın altındaki beyaz fayanslara bakarken omuzlarım yuvarlandı. Usta A beni uyarıcı bir sıkımayla yanına çekti. "Salla Bay. Prest'in eli, Pim."

Sallamak mı?

Bu tür sosyal incelikleri unutmuştum. İki yıl boyunca, uzatılan bir avuç, ortak bir tanışma değil, gelen acı anlamına geliyordu.

Ne halıtlar dönüyor burada?

Bu kadar uzun süre Efendi A'nın oyunlarını oynamamış olsaydım, bu gecenin diğer zamanlardan daha mutlu bir sonucu olacağını umarak onun isteklerine boyun eğebilirdim. Ama uzun yıllar boyunca ona ait olduğumu ve artık umuda inanmadığımı inkâr edemezdim.

Acıdan kaçamadım.

Ne yaparsam yapayım.

O zaman neden bir şey yapayım ki? Kendi isteklerine karşı başka bir erkeğe dokunduğum için bana bağırabilmek için titrememi isteyebilir. Ya da itaat etmediğim için beni azarlayabilir.

Her iki durumda da sonuçlar aynıydı.

Bunu yapmayacağım.

Başımı eğerek Bay Prest ile gözlerimi kilitledim. Ve kollarımı kavuşturdum.

Darryl, Monty ve Tony ne yaptığımı bildikleri için koltukta kıs kıs gülüyorlardı.

-Canımın yanacağını. Kötü bir şekilde. Bu davetsiz misafir gittikten sonra.

Tony kıkırdadı. "Lanet olsun, seni-"

"Yeter!" Usta A tersleyerek olası kaymalarını susturdu. Yüzü, başındaki sarı saç telleriyle eşleşecek şekilde **b e y a z l a d ı**.

İlginç.

Bu bir maskaralık değildi; gerçekten de bu adamın bilmesini istemiyordu.

Kalbim ölüm kefeninden sıyrılmak ve yeniden umut bulmak için elinden geleni yaptı. Uzun zamandır, merdivenini ve paraşütünü toplayıp

Gerilla savaşı için boktan kurallara uyarak hayatta kaldım. Ama şimdi, toz ve savaş kalıntılarından sıyrılmış, geçici bir kızılılıkla parlıyordu.

Sesimi nasıl kullanacağımı hatırlasaydım, bu gizemli Bay Prest'e bir seks hapishanesine girdiğini söyleyebilirdim. Paylaşan ve acı veren bu hayvanlarla isteyerek arkadaş olmuş ve içimde sessizce çılgılık atan ruhu hiç düşünmemişti.

Ama iki yıl uzun bir süreydi.

Ve ağızından çıkan bir kelime bana özgür olmak kadar yabancıydı.

Sarsılmamış elini bırakan Bay Prest kaşlarını çattı. Bakışları üzerimde dans etti, yüzü düşüncelerini gizliyordu ama sorularını engelleyemiyordu.

Tıpkı benim onun kim olduğunu bilmek istediğim gibi, o da beni tanımak istedi.

Gözlerimi kaçırma isteğiyle savaştım ama beni incelediği şiddetli yoğunluk cesaretimi kırmak yerine cesaret verdi. Siyah bakışları kapalı duruşumdan beyaz polomun altından görünen göğüs uçlarıma kayarken ve A Usta'nın beni sıkıca kavrayan koluna doğru kayarken asla kafamı çevirmedi.

Yüzünde karanlık bir sonuç belirirken dudakları inceldi.

Onu alkışlamak istedim. Her şeyin görüldüğü gibi olmadığını fark ettiği için ona bir ödül vermek istedim.

Ama sonra, Üstat A ve ortakları kadar soğuk, şeytani ve iğrenç bir şekilde sırtırken, farkına vardığı her neyse ortadan kayboldu. "Merhaba, Pim."

Pim.

Sanki beni tanıyormuş gibi adımı kısaltarak söyledi.

Çapraz kollarım gerildi.

Beni tanı mıyorsun. Beni asla tanımayacaksın.

Bakışları kaslarımın seğirdiği omuzlarıma kaydı. Artık pek kasım kalmamıştı. Günde bir öğün yemek sayesinde eriyip gitmiştim- ve sadece hak ettiğimde.

Pencereden bakmadığım sürece iki yıldır güneşi görmemişim.

Klima ünitesinden gelmediği sürece iki yıldır bir esinti hissetmemiştim.

İnsan ticareti otelinde açık havaya duyduğum özlem, yetmişli yılların halısının yerini mermerin aldığı ve Mısır pamuğundan çarşafların aşırı kolalı beyazla yer değiştirdiği burada da aynı derecede ısrarcıydı.

Gücümün altında kalıcı olarak yaşayan kara umutsuzluk beni boğmakla tehdit ediyordu. Kalbim beni uyandırmak istercesine diğer organlarımı tekmeledi.

ya da beni öldür. Uzun zamandır gizli kalmasını emrettiğim bir tepkiyi zorlamak.

Bu yabancı, ölmeden önce göreceğim tek kişi olabilirdi. Bir daha asla bir çiçeğin kokusunu içime çekemeyecek ya da dilimde bir yağmur damlasının tadını alamayacaktım.

Yaklaşan bir panik atak beni sararken nefesim kesildi. Bir buçuk yıldır histerilerimi kontrol edebiliyordum. Ama birkaç ay önce, öylesine büyük bir korku ve umutsuzluk boşluğu yaşadım ki, Master A kalp yetmezliğinden ölmediğimden emin olmak için özel bir doktor çağırarak zorunda kaldı (soru sormayan). Bana panik eğilimli ağır depresyon teşhisi konmuştu.

Teşhis konduğu için minnettardım ama kendimi ne kadar cesur olmaya zorlarsam zorlayayım, eskiden güçlü bir genç kızken şimdi duygusal, bitkin bir enkazdan başka bir şey olmadığım için nefret doluydum.

Efendi A beni daha sıkı kavradı ve kulağıma tısladı. "Kendine gel, Pim. Misafir varken saldırıya uğramayacaksınız."

Eğer kontrol edebilseydim, itaat ederdim. Korkumun ne kadar derin olduğunu ortaya çıkarmanın iyi bir yanı yoktu.

Ama bir kez çarpan, parçalayan nefessizlik beni yakaladığında, sürüklendim.

Yutkunarak boğazımın etrafındaki sıkı pamuğu pençeledim.

Nefes

alamıyorum.

Havaya

ihtiyacım var.

Koşmalıyım, koşmalıyım ve koşmalıyım.

Silah gibi parmakları beni yana doğru sürükledi. "Sakin ol!"

Yapam

am.

Yapam

am.

Mürekkep gibi, uykulu ölüm anıları beni bozdu. Göreceğim son şeyi görmenin ve hissedeceğim son şeyi hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırladım. Boğulduğuma ve seks ticareti yapılan bu kabusta uyandığıma dair bastırılmış hatıralar üşüştü.

Durun!

Durdurun şunu!

Boğulma hissim ağzım açık nefes almaya dönüştü.

Efendi A beni salonun diğer ucuna, onu utandırmayacağım bir yere götürmek için itti.

Bay Prest peşimizden geldi.

Koridora açılan kapıdan tökezleyerek geçerken soğuk bir ses, "Bırak onu," dedi.

Efendi A dondu kaldı, omzunun üzerinden baktı. Öfkeli elleriyle beni döndürerek yabancıyla yüzleştirdi. "Bu sizi ilgilendirmez."

Nefes alamıyorum.

Göğsümü tutarak kalbimin şaşkın çift vuruşlarına dayandım. Doktora göre, nasıl hissedersen hissedeyim mevcut durumumun değişmeyeceğini kendime hatırlatarak atağı durdurma gücüne sahiptim. Durumu tersine çeviremeyecekken stres yapmam için hiçbir neden yoktu.

Bunu söyleme cüretini gösterdi. *Bana göre.*

Her gün dövülen, tecavüze uğrayan ve aç bırakılan dilsiz köle kız.

Dehşetimde tamamen haklıydım. Sadece saldırıların satıldığım gün değil de birkaç ay önce başlamasına şaşırıyordum.

Oh,

Tanrım.

İki yıl.

İki uzun, çok uzun yıl.

İkiye katlandım, göğsümü tuttum, ruhumun serbest kalmasını engellemek için elimden geleni yaptım. Bir bölümün ortasında kapana kısılmışken, başım kükrüyor, kalbim hopluyor ve tek yapmak istediğim ölmek oluyordu. Dehşeti durdurmak ve tekrar sakinleşmek imkansız gibi görünüyordu.

İki yıl daha dayanamam.

İki gün daha dayanamam.

Bay Prest başını eğdi ve bir elini gölgeli çenesinde gezdirdi. Onunla ilgili her şey Efendi A'nın malikanesinin beyaz karanlığını boykot ediyor, koridorlarına karanlığı getiriyordu.

"Eğer iş yapmak istiyorsan, Alrik, bunu benim meselem olarak gör." Gözleri üzerimde gezindi. Çektiğim acıya sempati duymuyordu, sadece soğuk ve hafifçe sinirliydi.

Dudaklarım maviye dönerken ve nefesim kesilirken kaşları aristokrat bir kavisle kalktı. Sanki sadece onun için gösteri yapan bir sirk ucubesiymişim gibi beni izledi.

Beğenmediği bir performans.

Efendi A'yı görmezden gelerek, hala beni dik tutmak için çabalayan ve istediğim gibi yere diz çökmeyen Bay Prest sertçe mırıldandı, "Kes şunu."

Çılgılık atmak istedim. Bağırarak. Konuşarak. Ona insan olduğumu ve emredebileceği bir şey olmadığımı göstermek için. Ama onun ağır bakışları altında büzüştüm, sahibimin ısırın parmakları arasında kamburlaştım.

Azarlanmak yeni bir şey değildi. Katlandığım tek konuşma küçümseyici yorumlar, ters emirler ve iğrenç küfürlerdi. Bu yüzden bu yabancının da onlar gibi olması beni şaşırtmadı. Nazik bir söz ya da teselli yoktu. Empati ya da yalanların ötesini görüp gerçeği anlama yeteneği yoktu.

Yapabilse bile... neden umursasın ki?

Ben onun için bir hiçtim.

Sadece asi bir oyuncak hızla yoruluyor ve değiştirilmeye hazır hale geliyor.

Efendi A beni salladı ve kulağıma tısladı. "Misafirimizi duydun. Kes şunu." Beni daha yakına çekerek, sadece benim duyabileceğim şekilde ekledi. "Bu davranışın cezasız kalacağını mı sanıyorsun? Aptal, aptal, Pim. Bu gece sırtın parçalanacak. Yara üstüne yara."

Kasıldım, sıkı parmaklarını kırdım ve yere süründüm.

Hayır. Hayır.

Hayır.

Toparlan.

Nefes al!

Boğazımı saran pamuğu yırtarken tüm vücudum sarsıldı. Kırık tırnaklarım derimin üzerinde acı veren kesikler açarken, sonunda rahatsız edici giysiyi tutmayı başardım ve yırtılan malzemenin çıkardığı sese sevindim.

Ben parçalayıp keserken yapışkan yaka açıldı.

Beyaz üstüm açık ve aralık kalana, göğsümdeki kırbaç yaraları, acı veren kabuklar ve Efendi A gibi bir trole ait olmaktan kaynaklanan gümüş yara izleri ortaya çıkana kadar durmadım.

Bay Prest sertleşti.

Başımı kaldırmaya cesaret edemedim ama kalçaları çelik ağaç gövdelerine kilitlenmiş, siyah pantolonunu sıkıyordu. Ceketinin yumuşak hışırtısı artık bir seyirci olarak değil, mahvoluşumun tanığı olarak izlediğini gösteriyordu.

Bir zamanlar çıplak göğsümü gizler, meme uçlarımı kapatmaya çalışır, ağırbaşlı ve utangaç olurdum.

Artık umurumda değildi.

Uzun süre giysisiz kaldıktan sonra çıplak daha rahattım. Hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin bana dokunmasına dayanamıyordum.

Tıpkı konuşmak gibi dokunmak da tabu haline gelmişti. Sadece acı verirdi. Zevk değil.

Efendi A beni dik tuttu, elleri kollarımın altında sert ve inatçıydı. "Ne yaptığın lan sen?" Öfkesi bir kar fırtınası gibi artmıştı,

dolu ve karla karışık yağmur yağıyor.

Kutup soğuklarını beklerken titredim.

Ama Bay Prest bir adım öne çıktı. Blazer ceketini çıkarıp, yarı çıplak halimin üzerine örterken efendimi görmezden geldi. En ufak bir dokunuştan korkarak irkildim.

Ama hiçbir şey gelmedi.

Bana ceketini verdi, ceket hala sıcaktı ve yoğun bir şekilde tütsü ve egzotik baharatlı bir şey kokuyordu, ama hepsini tek bir parmağını bile sıyırmadan yaptı.

Dondum kaldım.

Boğuldum.

Bu nezaket hareketi beni başka bir panik atağa sürüklemekle tehdit etti.

Beni boğan ağır sığağa alışık olmadığım için ağırlığın altında ezildim.

Bir kalp atışı "*Çıkar şunu!*" dedi.

Bir sonraki bedenimin unuttuğu şeyi hatırladı. Korunmanın ne kadar güzel olduğunu hatırladı. *Yapma... onu benden alma.*

"Çıkarın şunu üstünden Bay Prest," diye homurdandı Efendi A. "Yukarı koşacak ve kendi kıyafetlerini giyecek, değil mi Pim?"

Neyle?

Başka kıyafetim yoktu.

Ama Bay Prest bunu bilmiyordu ve ben de uzun zamandır sahip olduğum tek teselli unsurunun elimden alınacağı düşüncesiyle yüreğim yanarak gözlerim kapalı bekledim.

Tek yapmak istediğim kollarımı geniş, davetkâr kolların içine sokmak, yere düşmek ve kendime sarılmaktı. Blazer ceketimin zırhıyla korunan bir krizalitin içine kıvrılmak ve beni çok uzaklara uçurabilecek kâğıttan kanatlar ve pudra güzelliğiyle eskisinden çok daha cesur ve gözü pek bir şekilde yeniden ortaya çıkmak istiyordum.

En azından Bay Prest'in gardırobunu paylaşmasının şoku sinirlerimi yatıştırdı. Adrenalinin damarlarımda dolaşması durdu; boğulmak yerine nefes almak için elimden geleni yaptım.

Bay Prest kollarını kavuşturdu, koyu gri gömleği dirseklerine kadar sıyrılmıştı, kasları ve bileğindeki Japonca karakterli dövmeli bileklik ortaya çıkmıştı. "Onda kalabilir."

Efendi A ters ters baktı ve beni merdivenlere doğru yönlendirirken tırnaklarını omzuma geçirdi. "Hayır. Yapamaz."

"Neden?" Bay Prest kapının pervazına yaslandı ve siyah gözlerini benden ayırmadı.

"Çünkü ben öyle dedim." Efendi A beni alt basamağa doğru itti. "Üstünü değiştirir değiştirmez aşağı inecek."

Tökezledim, bol ceketim arkamda bulutlar gibi dalgalanıyordu.

Bay Prest çenesini indirdi, gölgeli yüz hatlarından izliyordu. "Bunu ondan duymak istiyorum."

Efendi A dondu kaldı. "Ne?"

Bay Prest bana doğru işaret etti. Likiditesi ve zarafeti sıkılmış ve ilgisiz gibi görünse de altında ölümcül bir damar kaynıyordu. "O. Ondan duymak istiyorum."

Adamla yüzleşmek için döndüm, etrafındaki yanlış beyazlığı içime çektim. Ben yerimi hatırlayıp yere bakmadan önce göz göze geldik.

Üstat A sert parmaklarını sarı saçlarında gezdirdi. "Anlamıyorsun, Elder. O konuşmuyor."

Bay Prest gizlice harekete geçti. "İlk adımızla hitap ettiğimizi sanma, Alrik. Ve kesinlikle sana verilmeyen özgürlükleri alma."

Belim büküldü. Kimse Efendi A ile böyle konuşup paçayı kurtaramazdı.

Ama akla hayale gelmeyecek bir şey oldu.

A Usta küfür dolu yanıtını yuttu ve saygıyla başını salladı. "Elbette. Özür dilerim." Bay Prest'e doğru ilerleyerek misafirinin omzunun üzerinden el salladı. "Belki de geceye yeniden başlamalıyız. Güzel bir yemek planladık. Hadi yiyelim... olur mu?"

"Hayır." Bay Prest kapı aralığından kımıldamadı. "Ne haltlar döndüğünü bilmek istiyorum."

Efendi A'nın gözleri irileşti.

Adamın disipline verilmesinden bu kadar korkmasaydım, olayların bu şekilde değişmesi hoşuma giderdi. Ama yabancı gittikten sonra eninde sonunda bedelini ödeyecek olanın ben olacağımı biliyordum.

"Hiçbir şey olmuyor."

Bay Prest başını eğdi, dudaklarında soğuk bir gülümseme vardı. "Yalanlar. Ben yalancılarla iş yapmam."

"Yalan söylemiyorum."

"O zaman bırakın konuşsun." Bay Prest'in gözleri tekrar benimkilere kilitlendi. "Pimlico... bana kendini anlat. Ceketimin sende kalmasını mı istersin yoksa kendi kıyafetlerini mi giymeyi tercih edersin?" Bakışları giydiğim, neredeyse hiçbir şeyi gizlemeyen çirkin beyaz eteğime kaydı. "Tuhaf bir moda zevkiniz var ama ben

Yargıç. İstedığınızı giyebilirsiniz. Sizi yönlendirmek bana düşmez." "Ama yine de nasıl giyineceğinizi emretmek *erkek arkadaşınızın da haddi değil.*"

Aksanıyla zihnimin köşelerinde dolaşıyor, bana zengin gezginleri ve yabancı yerleri hatırlatıyordu. "Erkek arkadaş" deyişi beni sertleştirdi.

Haklıydım.

O anladı. Saçmalıkları gördü ve benim ne olduğumu anladı.

Kalbim bir gözyaşı okyanusuna atladı. Bu beni neden bu kadar incitmişti? Olduğum gibi görünmek? Bu yabancının beni asla mutlu, kendine güvenen Tasmin olarak değil de yenilmiş, çirkin Pimlico olarak tanınması?

"Cevap ver bana," dedi Bay Prest. "Benim ceketim mi senin ceketin mi?"

Soru beni cevap vermeye yöneltmedi. İki yıllık suskunluktan sonra, bir soru artık böyle bir güce sahip değildi. Gırtlığım konuşmak için hazırlanmadı. Ciğerlerim konuşmak için şişmedi.

Sesimi yükseltmek için hiçbir dürtü duymuyordum.

Bay Prest'in güçlü çenesine ve boğazına odaklandığımda vücudum kaskatı kesildi. Soyunun bir yerinde yabancı kanı olduğunu tahmin edebiliyordum. Yüz hatlarının güçlü bir parçası değildi ama gözleri tam anlamıyla Avrupalı olamayacak kadar güzel badem rengindeydi.

Üçümüz gergin bir sessizlik içinde durduk.

Bay Prest yavaşça nefes verdi, öfkesi Üstat A'nınkini gölgede bıraktı ve beyaz kar fırtınasını karanlık bir tayfuna dönüştürdü. "Konuşun."

Efendi A kıkırdadı. "Sana anlatmaya çalıştım." "Neyi anlatmaya çalıştın?"

"O konuşmaz." Efendi A, sanki ben defolu bir malmışım ve sadece bana yaptığı işkencelere yarıyormuşum gibi bana doğru el salladı. "O dilsiz."

"Seçimle mi yoksa tıbbi durumla mı?"

Ne?

Kişisel soru sessizliği bir pala gibi kesti.

Usta A sırtı, dikkatler tekrar onun üzerindeyken yavaş yavaş durumun kontrolünü ele geçiriyordu. "Bir araya geldiğimizden beri dilsiz. Onu bulduğumda o kadar kırılmıştı ki, nasıl normal davranacağını bilmiyordu. Bunun sevimli olduğunu düşündüm ve onu iyileştirmek için elimden geleni yaptım." Elini kafa derimin üzerinde gezdirerek sahte bir şefkatle beni okşadı. "Ama tabii ki bu tür şeyler zaman ve sabır ister."

Ne kadar da saçma.

"Saçmalık," diye bağırdı Bay Prest.

Kelimeyi zihninden çalmış olması ve bunu benim kadar küçümseyerek ve inanmayarak söylemesi kalbimi pembe bir ip atlama ipiyle hoplattı.

Bay Prest soğuk bir şekilde gülerek ekledi, "*İyileşmek mi?* Cildindeki yara ve kesikler eski değil." İleriye doğru yürüyerek Efendi A.'ya doğru yükseldi. "Yeni olmuşlar. Bunun nasıl olduğu hakkında yalan söylemek ister misiniz?"

Üstat A omuz silkti ve sinirlenmemiş görünmek için elinden geleni yaptı. "Onda bir dizi sorun var. Dilsiz olması bunlardan sadece biri."

Şimdi de kendime zarar verdiğimi mi iddia ediyor?

Kızmak istedim ama tiksinierek kabullenmekten başka bir şey gelmedi içimden.

Blazer ceketini yırtıp kırbaçlanmış sırtımı, morarmış iç kalçalarımı ve sigara yanığı kıç yanaklarımı göstersem Bay Prest ona inanır mıydı? Yoksa vücuduma rıza dışı sokulan cisimler nedeniyle oluşan korkunç iç yaralar gibi daha derin kanıtlar mı gerekirdi?

Bay Prest durakladı, beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Size inanmıyorum. Kimse kendine bu derece zarar vermez." Yüzü karardı. "Ve inanın bana, biliyorum."

Nereden biliyor?

Bu kendine zarar *verdiğine dair üstü kapalı* bir ipucu muydu? Pahalı kıyafetlerinin altında, o da benim kadar yaralı mıydı?

Nedense bundan şüpheliydim.

Ancak ellerinde hem yeni hem de eski yaralar vardı. Baş üstü ışıkları gümüş yaraların ve eklem morluklarının üzerinde titreşiyordu. Onları pisliklerle tanışmaktan başka işler için de kullanıyordu.

Efendi A'nın öfkesi daha da şiddetlendi. "Bana inanmak zorunda değilsin. O *benim* kız arkadaşım. Aylardır denizde olduğunu duyduğum için bir kadın arkadaştan hoşlanabileceğini düşündüm. Ama bu çok saçma. Üçüncü dereceye ihtiyacım yok." Kolunu sallayarak homurdandı, "O benim, anladın mı? Senin değil. Onu gördüğünü unut."

Öfkesini bana yöneltip emretti. "Yukarı çık, Pim. *Şimdi!*"

Bana dayattığı itaat devreye girdi. En alt basamakta dönerek tırmanmak için tırabzanı tuttum.

Sadece Bay Prest "Dur" diye bağırdı.

Öne doğru fırlayarak bileğimden yakaladı ve beni merdivenlerden aşağı çekti.

Hayır! Hayır!

Bu güç gösterisi her neyse onun ortasında olmak istemiyordum. Odama kaçmak ve hiç kimseye bu toplantının ne kadar kafa karıştırıcı olduğunu anlatmak istedim. Bay Prest'in ceketini özel olarak içime çekmek ve panik atağımdan arta kalan yakıcı gözyaşlarıma teslim olmak istedim.

Ama ne istediğimin bir önemi yoktu. Hiç olmadı.

Kötü bir halat çekme savaşında halat oldum.

Parmakları Efendi A'nınki kadar acımasızdı, elini sıkıca kavradı ve beni kendine çekti. Çok yakın. Çok fazla yakın. Nefesinin nane kokusu gözlerimi yakıyordu. "Bana hikâyeni anlat. Şimdi anlat."

Yere baktım.

Efendi A beni misafirinin ambarından kaçırdı. "Senin derdin ne lan? O dilsiz. Az önce söyledim ya."

Bay Prest, Efendi A'nın yüzüne parmağını soktu. "Benim sorunum, anlamadığım insanlarla iş yapmamam." Gözleri kısıldı. "Ve ben de onun nereye uyduğunu anlamıyorum."

Efendi A beni duvara doğru itti. Bunu otoriteden ve sözde mutlu evimizde saldırgan bir yabancından neredeyse korunmaktan bahseden bir şekilde yaptı. Ancak Bay Prest gerçeği gördü, çünkü ben sallanıyordum ve tutunmak için sert bir şeye uzanıyordum.

Ayakta kalmak için mücadele ederken serbest kalan kolumu yakalayan Bay Prest, "Sen. Konuşmaya başla," diye homurdandı.

Efendi A beni tutmak için mücadele etti, bedenimde bir sahiplenme savaşı vardı. "Bırak onu."

"İşlemimizi tamamlamak istiyorsan, çeneni kapatacaksın." Bay Prest'in sesi korkutucu bir fısıltıya dönüştü. "İyi düşün, Alrik. Gerçekten istediğin şey için kız arkadaşını paylaşmak çok mu fazla?"

Usta A'nın sulu mavi bakışlarını yavaşça hesapçı bir parıltı doldurdu. "Paylaşmak mı?" Bana doğru bir kaşını kaldırarak kıkırdadı.

Tanınmayan biri için bu bakış, kararsız kararlara işaret ederdi. Yıllardır her lanet gün paylaşılan benim içinse bu bir tehditti. Gece bitmeden önce Elder Prest'in beni örnek alacağı, kullanacağı ve nihayetinde beni nezaketle olduğu kadar nefretle de yok edeceğine dair affedilmiş bir sözleşme.

"Haklısın." Usta A parmaklarının kilidini açarak direncini ortadan kaldırdı.

İleri doğru sekerek Bay Prest'in heykelsi vücuduna doğru yuvarlandım.

Ona arptığım an geri çekildim. O farklı değildi.

O da aynıydı.

Ona ya da başka bir erkeğe yakın olmak gibi bir isteğim yoktu.

A Usta göğsünü kabartarak kollarını kavuşturdu. "Anlaşmamızı tamamlamak için resmi bir gereklilik mi paylaşıyorsunuz?"

Bay Prest beni vücudunun etrafında dolaştırıp arkasına yerleştirirken uyumsuz saçlarım yüzümden sarkıyordu. Kolları beni sert sırtına doğru sıkıştırarak sıkıca kavradı. "Sen gerçekten hasta bir sikicisin."

Kıkırdarken omurgasından enerji ve kullanılmamış güç fışkırıyor, çektiği deliliği bana da bulaştırıyordu.

Çünkü deli olmalıydı.

Beni Efendi A'dan korurken, bir yandan da bir ticari işlemi tamamlamak için benimle paylaşımda bulunmayı tartışıyordu.

Bunu kim yapar?

Etrafımda olmasını istediğim kimse yoktu.

Bir yıl önce, özgür olma şansını için bileğini ısırabilirdim. Ama tıpkı hayatta kalmak için itaat etmeye evrildiğim gibi, sebepsiz yere düşmanlık etmenin de akıllıca olmadığını öğrendim.

Efendi A ellerini iki yana açtı. "Söylediğiniz şey oldukça saldırgan. Ben sizi yargılamıyorum. Siz de beni yargılamazsanız memnun olurum."

Omzumun üzerinden baktığımda Darryl, Tony ve Monty'nin Bay Prest'in arkasında durmak üzere yeniden konumlandıklarını ve arkadaşlarını tehdit etmesi halinde onu sakatlamaya ya da öldürmeye hazır olduklarını görünce tüylerim diken diken oldu.

Gözlerimi sıktım, bundan sonra olacaklardan kasten kaçındım.

Ancak, Bay Prest'i hafife almıştım.

Sanki yaklaşan saldırıyı hissetmiş gibi geri adım attı ve beni de kendisiyle birlikte hareket etmeye zorlayarak salona girdi ve üç adamla yüzleşmek için dönerek beni duvara yasladı.

Efendi A, şeytani suç ortaklarıyla birlikte ayağa kalkarken hepsiyle yüzleşti.

Bay Prest çenesini sıktı, gözleri kukuletalı ve karanlıktı. "Hadi buna yeniden başlayalım. Lanet olası gerçekle." Beni arkasından çekerek yanına oturttu. "O bir fahişe."

Bu kelimeyle
sarsıldım. Bu
kelimeden nefret
ederdim.

Çok üzücü ve kırık şeyler çağırıyordu. Ama ben öyle değildim. Ben bir kızdım, bir öğrenciydim, bir arkadaşım. Zekiydim. Bir zamanlar güzeldim.

Bir şey *demek* istedim.

Usta A gülümsemeden önce Tony ile bakıştı. "O bir fahişeden daha fazlası. Onu satın aldım. Adil ve dürüstçe."

"Yani, o bir köle." Bay Prest bunu bir soru olarak ifade etmedi. Her nasılsa beni gördüğü anda ne olduğumu anlamıştı.

*Ben onun kölesiyim;
bu doğru. Ama olmak
istemiyorum.*

Efendi A uzun bir süre misafirine baktıktan sonra omuzları gevşedi ve yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "O bir köle, bir fahişe, bir sürtük. Sen ne istersen o." Öne çıkarak elini ikinci kez uzattı. "Pimlico ile tanış... benim malım. Ve onu kullanmak için tam davetiyeniz var."

Hayır.

Gözlerim Bay Prest'e kaydı, tekliften nefret etmesini umuyordum. Böyle berbat insanlarla uğraşmaktansa kapıdan çıkıp gitmeyi ve beni de yanında götürmeyi tercih ederdi.

Ancak gergin bekleyiş, Usta A'nın soğuk bir şekilde gülümseyerek el sıkışmasını kabul etmesiyle sona erdi.

"İşte bu daha iyi." Tanışma faslını yarıda kesen Bay Prest kolunu blazer ceketimin omuzlarına attı. "Bunu neden daha önce söylemedin?"

Yapma...

"Bu da bu akşamı *çok* daha ilginç kılıyor."



BU YERİ YALAN VE DOLAN KOKUYOR.

Genelde en çok saklayacak şeyi olan kişi ben olduğum için bu da bir şey ifade ediyordu.

Bu puşt, inceleme kanallarımın çoğundan geçmişti ama araştırmalarım yatılı bir kız arkadaşı olduğunu ortaya çıkarmamıştı.

Kesinlikle *dilsiz* bir kız arkadaş değil. *Yine de o bunların hiçbiri değil.* O dövülmüş, kırılmış bir fahişeydi. Bir köleydi.

Geçmişimde bazı pislikler görmüştüm. Suçlar işledim. Kendi payıma düşen pisliği yaptım. Ama daha önce bir insan ruhuna sahip olabileceğini düşünen biriyle hiç tanışmamıştım.

Bir yanım ona borçlu olduğu tüm öfkeyi açığa çıkarmak istiyordu. Ama diğer... daha güçlü bir parçam ilgisini çekmişti.

Kendimi Pimlico'dan uzaklaştırırken, kemiklerinin kırılganlığı karşısında etimin ısınmasına engel olamıyordum. Mavi damarlar ve kırmızı atardamarlardan oluşan haritasıyla teninin yarı saydamlığını görmezden gelemiyordum.

Ellerimi birleştirerek bir adım daha attım.

Nefes alış verişi titriyordu, flört eder gibi değil, korkuyla. Bu iyi bir şey değildi.

Beni ilgilendirmiyordu.

Hüküm sürdüğüm yıllar boyunca, bu hasta ve çarpık dünyanın göbeğine giden altın tuğlalı yolu döşeyen bir isim kazandım.

Kaitou.

Phantom Thief.

Birincisi, çünkü ben bir yankesici, soyguncu ve beş parmak ustasıydım. İkincisi, nesneleri çalmak yerine hayatları çalmaya başladım. Ama sadece bana borçlu olan ya da bir işe yaramayacak kadar zayıf olan hayatları. *O hangi kategoriye giriyor?*

Güçsüzdü ama işe yaramaz değildi.

Onunla ilgili bir şey derimin altına işliyor, dayanılmaz bir merakla kaşınıyordu.

O nereden geldi?

Ne zamandır buradaydı?

Peki ne zamandır ölmek istiyordu?

Gözlerindeki bakış klasik bir ölüm davetiyesiydi.

Köle kızıdan bir adım daha uzaklaştım.

Ne olur ne olmaz.

Onda güç gördüm, ama aynı zamanda sonunun özlemini de tattım. İntihar düşüncesi bir kez ruhuna girdiğinde, orada kalmaya devam ediyor, hayata geri dönmenin yolunu bulana ya da pes edip ölümün onu ele geçirmesine izin verene kadar onu yavaşça yozlaştırıyordu.

Alrik Åsbjörn'ü hafife almışım.

Bu kadını kim bilir ne kadar süre hayatta tutmuştu, ölme arzusu her kalp atışında yankılanırken bile.

Bu etkileyiciydi.

Bu kıza istediğim her şeyi hiçbir tepki olmadan yapabileceğimi bilmenin keskin heyecanı beni iğrendiriyordu. Ona zarar verebilir, onu becerebilir, ona hiç saygı duymadan davranabilirdim. O da bunu kabul edebilirdi çünkü onun yeri orasıydı. Onun alınıp satılan yeri.

Onu öldürebilirdim ve muhtemelen onu özgür bıraktığım için bana teşekkür ederdi.

Belki de yapmalıyım.

Belki de yaparım.

Gecenin ve alışverişimizin nasıl geçtiğine bağlı olarak, onun hayatını çalabilir ve canavarlarla yapılan bir başka karanlık anlaşma için bir biblo, bir simge olarak saklayabilirim.

"Hadi yiyelim." Alrik sırtarak jenerik bir avizenin altına yerleştirilmiş sekiz kişilik masaya doğru yürüdü.

Evi beni rahatsız ediyordu. Bembeyaz. Kişiliksiz duvarlar ve steril mobilyalar. Dekorasyonumda kişiliği tercih ederdim. Neden bu kadar ruhsuz bir kutuda yaşayayım ki? Lanet bir tabutta da yaşayabilirdi.

Alrik'in arkadaşları onur konuğu olan benim oturmamı beklemeden yerlerine oturdular. Bu nezaketsizlik ve saygısızlık karşısında dudaklarım gerildi.

Benim kültürüm böyle şeyler talep ederdi.

Sokaklarda istenmeyen bir fare olarak yaşarken bile büyüklerimin bana öğrettiklerini hatırlıyordum.

Sizden daha bilge, daha yaşlı ve daha akıllı olanlara hürmet. Sizden daha nazik, daha kibar ve daha iyi olanlar için takdir. Ve tek bir düşünce olmadan sizi yok edebilecek olanlara en üst düzeyde tapınma.

Sandalyenin arkasına tutunarak omzumun üzerinden, arka planda kaybolan kölenin hayaletine baktım.

Şu anki iyi haline bakılırsa, acıyı kabullenmekte ustalaştığını söyleyebilirim. Bu açıdan bana benziyordu. Ve bu yüzden ilgimi kazandı. O sadece bir eşya değil, deşifre edilmeye hazır bir bulmacaydı.

Sert beyaz fayansların üzerinde dizlerinin üzerine çökerek başını eğdi.

Blazer ceketim onun iskeletini örttüğü halde, yetersiz beslenmiş vücudu ceketimin altında kalmıştı. Ceketim ona beş kat büyük geliyordu. Saçları hiçbir tarzı olmayan iğrenç kahverengi bir paspastı. Yeşil gözleri bir bataklığı andırıyordu ve teni iskorbüt hastalığına yakalanmış gibi görünüyordu.

Sağlıklı değildi.

Neden konuşmuyordu? Ve neden meydan okuyan düşünceleri kelimelerden çok daha yüksek sesle haykırıyordu? Hevesli parmaklarıyla ölümün kapısını çalarken nasıl bu kadar küstah kalabiliyordu?

Bakışlarımı ayırarak masanın etrafındaki istenmeyen misafirlere baktım. Alrik, buluşmayı ayarladığımızda sadece o ve ben olacağımıza dair bana güvence vermişti. Diğer üç piç ve bir sessiz kız değil.

Yemek yerken iş konuşmayı reddettiğim ve içerken asla konuşmadığım için akşam yemeği boyunca buna katlanıyordum, ancak yemek tüketildiği anda defolup gitmeleri gerekiyordu.

Önlemler içimi doldururken sırtım kaskatı kesildi. Yemeğe zehir katmış olabilir miydi?

Yorulmak bilmeyen araştırmalarım sayesinde yemek yapmadığını, aşçı servisinin her gece lezzetli yemekler sunduğunu biliyordum. Sırf egosu ve benden istedikleri yüzünden ana yemeğime risin karıştırmayacağına güvenmek zorundaydım.

Eğer Alrik aptalca bir kararla iş yapmak yerine beni göndermeye kalkarsa, ben hazırdım.

Beni öldürmeye çalışan ilk kişi o olmayacak. Ve sonuncusu da olmayacak.

Ancak, yenilmez olduğumu kanıtladıkça arkamda bıraktığım kadavra izleri giderek uzayacaktı.

Oturup çatal bıçak takımımı yeniden ayarladım ve hevesli parmaklarımı tırtıklı bıçağın üzerinde gezdirdim. Tek bir çığlık atılmadan önce bu odadaki herkesi öldürebilirdim.

Belki de

yapmalıyım.

Belki yaparım.

Gece bitmeden.

Alrik ayakta kaldı, gurme yiyecek torbalarını açtı ve bize her bir öğeyi servis etti: istiridye soslu bok choi, Pekin ördeği, Singapur eriştesi ve wontonlar.

Kokular, tek renkli mekânın yavanlığını hoş bir karşılamayla değiştirdi. Sonunda masanın başına oturdu ve gülümsedi. "Yiyin. Afiyet olsun." Peçetesini düzeltirken kıza bir kez daha baktım.

Kımıldamamıştı. Başını öne eğmiş, gözleri önündeki bir noktaya kilitlenmişti.

Çatalımı kaldırıp onu işaret ettim. "Kölenizi beslemiyor musunuz?"

Alrik bir lokma erişteyi höpürdeterek yedi, artık gerçeği saklamaya çalışmıyordu.

"Uslu durduğu zaman besleniyor. Bunu biliyor." Kızın duyabilmesi için sesini yükseltti. "Ve bu gece, yapmadı. Az önceki çirkin olaya müsamaha gösterilmeyecek." Sırıtarak bir parça ördek sapladı. "Yarın yiyecek."

Kabul ettim.

Yaramaz bir evcil hayvan cezalandırılmalıdır. Ama o sadece bir evcil hayvan değildi.

O da bir insandı ve onu incelemeyi bitirmemiştim.

Ona daha yakın olmalıyım.

"Onu bizimle yemeye davet et." diye emrettim.

Alrik ve arkadaşları donakaldı, yiyecekleri yarı çiğnenmiş ya da çatallarında sallanıyordu. "Ne?"

"Onu yemeğe davet et. Karnı aç."

"Ama bu bir iş yemeği. Onun tarafından lekelenmesine izin vermeyeceğim-"

"Bu iş değil. Bu sadece işlemimiz sonuçlanmadan önce bağ kurduğumuzu hissetmek için sosyal bir nezaket. Eğer bana kalsaydı.

Konuştüğümüz gibi sizi yalnız bulmak için geldim ve bu lanet gösteri yerine birkaç dakika sonra ayrıldım."

Öfkem damarlarımda dolaşırken çenem düştü. "Kuralları değiştiren *sensin*. Şimdi de ben onları kendi yararına değiştirmek istiyorum. Bırak yesin."

Alrik'in açık teni öfkeden mosmor kesildi.

Gülümsedim, sadece bir taşkınlık bekliyordum, herhangi bir taşkınlık. Ona benimle asla kazanamayacağı bir ders vermekten mutluluk duyacaktım.

Hiç.

Yavaşça elindeki kapları bıraktı ve fahişesine baktı. "Pimlico, bir tabak kap ve bize katıl. Fikrimi değiştirdim. Bu gece yiyebilirsin."

Arkamı dönmedim ama nefesi ensemden aşağı süzülerek beni ürpertti. Bu çok kolaydı. Avlanmak çok eğlenceliydi. Tıpkı hırsızlık gibi. Büyük bir soygun yapmanın püf noktası, önce hedeflediğiniz kurbanın güvenini kazanmaktır.

Güven bana, Pim.

Sırlarını çalmama izin ver.

Alrik beni arkadaşlarıyla yemeğe çekerek bunu yapmaya çalışmıştı. Ama ona sunabileceklerime karşı duyduğu açgözlülüğü gizleyememişti. Pimlico ise her kalp atışında sığınağını satın alıyor, kendini ayakta tutuyor ve mutfağa doğru ilerliyordu.

Toplanan tabak çanak sesleri, bıçak ve çatal şingirtıları beyaz boşlukta yankılanırken hareket etmedim. Tereddütle masaya yaklaşırken ayak sesleri bir gölge kadar sessizdi.

Gözlerini yere dikip tabağını kalkan gibi tutarken gözlerimi kısmıştım.

Alrik'in arkadaşları kıs kıs gülüyor, bira şişelerini emiyor, kızın rahatsızlığından fazlasıyla zevk alıyorlardı. Bu kızdan da bir şeyler aldıklarını bilmek için sormama gerek yoktu. Vücudunu süsleyen bazı çürük ve yara izlerinden onlar sorumluydu.

Alrik gözlerini devirerek derin bir iç çekti. "Otur, Pim. Lanet olsun, orada bir ucube gibi pusuya yatma."

Anında ileri atıldı ve zarif bir şekilde yanımdaki sandalyeye oturdu.

Kasıtlı ya da bilinçaltı, bu kadar yakın oturmaya seçmiş olması içimde garip şeyler yarattı. Bir yanım yanağını okşamak ve ceketimi giydiği sürece onu koruyacağıma söz vermek istiyordu. Diğer yarım ise gözyaşlarının yemeğine dökülürken ne kadar güzel görüneceğini görmek istiyordu.

Bakışlarımı onun hüzünlü yüzünden ayırarak boş tabağını çaldım ve yerine el değmemiş, dolu tabağımı koydum.

Nefis kokan yemeği yaklaştırdığımda nefesini içine çekti.

Konuşmadım. Konuşmama gerek yoktu.

Ne teklif ettiğimi biliyordu ve kendisi için neyin iyi olduğunu bilseydi kabul ederdi.

Alrik'in çatalı masa örtüsüne çarparak sarımsak sosu ve yağı bulaştırdı.

"Bekle... sandviç yiyebilir. Yeterince yok-"

Keskin bir bakışla elimi kaldırdım. "Ben aç değilim. O aç. Sorun çözüldü."

Ayrıca, herkes yerken yememenin de bir gücü vardı. Gözlerimi dikip hesap yapma özgürlüğüne sahiptim. Onlar uygunsuz lokmalar yutarken, yalanlar için çabalarken sorular sorabilir ve her şeyi araştırabilirdim.

Hayır, bu mükemmeldi.

İyi bir ölüm yapmalıydım - ki bu benim çok eksik olduğum bir şeydi - ve aynı zamanda bu adamlara geri adım attırmalıydım.

Sorgulama başlasın.



Ben BAKAMADIM.

Lezzetli yemek kokuları, sonsuz açlığın hırıldamasına neden oldu.

Bu gerçek mi?

Gerçekten de önümde bir tabakla masada bir sandalyede oturuyor muydum? Bu, Efendi A'nın bazen inat olsun diye yaptığı gibi yemeği kapıp götürdüğü zalim bir şaka mıydı?

Geçen ay beni peşinden kilometrelerce süründürdüğünü, merdivenlerden inip çıktığını, fayanslı koridorlarda süründürdüğünü, spagetti carbonara dolu köpek kâsemle benimle alay ettiğini hatırlayarak ürperdim.

O zengin, kremalı erişteleri her şeyden çok istemiştim ve sonunda durup yemeğime karşılık onu emmemi istediğinde yaptığım şeyden nefret etmiştim.

Sperminin tadı ödülü mahvetmişti. Bir daha asla carbonara istemedim.

Kendimi mekaniği hatırlamaya zorlarken parmaklarım çatalın etrafında titriyordu. Çatal kullanmak kadar basit bir şeyi nasıl unutabilirdim? Ve eğer hatırlayamazsam, Bay Prest benim hakkımda ne düşünürdü?

Bir fahişe ve bir kafir görecek.

Berbat sofra adabı olan eğitimsiz bir köle.

Neden birden unutulmak yerine fark edilmek istedim? Yalnız olmak yerine tanınmak? Neden bu adam beni yıllardır olmadığım kadar canlandırdı?

Titrememle savaşıarak bir lokma aldım ve dudaklarıma götürdüm.

Sipariş edilen menülerin beş yıldızlı gurme olduğunu Master A'nın tabağındaki artıkları yiyerek bilmeme rağmen yemeklerin tadı karton gibiydi.

Tat alma tomurcuklarım şoktaydı.

Zihnim, bedenim... her şey yanımdaki yabancı sayesinde belirsiz bir bekleyiş içinde.

Bay Prest'in baş döndürücü, egzotik kokusunu içime çekmeden nefes alamıyordum. Onun güçlü koluna sürtünmeden ya da omuzlarıma dökülen sıcak ceketiyile kendimle dalga geçmeden hareket edemiyordum.

Tüm bunların kaybolacağını, yok olacağını, *puf* olacağını düşünmeden gözümü kırpmıyordum. Daha önce hiç masaya oturmama izin verilmemişti. Hiç çatal, bıçak ya da tabak verilmemişti. Ve kesinlikle Efendi A'yı her yönden gölgede bırakan bir adam tarafından asla bir insan olarak muamele görmemiştim.

Minnettarım.

Yaşadığımı

hissettim.

Bunun için Bay Prest'ten hem nefret ettim hem de ona teşekkür ettim.

Her lokmada Efendi A'nın çılgılık atmasını ve bana bir şey fırlatmasını bekliyordum. Yüzümü aşağı doğru tutarken tekmeyi ve zeminin yanağıma bastıran soğukluğunu çoktan hissetmiştim.

Oynadığı korkunç oyunlar. Beni yapmaya zorladığı aşağılayıcı görevler. Bu, işkence dolu bir dünyada sadece küçük bir iyilik kırıntısıydı.

Yemek tatsız bir şekilde mideme indi ama çökmekte olan zenginlik beni hasta hissettirdi. Sistemim böyle bir zenginliğe alışık değildi.

Ama yemeyi

bırakamazdım.

Duramazdım.

Her parçayı yutar, her erişteyi höpürdetir, sonra da elimden gelse tabağımı yalardım.

Hafif bir anı araya girince ağzım sulandı. Japon suşisi ve soya sosu; çizburger ve patates kızartması. Çok uzun zaman önceydi.

İstediğim zaman istediğim yere gitmeme gerçekten izin verilmiş miydi?

Gerçekten güldüm ve mutluluğu buldum mu?

Çok safmışım.

Efendi A şarabını kaldırarak Bay Prest'in şerefine kadeh kaldırdı. "Heyecan verici iş girişimlerinin ve yeni dostların şerefine."

Ne göt ama.

Gözümü kırpmadım ya da kaşlarımı çatmadım ama içimden dilimi çıkarıp ona parmağımı uzattım. Nezaket, sahte çekicilik. O bir sürüngendi ve tamamen soğukkanlıydı.

Ancak, Bay Prest kadeh kaldırmaya karşılık vermedi; sadece başını eğdi ve A Usta'yı asılı bırakarak alkolden garip bir yudum almak zorunda

bıraktı.

Herkes dikkatle yemeğine odaklanırken Tony boğazını temizledi. Çatal ve bıçakların şingirtısı, tepedeki hoparlörlerden gelen klasik müzik dışındaki tek gürültüydü.

Efendi A müziği severdi. Burada sadece ikimizin yaşadığını düşünürsek, burası asla sessiz değildi.

I. *Nefret*. Ondan.

Sinapslarım klasik notaları işkenceyle ilişkilendirmişti ve onun sikinin içime girmesini ya da yumruğunun tenimi dövmesini yeniden yaşamadan piyano ya da keman dinleyemiyordum.

Efendi A, ağzındaki erişteyi höpürdeterek bana doğru baktı. Misafirinin yanındaki konumuma duyduğu öfke masanın üzerinde tısladı.

Çatal ellerimde titriyordu. Uzun zamandır burada yaşıyordum ama gardiyanımı tahmin edemiyordum. Hayal gücüm ona karşı gelmenin sayısız cezasını çizdi, ama şaşıracaktım. Her zamanki gibi. Efendi A, benim söz konusu olduğum durumlarda kalıpların dışında düşünmeyi severdi.

"Yemek yemeyeli ne kadar oldu?"

Bu soru beni düşüncelerimden kopardı. Gözlerimi kırptım, aptalca kendimi unuttum ve başımı kaynağa çevirdim.

Bay Prest bana baktı. Koyu renk gözleri hiç kıpırdamıyor, bende kalan tüm sırları ortaya çıkarmak için elinden geleni yapıyordu. Tabağımı işaret ederek, "Kuş gibi yiyorsun ama açlıktan öldüğünü biliyorum," dedi.

Kalbim endişeyle bir kese kağıdının içinde nefes aldı. Biri bana oyuncak bir bebek gibi değil de bir insan gibi bakmayalı çok uzun zaman olmuştu. Ama artık çok geçti. Çok fazla tanık vardı. Bugünlerde her şeyden çok sahip olduğum bir şeydim.

Bakışlarım Efendi A'ya kaydı. Yüzündeki öfke yaptığım bir şeyden değil, reddetmek istediği birinin dikkatini çekmemden kaynaklanıyordu.

"Cevabını bilmediğin şeyleri sorma." Efendi A bıçağını masaya vurdu. "Onunla ben ilgileniyorum. Bilmeniz gereken tek şey bu."

Aramızdaki geçmişe duyduğum nefret kanımı yaktı. Yaptığı tüm o korkunç şeyler için.

*Benimle ilgilendi
mi? Ne saçmalık
ama.*

Bay Prest dondu kaldı, dik omurgası acımasız bir enerjiyle titriyordu. "Ona bir soru sordum. Onun yerine cevap vermene ihtiyacım yok."

"Sana daha önce de söyledim, sana asla cevap vermeyecek."

"Bana gayet iyi cevap veriyor."

Bekle, ne?

Bakışlarım adamlar arasında dans etti.

Ona *nasıl* cevap vermiştim? Ve neden böyle şeyler söyledi? İletişim kurmayı reddetmemin Efendi A'yı çılgına çevirdiğini göremiyor muydu? Onunla değil de bir başkasıyla konuştuğumu düşünse beni öldürürdü.

"Size ait olmayanı rahat bırakın Bay Prest," diye tehdit etti Efendi A. "O benim. Sorularınızı sadece ve sadece bana yöneltin."

Bay Prest kımıldamadı. "Neden?"

"Neden?" Efendi A ağzından kaçırıldı. "Neden kölemle konuşmayı kesmeni emredeyim?" Yumruklarını masaya vurarak ayağa kalktı. "Çünkü o benim ve gördüğünü sandığın cevaplar yalan."

"Bana senin hakkında bu iş anlaşmasını durduracak şeyler söylemesinden korkuyorsun."

Yanlış. Onu öldürmeni istediğimi söylememden korkuyor.

O piç kurusuna vermeyi reddettiğim son parçamı sana vereceğimden korkuyor.

"Size iyi ya da kötü hiçbir şey söylemeyecek." Kendini rahatlamaya zorlayan Efendi A koltuğuna geri kaydıldı. "Ama bu konunun dışında. Haklısınız. Pimlico'yu dostluk için önerdim ve ne istersen yapmaya hakkın var. Karşılıklı iş çıkarlarımızı ne sağlarsa sağlasın." Gülümsemesi bir köpekbalığı gibiydi. "Başka hiçbir şeyin önemi yok."

Beş acı verici uzun saniye boyunca Bay Prest zeytin dalını kabul etmedi. Testosteron masanın üzerinde dönüp durdu. En azından Darryl, Tony ve Monty bunun dışında kaldı.

"Bazen en yüksek sesle verilen cevap konuşulanlar değildir, Bay Åsbjörn," diye mırıldandı Bay Prest. "Ve köleniz tek bir hece bile söylemeden ihtiyacım olan her şeyi öğrendim."

Efendi A yemeğine olan ilgisini kaybetti. "Ne diyorsun sen?"

Bay Prest bana baktı, kömür rengi gözleri karanlıktaki avcılar gibi bakıyordu. "Ben bir şey söylemiyorum. Tıpkı Pimlico gibi." Zarif bir hassasiyetle güçlü parmaklarını bileğime doladı.

Sertleştirdim.

Sol elinde, Efendi A'nın tüm sarışın vücudunda olduğundan daha fazla güç ve tehlike vardı. Beni dehşete düşüren ama aynı zamanda bu gücü beni korumak için kullanacağını umarak yaklaşmam için beni cesaretlendiren bir otoriteyle mırıldandı.

Yalanlar.

Hepsini.

Beni korumazdı.

Böyle aptalca düşüncelerden kurtulmak için başımı salladım.

Bay Prest aniden dokunuşunu çekerek bileğimi serbest bıraktı.

Beni sadece dokunmak için tutmadığını, nabzımı da saydığını hissettim. Kalbimin ne kadar hızlı attığını hissedebiliyor muydu? Bakışlarımdaki dehşeti ve çaresizliği görebiliyor muydu?

Bağını çevirmeden ellerini tekrar kucağına koydu ve sıkıca kavuğturdu, sanki kendini tuttuğu her şeyi bırakacağına güvenmiyormuş gibi. "Ye, Pim. Konuşmamız bitti... şimdilik."

Nefesim sığlaştı. Kalıcı dokunuşu beni tehdit ediyordu. Ne kadar tehlikeli olduğunu fark etmeyecek kadar aptal değildim ama gizli bir güvenlik de vardı.

Bana zarar verirse, aynı zamanda bana yardım edeceğini fısıldadı. Sadece nasıl yapacağımı bilmiyordum.

O bir çelişkiydi. Bir muamma. Çözemediğim büyüleyici bir şey.

Masadaki atmosfer yavaş yavaş geçici sakinliğine geri döndü; adamlar yemeklerine geri döndü.

Ben de öyle yaptım. Ne de olsa iyi bir yemeği ziyan etmezdim.

Tat alma tomurcuklarım nihayet çalışıp dilimin üzerine yerleştirdiğim ördük parçasının ne kadar zengin ve lezzetli olduğunu beynime işaret ederken göz kapaklarım çırpındı.

Tony, Darryl ve Monty her zamanki kaba ve görgüsüz hallerindeydiler ve Efendi A en iyi tavrını sürdürüyordu. Ama masadaki konumumdan nefret ettiği gerçeğini saklayamıyordu.

Kazandığım besin her ne olursa olsun, daha sonra bağırsaklarıma tekme attığında büyük olasılıkla boğazıma geri dönecekti.

Bu düşünce neredeyse yemek yememi engellemeye yetecekti. Ama tam olarak değil.

Uysalca bakışlarımı indirdim. Cesurca bir ısırık daha aldım.

Bana yapacaklarını engelleyemezdim ama sistemime mümkün olduğunca vitamin ve besin verirdim.

"Fikrimi değiştirdim," dedi Bay Prest sessizce, yaklaşarak. "Pimlico adındaki dilsiz kız hakkında bilgi edinmek istiyorum."

Onun sesi.

Pekmez ve şeker gibi; tuzlu cips ve çökmekte olan çikolata.

Vücudu beni haşladı - sıcak olduğu için değil, yakınlığı kanımda her türlü uyarıyı harekete geçirdiği için.

Hızlı bir bakış atarak, küstahça bakarken bakışlarıyla karşılaştım. Nereden gelmişti? Hangi milletten? Hangi ülkeden?

Peki ona Elder adını kim verdi?

Yaşlı ya da bir tarikatın lideri değildi. Ya da bildiğim kadarıyla öyle de olabilirdi.

Bu ayaktakımıyla ne halt karıştırıyor?

Efendi A gözlerini bana doğru çevirdi.

Bu bakışı biliyordum. Cevap vermemi istiyordu. Uzun zamandır, ağzımdan kaçacağını ve farkında olmadan konuşacağımı bekliyordu.

İlk birkaç ay boyunca, doğrudan bir soru sorulduğunda iletişim kurmaya yönelik kökleşmiş arzumu eğitmek zor oldu. Cevap verme isteğimi görmezden gelmek. Ama zamanla kolaylaştı. Ama bu yakışıklı, tehlikeli yabancı bile sessiz zırhımı kıramadı.

Bir ısırik daha alarak bakışlarımı kasıtlı olarak kaçırdım, bakma yarışını kazanmasına izin verdim ama beni konuşturma savaşını kaybettim.

Pes etmek istediğimde bile içimde yanan ateş beni savaşıma devam ettirdi. Hayatımın ne kadar kötüleştiğini sadece ben biliyordum, ama bir şey (aman Tanrım, gurur muydu?) Bay Prest'in kaçamayan sıska, yaralı bir kız görmesinden nefret ediyordu.

Beni hiç güzel saçlı ya da mükemmel makyajlı bir elbise içinde görmemişti. Profesörlere zekâ ve akılla cevap verdiğimi hiç duymamıştı. Annemin bana öğrettiği gibi dans ettiğimi, hayır kurumlarının başkanlarını eğlendirdiğimi ve meslektaşlarımın psikolojisini araştırdığımı hiç görmemişti.

Bay Prest için ben hiç var olmadım. O sadece şu anda ne olduğumu gördü.

Gidecek ve beni sonsuza dek özgür bir kız olarak değil, bir köle olarak hatırlayacaktı.

Son ördek parçamı çiğneyerek alay ettim.

Sanki.

Ayrıldığı anda seni unutacak.

Bazen egom şu anda bile bana zarar verebiliyor.

Sessizliğimin onu caydırmasına izin vermeyen Bay Prest, kişisel alanıma doğru eğildi. İri eli pantolonunun cebinde kayboldu, ardından zarif bir bozuk para şıngırtısı duyuldu.

Gözümü yakalayınca kaslı cüssesini kaydırды ve bileğimin yanına tek bir Amerikan senti bıraktı.

Gözlerim Efendi A'ya kaydı.

İki yıl boyunca masaya oturmama izin verilmediği gibi, para ya da herhangi bir servetle de ilgilenmemiştim.

Efendi A bıçağını ve çatalını ürkütücü bir sakinlikle tabağının iki yanına yerleştirdi. "Bay Prest, köleme neden para verdiğinizizi sorabilir miyim?"

Bay Prest gözlerini benimkilerden hiç ayırmadı. "Orası Pimlico ile Ben."

Kalbim iki tonluk paslı bir çapayla battı.

Az önce normal dayağımın on olmasını sağladığını göremedi mi? kat daha mı kötü? Efendi A'nın kuyusunu kazmıştı ve kimse bunu asla ama *asla* yapmamalıydı.

Bakışlarımı masaya kilitlerken korku ve mutsuzlukla savaştım. Ancak bu, göz ucuyla Efendi A'yı fark etmemi engellemedi. Şeytani bir gülümseme dudaklarını bükmüş, aç kalacağım daha birçok gece vaat ediyordu.

Üç arkadaşı sırttı, bir başka cezanın daha verileceğini anladılar ve katılmaya davet edildiler.

Lanet olsun sana, Bay Prest.

Zorlukla yutkunarak kendime yukarı bakma izni vermedim ama Bay Prest kuruşu yaklaştırdığında gözlerim onunkilere kaydı.

Dondum kaldım.

Gördüğüm en kalın, en uzun kirpikler siyah gözbebeklerini çerçeveliyordu. O kadar yoğun ve opaktı ki kürk gibi görünüyordlardı. Bir adamın böylesine büyüleyici gözlere sahip olması adil değildi; benim zorlu varlığıma girip onu çok daha kötü hale getirmesi iki kat adaletsizlikti.

Onu hep hatırlayacaktım. O

beni yarın unutacaktı. Neden

onun yanına oturdum?

Efendi A'nın ayaklarının dibine

oturmalıydım. Bu benim hatamdı.

Aptal.

Çok

aptalca.

Bay Prest baş döndürücü sesini alçaltarak, "Düşüncelerin için bir peni, kızım," diye fısıldadı.

Bu eski moda cümle göğsümde yankılandı.

Sessiz cevaplarım için para mı istiyordu?

Bana rüşvet verecek kadar cevaplarıma değer mi veriyordu?

Neden?

Efendi A bana sohbet etmem için hiçbir zaman nezaket teklif etmemişti. Sadece cezalandırmış ve sessiz kalma isteğimi pekiştirmişti.

Ama bu adam.

Hain biriydi.

Derin bir nefes alarak serçe parmağımla kuruşu ona geri ittim.

Başımı sallama dürtüsü üzerime çöktü. Sözsüz de neredeyse sesli kadar kötüydü.

Dürtümle savaştım, son lokma eriştelerimi topladım ve Bay Prest bir peniyi bana doğru iterken hiperventilasyon geçirmemek için elimden geleni yaptım.

O cümleyi bir daha söylemedi.

Gerek yoktu. Yüksek sesle duydum.

Düşünceleriniz için bir peni.

Konuşsana lan.

Usta A avucuyla masaya vurarak Tony, Darryl ve Monty'nin sıçramasına neden oldu.

Ama Bay Prest değil.

Suyun üzerindeki yağın kayganlığı gibi hareket ederek ev sahibine bir kaşını kaldırdı. "Evet?"

Üstat A dişlerini gösterdi, eli bıçağının etrafında yumruk oldu. "Oynadığınız oyunlarla işim bitti. Unutun onu. O bir hiç. İş konuşalım." Yemekten kirlenmiş bıçağını havaya saplayarak bağırdı, "Pim, şu lanet masayı temizle. İşin bitti. Gözümün önünden kaybol."

Hemen ayağa fırladım.

Neyse ki akşam yemeğimi mideye indirmiştim ve bitirmek için zamanımın olmamasının yasını tutmadım. Boş tabağım, karnımın tok olduğunu ama bunu acı çekmeden kazanmadığımı hatırlatan işaretlerle parlıyordu.

şimdiden, böylesine zengin bir et yediğim için hazımsızlıktan karnıma kramplar girmiş, yediğim diğer tekme ve yumrukların senfonisine katılmıştım.

Gözlerimi aşağıda tutarak, boş kapları itaatkâr bir şekilde topladım ve kollarımın altındaki kâğıt torbaları kopardım. Bay Prest'in ceketi sürekli önüme çıkıyordu ama o ceketi benden çalana kadar çıkarmayacaktım.

Benimdi.

Sadece kısa bir süreliğine.

Ambalajları mutfağa götürüp duruladıktan sonra geri dönüşüm kutusuna atarken Bay Prest beni izledi. Geri döndüğümde, kirli tabakları toplarken adamların araştıran ellerinden uzak durmak için elimden geleni

yaptım.

Monty kıcımlı tokatlarken ve Darryl dramatik bir şekilde koklamak için saçlarımdan tutamlar toplarken Bay Prest ters ters baktı. Efendi A misafirinin öfkeyle titrediğini fark etmedi, ben de ona söylemedim. Hizmetçilik görevimi yerine getirirken yine görünmez olmuştum.

Efendi A sandalyesinde arkasına yaslandı. "Demek ekmeğimizi birlikte bölüştük.

Hadi başlayalım."

Bay Prest ellerini masanın üzerine koydu, parmakları duruş ve güçle dikleşmişti. "Bunu yapmadan önce, bazı şartlarım var."

"Hangi koşullar?"

"Detayları başkalarının önünde tartışmam." Çenesini üç tecavüzcüye doğru eğerek, "Gitmelerini istiyorum," diye hırladı.

Darryl burnunu çekti. "Hey, ezik. Dostumuz için buradayız. Onun arkasındayız."

"Evet. *Biz* yoksak *anlaşma da* yok demektir." Monty kollarını kavuşturdu.

Bay Prest sandalyesi fayanslara çarparak gıcırdayacak kadar hızlı ayağa kalkarken, kucak dolusu pisliğimi mutfığa taşıdım. "Anlaşıldı."

Masadan kalkıp yanımdan geçti. Gözleri siyah bir şiddetle parlıyordu, beni bir aşağı bir yukarı süzerken daha da parlıyordu. "Çeket sende kalsın."

Çıkışa doğru hışımla ilerlerken ağzım açık kaldı.

Gidemeyeceğini haykırmak istedim.

Ona izin vermezdim.

O buradayken, Efendi A'dan o kadar korkmama gerek yoktu. Onu kendi yararına kullanıp kullanamayacağımı anlamak için yeterince zamanım olmamıştı. Bana yardım edebilir miydi? Beni özgür bırakabilir miydi?

Gitme.

Efendi A onun kaybolmasını engelledi.

Masadan kalkarak parmaklarını şıklattı. "Sizler. Dışarı." Bay Prest'in peşinden giderek onu ön kapıya ulaştığında yakaladı. "Böyle yapma, Elder. Sen kazandın. Misafir yok. Sadece sen ve ben."

Bay Prest eli kapı kolunun üzerinde durakladı. Omuzları gergin ve kasılmıştı. Efendi A'nın teklifini kabul edecek miydi yoksa ortadan kaybolacak mıydı bilmiyordum.

Bir yudum hava aldım, kollarımdaki tabak çanak kulesi birbirine çarpıyordu.

Sonunda Bay Prest arkasını döndü, elleri iki yanında toplanmıştı. "İlk adımı kullanmanı hatırlatmak zorunda bırakma beni, Alrik. Son kez uyarıyorum. Tartışmamıza gelince, seni, beni ve onu istiyorum." İçten içe

yanan bakışları benimkilere kilitlendi.

*Oh,
hayır...
Hayır,
hayır,
hayır.*

Sohbetlerini gizlice dinlemek istemedim. Efendi A'nın kendime çok değer verdiğimi düşünmesi için daha fazla neden olmasını istemiyordum.

Tabakları lavaboya bıraktıktan sonra garip bir şekilde eğildim ve odadan çıkıp koridora ve merdivenlere doğru geri döndüm.

Lütfen, o beni durdurmadan oraya varmama izin ver.

Sonra üst kata kaçıp Kimse'ye yazabilir ve kulaklarımı tıkayabilirdim, böylece Efendi A'nın ne tür yasadışı işler çevirdiğini asla bilmek zorunda kalmazdım.

Ama tabii ki bu benim lehime olmadı. Hiçbir şey işe yaramadı.

Beni durduran Bay Prest oldu. "Kal kızım. Ve kuruşunu al. Düşüncelerinden bu kadar ucuza vazgeçmeyebilirsin ama ben söyleyene kadar gitmiyorsun."

Gözlerim Efendi A'nınkilere kayd, izin almak istiyordum.

Bay Prest bu hayvan sürüsünün en iyi avcısı olabilirdi ama beni satın alan o değildi. O gittikten sonra birlikte yaşamak zorunda olduğum kişi o değildi.

A Usta dişlerini sıktı ve kıyafetlerini çıkarıp kendilerini dışarı atarken arkadaşlarının birkaç veda tokadına maruz kaldı.

Öfke zehirli bir duman gibi içine işledi. Bir elini sarı saçlarında gezdirerek homurdandı. "Siktir, tamam. Kal, Pimlico. Shot bardaklarını ve burbonu getir.

"Bay Prest ve benim konuşmamız gereken bir konu var."



Ben Burbonun tadından nefret ederdim.

Sake ya da cin, hatta ara sıra absent içmeyi tercih ederdim. Çok içen biri değildim. Kendimce sebeplerim vardı. Ve neredeyse bir yıldır bir damlasına bile dokunmamıştım.

Ama Alrik gibi bir adam anlaşılanın alkolle yapılmasını bekliyordu çünkü o hâlâ lanet olası bir Neandertaldi.

Diğer tüm raundları ben kazandığım için bu konuda ona müsamaha gösterecektim.

Köle kız oturmamıştı, sinek kuşu gibi etrafta uçuşuyor, kadehleri topluyor, beyaz yastıkları düzeltiyor ve bulaşıkları bulaşık makinesine yerleştiriyordu.

Alrik umursamıyor gibiydi. O sadece seks kölesi değil, aynı zamanda evinin hizmetçisiydi. Artık onun farkında bile değildi, açlıktan ölmesine ve bir hiç olarak yok olup gitmesine izin vermekten mutluydu.

Bunun için bir şeyi hak etmişti.

Acı verici bir şeyi.

Sonraki birkaç gün boyunca, yaratıcı olur ve uygun bir ceza bulmaya çalışırdım.

Mutfaktaki musluk sesi, kızın yanlışlıkla üzerine su püskürttüğünü gözlerime müjdeledi.

Sikeyim.

Dudaklarım tiksintiyle kıvrıldı. Bulaşık makinesine koymadan önce çatal ve bıçakları duruladığı için ceketimin kolları sıırıslıklam olmuştu.

Burbonumu yudumlarken, "Yeter kızım. Otur."

Alrik karşı kanepeye kaydı. Bir kadehi çoktan geri atmış ve ikincisini koklamıştı. Bu tartışma sırasında sarhoş olursa benim için daha iyi olacaktı. Şartlar büyük ölçüde benim lehime olacaktı ve

Normalde evrak işlerine gizlice girer, fark edilmemeyi umar, görünmeden geçerlerdi.

Siktiğimin salağı.

Söyleyeceklerim vardı ama kız oturup kıpırdanmayı bırakana kadar başlamayacaktım. Dikkatimin dağılmasını sevmezdim ve o da tam bir dikkat dağıtıcıydı.

Alrik, "Tanrı aşkına Pimlico, otur yerine," diye bağırmadan önce arkamda bir şey takırdadı.

Hemen salona koştu ve sehpanın yanındaki beyaz halının üzerine diz çökerek, onu yemeğe davet etmeden önce bulunduğu eğik pozisyona geri döndü.

Mobilyalara dokunmuyordu, sanki buna izni yokmuş gibi. Değerli koltukların üzerine atladığı için çok fazla tokat yemiş kötü bir köpek gibiydi.

Bu piç hakkında daha fazla şey öğrendikçe, ondan daha fazla nefret ettim.

Pimlico'nun yere yığılmasını görmezden gelen Alrik, kadehini bana kaldırdı. "Yalnız kalmaya ve yeni girişimimizi tartışabilmeye."

"O kadar hızlı değil."

Bu boku içebileceğimi sanmıştım ama içemedim.

Neden yine buradayım?

Bu adi herifle tanıştığım andan itibaren, bana her baktığında yıkanmak için dayanılmaz bir istek duyuyordum. Beni izleme şekli. Sanki kokuşmuş sırlarını duymuyormuşum gibi gülüşü ve konuşması.

Ama yapabilirim.

Onunla ne kadar uzun süre birlikte olursam, o kadar az nefes almasını istiyordum. Para paraydı. İş işti. Ama içgüdülerim anlaşılmayı görmezden gelip gitmemi söylediğinde dinledim.

Ama ben gitmek istemiyordum. Henüz değil.

Onun yüzünden.

Burnumun kenarını sıkarak Alrik'in arkasındaki, muhtemelen bir bahçenin geceyi dinlendirdiği pencerelere baktım.

Bu psikopatın evine girdiğim andan itibaren ondan büyülenmiştim. Göğüslerini ve bacaklarının arasındaki gölgeleri görebildiğim için değil, beni izleme şekli yüzünden.

Her şeyi gördü.

Dünyada iki tür insan vardı. İlki alıcılardı. Yalnızca kendilerine yardım edebilecek kişileri fark eder, sahte nedenlerle dostluk teklif ederlerdi -

egoları yüzeysel ilgilerinin gelişmesini engellerdi.

İkincisi ise verenlerdi. Kendilerinden faydalanıldığını bilen ama buna engel olamayanlar. Elllerinde hiçbir şey kalmayana kadar verirler ve verirlerdi. Ama vererek bir şeyler gördüler, gölgelerde sessizce izlediler.

Bu kız bir vericiydi.

Efendisi ve tanıdıkları o yokmuş gibi davranırken, o her şeyi içine çekerek sessiz bir yargıya varıyordu. İçten içe güçlüydü ama yalvarmasına rağmen özgürlüğünü bulamamıştı, bu da onu eksik kılıyordu.

Ve ben eksik yapmadım.

O yüzden unut onu, bitir şu işi ve git.

Öne doğru eğilerek kristal bardağı sehpanın üzerine bıraktım ve parmaklarımı bacaklarımın arasına geçirdim. "Paran var mı?"

Alrik sırtıttı. "Ciddi misin? Bana bunu mu soracaksın? İstilacı geçmiş kontrollerinizden sonra bile mi?"

Huh.

Bunu öğrenmiş. Bu ilginçti ve saygımın bir parçasını kazanmıştı. Bilgisayar korsanlığı becerilerim bazıları kadar iyi değildi ama normalde fark ettirmeden içeri sızabilir, dışarı çıkarabilir ve girişimi düzeltebilirdim.

Öfkelendi. "Bak, iş yapacak mıyız, yapmayacak mıyız?" "Belki."

Kendini kanepenin yumuşak derisine attı. "Kahretsin, bana senin çok yorucu olduğunu söylemişlerdi. Onlara inanmalıydım." İçkisini geri atarak, Pimlico'nun yeniden doldurması için parmaklarını şıklattı.

Gıkını çıkarmadan ya da gözlerini kırpmadan yaptı bunu.

Etrafımda konuşmayı reddeden başkaları da vardı. Sessizlik yemini etmek benim mesleğimde (daha doğrusu eski mesleğimde) o kadar da alışılmadık bir şey değildi ama bu beni hiç rahatlatmadı.

Çünkü Alrik gibi bir aptal değildim.

Köle kızı ona itaat etti ama binlerce gölgenin ölümüyle ondan nefret etti. Ve benim geldiğim yerde bu iyi bir ölüm değildi. Eğer benim lakabım Hayalet Hırsız'ın *Kaitou'su olsaydı*, onunki de *Mokusatsu* olurdu. Sessizlikle Öldür.

Her şeyi özümsemişti, sadece onun işini bitirmek için fırsat kolluyordu. Hayat.

Ona iyi şanslar.

Onlarla yaşadığım kısa etkileşimde, bu aşırı şımartılmış zengin siki kazanmayı hak ediyordu. Sadece gücünün farkına varıp kendini adaması gerekiyordu.

"Titiz olmak yorucu değil." Öfkemi dizginlemek için parmaklarımı yumrukladım. "Güvenilmez insanlarla iş yapmak yorucudur."

Alrik kaşlarını çattı. "Bak, buraya geldiğinde anlaşılmayı biliyordun. Şiddetle tavsiye edilmişin. Seni evime davet ettiğime pişman etme beni."

Güldüm. Bu pislik benden daha iyi olduğunu düşünüyordu. Yapabileceğini

Kazan.

Yanlış.

Onu görmezden gelerek bir kez daha yerdeki köleye baktım. Ondan nefret ediyordum.

beni kendisine çekiyordu. Rol yapmıyordu. Gerçekten hayatta kalmak için savaşıyordu. Ama kararlı gücünün uğultulu titreşimi benim için bir uyuşturucuydu.

Kanepeyi okşayarak, "Buraya otur kızım," diye mırıldandım.

Halının derinliklerine doğru eğilirken omuzları yuvarlandı. Efendisine bakarken yırtık pırtık saçları titriyordu.

Alrik beni gözleriyle katletmeye çalıştı.

Başka biri olsaydım, başka bir geçmişten gelseydim, onun eşyalarıyla oynama kararımı sorgulayabilirdim.

Ama paylaşabileceğimi söyledi.

Ve ondan korkmuyordum. Sahtekarlardan hiç korkmadım.

Alrik'in öfkesi, Pimlico'nun dehşeti ve benim otoritemle çatışan bir sessizlik çöktü.

Bilin bakalım kim kazandı?

Alrik üçüncü burbonunu da geri fırlattı. "Ona git, Pim."

Kız hemen dizlerinin üzerinden kalktı ve benim yanıma koştu.

yan.

Kalbim, o bembeyaz masanın üzerine çelimsiz bir kuş gibi tünerken çarpıyordu.

Alrik fikrini değiştirirse uçup gitmeye hazırды.

Vücudunu ona dönük tutmasına bakılırsa, ona inat ya da onu incitmek için fikrini çok değiştirdiğini tahmin ettim.

Islanmış manşetleri ve omuzlarından sarkan kambur haliyle yıkık ceketime bakarak, "Senden geçmek zorunda kalmadan bana itaat etmesi için ona izin ver," diye emrettim. Başımı kaldırıp Alrik'le göz göze geldim.

Yap hadi.

Ne yapıyordum ben?

Bu kızın bir önemi yoktu. Bu iş anlaşmasını mahvetme riskini göze aldım.

Sonra tekrar... umurumda mıydı?

Durakladım, bu işlemi kasten sabote edersem bunun ne anlama geleceğini düşündüm. Elbette, cebimden milyonlar çıkacaktı. Ama sayamayacağım kadar çok param vardı ve mesele para değildi. Evet, kazanmak için elimden geleni yaptığım şöhreti kaybederdim. Sonunda, şimdiye kadar inkar edildiğim alanı açıyordum. Ama lanet Alrik'in benim için kapıları açmasına ihtiyacım yoktu. Onları kendim tekmeleyebilirdim.

Hayır, bu kız beni Alrik'ten daha çok ilgilendiriyordu. Eğer her şey boka sararsa, o fiyat etiketine değerdı.

Alrik başıyla onaylamadan önce kölesine ters ters baktı. Daha önce benden hoşlanmamıştı. Şimdi ise benden nefret ediyordu.

Soğuk bir şekilde gülümsedim. "Paylaşabileceğimi söylemiştin."

Kız titredi, vücudu kanepenin üzerinde küçük dalgalanmalar yarattı. Henüz ona dokunmamıştım ama tüm sinir uçları harekete geçmişti.

"Pimlico." Alrik öne doğru oturdu, elleri bardağının etrafında sınımsıkı kenetlenmişti. "Bana itaat ettiğiniz gibi Bay Prest'e de itaat edin. Anladın mı? Ne isterse sorgusuz sualsiz yap."

Omurgamdan aşağı akan heyecanla savaştım.

Pimlico bakışlarını yere indirmeden önce bana baktı. Başını sallamadı ya da herhangi bir onay işareti vermedi.

Ama yeni şartları duyduğunu, değerlendirdiğini ve kabul ettiğini biliyordum.

Konuşmaması ilgimi daha da artırdı; sessiz sırlarını öğrenmek istediğim için değil, öğretmenimin on yıl önce öğrettiği şeyi yapmam için bana meydan okuduğu için: *'Sadece kulaklarınızla değil, tüm vücudunuzla dinleyin. Sadece gözlerinizle değil, tüm varlığınıza izleyin. Ve sadece sığ algılarınızla değil, tüm ruhunuzla yargıla.*

Bu dersi unutmamıştım. Eğitilecek ve sonra bu değerli bilginin kaybolmasına izin vererek bu eğitimi boşa harcayacak biri değildim. Ama o iyi bir tazeleyiciydi.

Onunla yalnız kalmak istiyordum. Ona cevap vermeyeceği sorular sormak ama yine de cevabını almak istiyordum. Onu çalmak istiyordum, böylece çürüklerini bu yalancı pisliğin değil, kendi disiplinli elim teslim edecekti.

İtaatini sınamak için kalçamı okşadım. "Daha yakına gel."

Bir an için tereddüt etti. Dudakları büzüldü ama eli yavaşça dışarıya doğru kayarak kendini öne doğru çekti.

İstediğim kadar yaklaşmadı -bacağı hâlâ aramızda bir uçurum yaratıyordu- ama içime çektim ve kokusunu almak için elimden geleni yaptım.

Hiçbir şey kokmuyordu.

Hayır, bu doğru değildi.

Lanet bir çaresizlik kokuyordu.

Hakkımdaki fikrini değiştirmek, o kadar da kötü biri olmadığımı şakayla karışık kanıtlamak için elimi kalçasına koydum.

Sarsıldı ama gözleri öfkeyle kısılmış olsa da oturmaya devam etti.

Teni dokunuşlarımın altında buz gibiydi; beyaz eteğı hiçbir termal özellik sunmuyordu.

Onu yıllardır sahip olduğundan şüphe duyduğum bir nezaketle okşarken Alrik öfkeli bakışlarını üzerimden hiç çekmedi.

Rahatlamak yerine daha da sertleşti.

Eğer nazik bir adam olsaydım, elimi çeker ve belli ki kendini güvende hissettiğı yere çömelmesine izin verirdim.

Ama ben iyi bir adam değildim.

Ben bir işkenceciydim. Bir katildim. Hırsızdım.

Ve ben onun cesaretini damla damla çalmak istedim.



KELİMELELER VE SESLER ve iş dünyası.

Orada ne kadar oturdum? Görünmez bağlarla zincirlenmiş bir adama, en az efendim kadar mutlak itaat etmek zorundaydım.

Jargon ve boş vaatler odanın içinde uçuşurken göz kapaklarım sarktı.

Efendi A'nın Bay Prest ile nasıl bir anlaşma yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama her neyse, otuz milyon doların üzerinde bir fiyat etiketine sahipti ve 'tespit edilemez, çürütülemez ve hem hız hem de teslimat açısından demir gibi sağlam' gibi ifadelerle birlikte geliyordu.

Normal bir sohbetin gelgitlerini dinlemeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, bu beni yarı rahat bir hale sokmuştu. İlgi odağı ben değildim ve bu iki adam arasında havlayan bir emir onların sorunuydu, benim değil.

Diz çökmekten dolayı sürekli moraran dizlerimi belli etmeden ovuşturdum. Kaburgalarım ve karnım daha önceki dayaklardan dolayı ağrırken, beyaz etek beni sıktığı için rahatsız ediyordu.

Bu erteleme ne kadar güzel olsa da -yıllarca süründükten sonra bir kanepede oturduğum için ne kadar minnettar olsam da- sonuçsuz kalmadı.

*Bu gece
paylaşacağım. Çoğu
gece olduğu gibi.*

Bay Prest'e beni kontrol etmesi için tam yetki verilmişti, Tony, Darryl ve Monty'ye asla verilmemişti. Benden her şeyi yapmamı isteyebilirdi ve ben de itaat etmek zorundaydım. Ve bir kez itaat ettiğimde, Efendi A bana zarar verecekti çünkü başkalarının onun vermediği özgürlükleri almasından nefret ediyordu.

Tony çok ileri gittiğinde ve benden almaması gereken bir şeyi aldığında bunu ilk elden görmüştüm. Efendi A'nın açtığı yaralar yüzünden iki hafta boyunca geri dönmemişti.

Bay Prest her kimse, böyle anlaşılmaz bir dili dinlememe izin vermek bir yana, mobilyalarının üzerinde oturmama bile tahammül ettiğine göre, paha biçilmez önemde bir şeye sahip olmalıydı.

Usta A bir kadeh daha yudumladı. "Ve siz de en üst düzey hayalet saptırıcıları mı takacaksınız?"

"İsteğiniz üzerine, evet."

"Ve silahlar misillemede kullanacaklarından çok daha üstün olacak öyle mi?"

Bay Prest sertleşti. "İş ahlakımdan ve sözleşmemden şüphe mi ediyorsunuz?" "Hayır. Ama bu çok para ve hassas bir anlaşma."

"Tüm işlemlerimde olduğu gibi. Her iki tarafın da son derece sağduyulu olması gerekir. Sadece benim değil." Bay Prest, Üstat A'nın kendini beğenmiş suçlamasını dikkate almayarak kaşını kaldırdı. "Gemiyi teslim aldıktan sonra ismimden ya da gemideki silahların kökeninden asla bahsetmeyeceğinize dair yemin eder misiniz?"

Ha?

Lanetlendiğim uyku hali bir anda farkındalığa dönüştü. Sinir sistemimi bir adrenalin çatırtısı doldurdu. Neyi tartışıyorlardı? Gemiler ve silahlar mı?

Bu da ne?

Üstat A, Bay Prest'in birkaç aylığına denizde olacağını ve bir kadın arkadaşa ihtiyacı olduğunu söylemişti.

Donanmada mıydı? Devlet sırlarını satmak ve casusluk?

Usta A başını salladı. "Elbette. Ama sadece torpidolar radar tarafından tespit edilemiyorsa."

"Bugünlerde artan teknolojiyle birlikte, bu tamamen garanti değil."

"Ve bir nükleer savaş başlığı alamayacağınıza eminsiniz. Fazladan ödeme yapardım."

"Sana bunlarla iş yapmadığımı söyledim. Eğer onları istiyorsan, benim aracılığımla olmayacak." Bay Prest'in sesi hırıltıya dönüştü. "Ama siz zaten bu şartların farkındasınız." Gözleri benimkilere kaydı, sonsuz derinlikleri içimdeki ışığı ve yaşamı emiyordu. "Ne düşünüyorsun, Pimlico? Bir malikâne yerine bir tekne kilitli kalmak ister misin? Efendin savaşa gidiyor gibi görünüyor."

Tekne

mi?

Savaş

mi?

Neden bahsediyor bu?

Böyle bir şeyi gözümde canlandıramıyordum. Tahrik için kürekleri ve boğulmayı önlemek için ahşap kenarları olan bir sandal görüntüsü aklıma geldi. Bir insan neden bir evi bununla takas etmek istesin ki?

Dişlerimi sıkarak Bay Prest'in omzunun üzerinden baktım ve soruyu duymazdan geldim.

Anlamamış olmam umurumda değildi. Umursadığım şey, cevap vermem için bana çelme takmaya çalışmasıydı.

İşe yaramayacak.

Yıllarca pratik yapmıştım.

Kıkırdadı. "Merak etme. Seni savaşa götürmeyeceğinden eminim." Eli sahiplenici bir şekilde kalçama indi. "Götürse bile en azından aradığın şeyi bulabilirsin."

Dondum kaldım.

Ne?

Ne arıyorum ben?

Neye ihtiyacım olduğunu nereden biliyorsun?

Sorularım somutlaşırken bile inancımdan şüphe duyuyordum.

Bu dünyada beni güçlü tutan küçük hedeflerle hayatta kaldım. Benden istenmeden önce görevlerimi yerine getirerek kolumun kırılmasını önlemekten zevk aldım. Nefretimi başarıyla sakladığımda fazladan uyku saatleri ya da zor kazanılmış akşam yemekleri ile ödüllendirildim.

Tüm bunları yaptım çünkü kendimi ödüllendirecek bir şeye ihtiyacım vardı. Eğer yapmazsam, bitirme fısıltıları asla uzakta değildi. Küçük şeylere odaklanırsam, özgürlüğün çekiciliğini görmezden gelebilirdim.

Ama eğer yapmazsam... ölüm.

Acı ve ıstıraba son vermeyi vaat eden, hesaplı ve kinci bir baştan çıkarıcıydı. Bir kez dinlemiştim ve bıçaklar ortadan kaybolmasaydı emirlerine itaat edecektim. Bir anlık zayıflığımın sona erdiğini sanmıştım.

Yalan söyledim.

Kendi canıma kıyma mırıltıları, gücüm zayıfladığında saldırmak için bekleyen panik atakların içinde saklanıyordu. Artık tamamen bütün değildim - bir parçam düşmana dönüşmüştü, hayatta kalmak yerine ölmemi istiyordu.

Üzerimde intihar kokusu aldı.

Bunu bana baktığı anda yapmıştı; onun bir iş adamı ve aristokrat bir piçten daha fazlası olduğunu tattığım gibi.

O bir katildi.

Ve burada bizimle olduğu ve yakalanmadığı için iyi bir tane.

Bay Prest'in parmakları kalçamdan aşağıya indi ve dizime saplandı - tıpkı buraya gelirken Usta A'nın yaptığı gibi. Öncekinin aksine, o küçük tehdit beni korkuttuğunda, katlandığım şeyle karşılaştırıldığında hiçbir şey değildi. Böyle dokunuşlar konusunda eğitimliydim.

Bay Prest eklemrimi sıkıp gevşetirken ve vücudumu dikkat etmeye zorlarken sarsılmadım. Bununla birlikte, kaslarım suistimal için kilitlenirken ve kalbim gerginlikle koşuştururken, dokunuşu test etmekten sakinleştirmeye geçti.

Bakışlarını iki bedenimizin birleştiği yere indirdiğinde nefes alış verişini sığlaştı. "Sana zarar vermeyeceğim."

Lütfen.

Sanki bunu daha önce duymamışım gibi.

Boş vaadine gözlerimi devirmek istedim ama buna cesaret edemedim. Efendi A'nın ne yapacağını kim bilebilirdi? Daha fazla isyan edersem gözbebeklerimi kaşıkla oyabilirdi.

Efendi A boğazını temizledi, dikkati Bay Prest'in bana dokunduğı yere odaklanmıştı. Yaptıkları anlamayı tatlandırmak için beni teklif eden kendisi olmasına rağmen nefret ve kıskançlıkla titriyordu.

"Temiz hava ve yeni yerler gibi şeyleri deneyimleyebiliyor musun, Pim?" Bay Prest okşamayı hiç bırakmadı. Parmakları yavaşça dizimi terk ediyor, her vuruşta biraz daha yukarı çıkıyordu.

Tıpkı birkaç lokma lezzetli yemekten sonra tat alma tomurcuklarımanın canlanması gibi, uzun zamandır ilk kez nazik okşamalar aldığım cildim de canlandı.

Etim kaşınmaya ve ısınmaya başladı, daha fazlasını hissetmek için zorlanıyordum.

Hain.

Sertçe yutkundum, bakışlarımı bulanıklaşmaya ve bana dokunan adama, efendime ya da gelecekte bana yaptırılacak şeylere odaklanmamaya zorladım.

"O lanet bir köpek değil, Elder." Efendi A kıkırdadı. "Ona tasma takıp lanet olası parka yürüyüşe götürmüyorum. O bir fahişe. Burası onun evi. Hiçbir yere gitmesine gerek yok."

Evet. Evet, biliyorum.

Bir yere gitmem gerek.

Senden uzağa.

Bu kafesten uzakta.

Bay Prest'in tırnakları yumuşak okşayışının yerini alarak kalçamı dağladı. "Üçüncü hata, Bay Åsbjörn. Bir tane daha olursa bu lanet anlaşma biter. Üretimin ayarlanması ve sözleşmelerin yapılması umurumda değil." Eli tenimi terk etti ve sert bir kama gibi havalanarak Efendi A'yı işaret etti. "Adımı bir kez daha kullanırsan bir daha asla konuşmazsın. *Anladın mı?*"

Şiddetle titreyen aynı el tekrar bedenimin üzerine düştüğünde ürperdim. Bir an gaddar ve kararlı bir zalimlik, bir an sonra dingin ve sakinleştirici.

Üstat A kendine bir burbon daha doldurdu ve fondip yaptı. Kendini sakin kalmaya zorlarken kırılğan nefreti uzuvlarında cam kırıkları gibi hareket ediyordu.

Bay Prest'in umurunda değildi. Tüm dikkatini yine bana verdi, yaklaştı ve dizini dizime bastırdı.

Başını kulağıma doğru eğdiğinde nefesimi içime çektim, baş döndürücü tütsüsü ve baharatlı tıraş losyonu bir orman yangını gibi burnumu kamçılardı. Ciğerlerimi ve dilimi yakıp kavurdu, aynı anda onu içime çekmeme ve tatmama neden oldu.

"Söylesene Pimlico, nazikçe dokunulmaktan hoşlanırsın yoksa çok daha sert dokunuşlara mı alışkınsın?" Avuç içi uyluğuma yayıldı ve irkilmeme neden olacak kadar sert kavradı.

Kalıcı çürükler alevlendi. Nefesimi tuttum, acı reseptörlerinin susmasını ve hissizliğin hakim olmasını diledim. Bu numarayı birçok kez kullanmıştım.

Bay Prest zalim, sert ve baskın biriydi. Ancak bu karanlığın altında, içinde gizlenen tuhaflığı tam olarak silemiyordu. Kötü bir tuhafılık mı yoksa iyi bir şey mi olduğunu bilmiyordum ama Efendi A'dan farklıydı.

Bu tuhafılık beni çağırdı.

Efendi A kendini koltuğa geri attı ve bize küçümseyerek baktı. "Neden rahatsız ettiğinizi anlamıyorum. O konuşmuyor. Ona vurun, canını yakın, fısıldayın ya da kur yapın, hepsi aynı."

Bay Prest burnunu kulak mememe dayadı ve Efendi A'nın duyamayacağı şekilde mırıldandı. "Sesini kullanmıyor olabilirsin, sessiz olan, ama yine de konuşuyorsun." Dilinin ucu kulağımdan çenemin başlangıcına kadar uzanan son derece hassas etimin üzerinde gezindi. "Bana daha önce ne söylediğini bilmek ister misin?" Eli bacağımanın üst kısmında, en çok incindiğim yere doğru ilerledi.

Ergenlik yıllarımı, dokunacak kadar yakınlaşmak için ilgimi çeken hevesli bir çocuğun ara sıra beceriksizliğiyle geçirmiştım. Ve sonra, kadınlığa seksi sonsuza dek lekeleyen vahşî bir tecavüzle girmiştım. Erkekler ve kadınların birleşmesiyle ilgili her şey hastalıklı, pis ve yanlıştı.

Hiçbir parçam, *hiçbir* koşulda, oraya dokunmak istemiyordu. Ne Bay Prest, ne Efendi A, ne de onun alçak arkadaşlarından herhangi biri tarafından.

Özgürlükleri kısıtladığı için ondan nefret ediyordum. Tenimin canlı olmasını istemedim. Duyularımın canlı olmasını istemedim.

Uyuşmuş olmak
istedim. Aloof.

Ve Bay Prest'in bana bir şeyleri yeniden fark ettirme cüreti, kalbimin çarpması ve tat alma tomurcuklarımın ateşlenmesi - bu adil değildi.

Ama en azından bedenim ondan diğer erkekler kadar iğreniyordu.

Karnımda bir hızlanma hissetmedim. Amım sıkılmadı; kanım ısınmadı. Ruhum dayanabilir, kırılmayı reddedebilirdi ama Efendi A bedenimi kırmıştı.

Seks iğrençti. Seks
mide
bulandırıcıydı.

Seks asla severek büyüyeceğim bir şey değildi.

Bundan emindim.

Bu, Bay Prest'in parmak ucunu bacaklarımın arasında gezdirmesine engel olmadı. Sesi ağır ve alçaktı. "Sessizliğe alışkınım, sessiz olan. Ama düşüncelerini gözlerinden saklamakta pek iyi değilsin." Geri çekilerek parmak eklemleriyle çenemi okşadı. "Bunu kanıtlamamı ister misin? Sana dokunmamdan nefret ettiğini biliyorum ve içindeki nefreti durduramıyorsun."

Başını tekrar öne eğerken gözleri Efendi A'ya kaydı. Birbirimize sırlarımızı fısıldadığımız izlenimini verdi. "O seni benim gördüğüm gibi görmüyor. Seni benim duyduğum gibi duymuyor."

Üstat A dik bir şekilde ayağa kalktı, bu toplantının bitmesine hazır olduğu belliydi. "Sanırım ince ayrıntıları hallettik. Gerisini sözleşmeyi son imza için teslim ettiğinizde halledebiliriz."

Bay Prest altta yatan mesajı anladı.

Git.

Benden uzaklaşarak sırtıttı. "Kölenizi bu kadar çabuk mu geri istiyorsunuz?" Bacağımı okşayarak onu kızdırdı. "Paylaşma kavramını anladığınızı sanmıyorum, Alrik."

Kıllandım.

Ben ödünç alınacak bir oyuncak değilim.

Bir hevesle oynanacak, sonra da can sıkıntısı büyünün yerini aldığında parçalanacak yeni ya da yırtık pırtık bir oyuncak değildim.

İki arada bir derede kalmıştım. Bay Prest nazik dokunuşları ve yumuşak komutlarıyla kalbimi bir hain kuşatması gibi fırlatıp duruyordu. Ondan Efendi A'dan korktuğumdan daha çok korkuyordum. Gitmesini istiyordum. Hem de hemen. Ama büyük bir parçam okşamaya devam etmek istiyordu çünkü birileri okşamayalı çok uzun zaman olmuştu. Beni serbest bırakmasını istedim.

Ancak, istediğimi asla elde edemedim.

Usta A yaklaştı, Bay Prest'in kalçamdaki eline bakarak öfkeleni. "Onun dokunuşunu benimkinden daha mı çok seviyorsun, Pim?" Sesi tehlikeli bir gürültüydü. "Beni bu yabancıya tercih ettiğini söylemeni tavsiye ederim."

O baktı.

Ben de
baktım.

Cevap yok.

Konuşmak istesem bile bunu bilmeyi hak etmiyordu. Onu *asla* tercih etmezdim. Küllerini gömmek ve mahalledeki her köpeğin mezarına işemesini sağlamak isterdim. Bu açıdan, evet, Bay Prest'in dokunuşunu tercih ederdim, her ne kadar istemek yerine çalmış olsa da.

Sessizlik sürerken Üstat A'nın öfkesi kabardı. "Bir gece için yeterince paylaşım oldu. Gerçek efendinin kim olduğunu hatırlama zamanı. Bu konuda ne düşünüyorsun, tatlı Pim'im?"

Gerçek usta.

Bu da tekmeler, kırbaçlar ve zincirler demektir.

Yüzümü kapatarak başımı eğdim.

Ona itaat etmemi söylemiştin.

Göğsümde öfke çalkalanıyordu çünkü iş anlaşmalarında ne olursa olsun, kapı Bay Prest'in üzerine kapandığı anda bir dünya acı içinde olacağımı biliyordum.

Çok fazla burbon içtiği için biraz yalpalayan Efendi A, salondan çıkıp ön fuayeye doğru yürüdü.

Kalbim bir kronometrede 'start' tuşuna bastı ve tekrar incinmeden önce hızla geçen saniyelerin yasını tuttu.

Bir,

iki,

Üç,

Dört.

Lütfen, daha fazla katlanmama izin verme.

Efendi A böğürdü, "Gidin Bay Prest. İşimiz bitti. Pim ve benim biraz sohbet etmemiz gerekiyor." Omzunun üzerinden ters ters bakarak, bakışları göğsüme bıçaklar saplarken, Bay Prest'i dışarı atmak için hiç de kurnazca olmayan bir şekilde bekledi.

Bay Prest'in parmakları bacağımda sıkılaştı, mükemmel kesilmiş tırnaklarını eteğime geçirdi. Nefesini tutarak bir saniye boyunca baskıyı sürdürdü.

Yukarı bakmaya cesaret edemedim. Benden bunu istediğini bildiğim halde.

Konuşmadan benden, Efendi A'nın iki yılda başardığından daha fazla cevap almıştı. Aramızda konuşulmayan bir anlayış vardı. Bağlayıcı benzerliklerimizi tanıyan bir kimya. Birbirimizi fark etmemizi sağlayan neydi? Neden sanki onu tanıyabilirmişim gibi hissediyordum?

*Sırlarımı görebilmenden nefret
ediyorum. Ama karşılığında ben
de seninkilerin bir kısmını
görüyorum.*

İşten ve silahlardan bahsetmesi onun özünde kim olduğunu göstermiyordu. Bu tür konuşmalar gerçeği gizleyen örümcek ağları ve prizmalardı.

Bunu nasıl bildiğimi bilmiyordum. Beni nasıl okuyabiliyordu, anlamıyordum.

Ve bu beni meraklandıracağı kadar korkuttu da.

"Efendinin yanına dön, sessiz olan. Seni tekrar görmeyi umuyorum."

*Sen
gidemezsin.
I...*

Ayağa kalkarken beni serbest bıraktı. Yarım bir gülümsemeyle, Efendi A'nın kollarını kavuşturmuş volta attığı çıkışa doğru zarif ve sakın adımlarla ilerledi. Bana dokunduğu için başka bir adama bu kadar kızdığını hiç görmemiştim.

"Buraya gel, Pim." Efendi A parmaklarını şıklatarak boğazımdaki görünmez kordonu çekti.

Anında, öğretilmiş bir saygıyla çenemi aşağıda tutarak gıcırdayan kemiklerimin üzerinde durdum. Bu gece beni sadece en üst düzeyde hizmetkârlık kurtarabilirdi.

Şimdiden kanım dehşetle kaynadı ve köpürdü. Olacakları düşündükçe bedenim ağırlı gözyaşları döküyordu. Yerde adım atma cesareti veren tek

şey Bay Prest'in sarhoş edici kokusu ve ceketinin sıcak ağırlığıydı.

Ben bir hayvana aittim. Ama eğer bu doğruysa ve Efendi A bir hayvansa, o zaman Bay Prest bir av bekçisiydi. Kilitleri olan efendiydi ve

anahtarlar ve güç. Bu tür hayvanları itaat etmeleri için kırbaçlama, kötü davranışları nedeniyle aç bırakma ve onları temel arzularına aykırı davranmaya zorlama yetkisine sahipti.

Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum. Hayvan mı yoksa elebaşı mı?

"Bay Prest'in ceketini o değersiz vücudundan çıkar, Pim!" Efendi A, ben yaklaştıkça tersledi ve irkilmeme neden oldu.

Parmaklarım itaat etmek için acele etti, tertemiz yakaları çekti ve pahalı kumaşı kollarımdan aşağı kaydırıldı.

Isı ve konfor kaybının yasını hemen tuttum.

Bay Prest elini kaldırdı. "Hayır, onda kalabilir dedim." Efendi A'ya bakarken gözleri şeytana döndü. "Ve bunda ciddiylim. Birkaç gün içinde döndüğümde, hala onun elinde olduğunu görmeyi umuyorum. Anladın mı?"

A Usta öfkesini yuttu ve yüzündeki kızgınlığı gizlemeyi başaramadı. "Peki."

"Güzel."

Tehlikeli bakışlarını bana çeviren Bay Prest mırıldandı: "Tekrar görüşene dek, sessiz olan. Hediye mi mahvetme." Son bir kez daha baktıktan sonra beyaz malikaneden çıkarılmasına izin verdi.

Efendi A'nın onu dışarı atma şekli ne saygı ne de nezaket gösteriyordu.

Bay Prest'in dışarı çıkışında ne minnettarlık ne de kabullenme vardı.

Savaş hatları çizilmişti ve bunun benim yüzümden olduğuna dair içimde korkunç bir his vardı.

Ben kışkırtmadım.

Sorun çıkarmak için sevgilisinin tanıdıklarıyla flört eden şımarık bir kız arkadaş değildim. Ben sadece sessiz bir yaşam için yalvaran, bir daha asla başka bir erkek görmek zorunda kalmamak için ortadan kaybolmayı dileyen bir kızdım.

Kapı yavaşça kapanırken her ikisinden de gelen öfke birbirine karışarak bedenimi sarstı. Bana kırık parçalar, kurtarılmış parçalar ve yaşamaktan vazgeçip yok olmayı dilediğim parçalar kazandıracak bir öfke.

Yaklaşan panik ataktan nefes alarak gözlerimi araba yolunun son şeridinden ayırmadım.

Her şey bir ıstırap nöbetine dönüşmeden önce gördüğüm son şey, korkunç yabancı ve uzaklaşırkenki güçlü sırtıydı.



BAY PREST'İN AYRILDIĞI AN. Prest ayrıldıktan sonra koridora ve merdivenlere doğru sürüklendim.

Rolümü oynamıştım. Efendi A'nın iş anlaşmasında piyon olmuştum. İşim bitmişti.

"Oh, Piiiimmm." Usta A'nın alaycı sesi arkamda cınladı. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Bacaklarımdan aşağı adrenalin fişkirirken bile sırtım dikleşti. Tüm içgüdülerim kaçmam için çılgık atıyordu. Kaç, saklan ve mümkün olduğunca uzağa git.

Ama ben
koşmazdım. Ben
hiç koşmadım.

Çünkü koşmak bir zayıflıktı ve ben birçok şeydim ama o olmayı reddettim.

Çenemi kaldırarak ona bir bakış attım ve koridora doğru ilerlemeye devam ettim. Ayakkabılarının fayanslar üzerinde çıkardığı ses omurgamı bıçak gibi kesti.

"Bana sırtını dönmemen gerektiğini biliyorsun, Pimlico."

Sadece devam et.

*Birkaç adım
daha.*

Salondan çıkarken sol elim kapının pervazına degecek şekilde uzandı ve titrek bir nefes aldım. Bir adım, iki, üç. Çıplak ayak parmaklarım ilk merdivene dokundu; cilalı tırabzana tutunurken hızla atan kalbim beni ürpertti.

"Buraya geri gel." Üstat A hızını artırarak birkaç metre arkamda belirdi. Parmak eklemlerini kırdı, başını iyice eğerek

bilinen bir tehdit. "Bu kadar kolay kurtulacağını düşünmedin, değil mi? Bu gece sıçıp batırdığını biliyorsun."

Dişleri vahşice bembeyaz parlıyordu. "Benim lanet masama oturdun, seni kaltak. Yemeğimi yedin. Misafirimi ayarttın. Bana kaba davrandın ve bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

Bana doğru attığı her adımda hücrelerim kaçmak için daha yüksek sesle bağıırıyordu.

Görmezden gelmek çok zordu. O kadar zordu ki, yerimde durabilmek için tırazana tutunmak zorunda kaldım; zavallı eklemlerim basınçtan patladı.

Ama hızımı artırmadım.

Ateş etmeye hazır bir silah gibi durup uçup gitmemi beklemesine aldırmadan, başım dik ve sessizlik üzerime ışıltılı bir elbise gibi örtülmüş bir halde, yavaşça, asil bir şekilde merdivenleri tırmandım.

Bu gece panik atağımla kendimi bir kez hayal kırıklığına uğrattım. Kontrol edemediğim dehşet, kırılğan gücümü olabilecek en kötü zamanda vurdu. Bir yabancıнын beni o şekilde gördüğünü düşünmek. Beni nefessiz ve hüzünlü duyduğunu.

Oh, Tanrım.

Utanç yeniydi. Uzun zamandır başkalarının hakkımda ne düşündüğüne önem vermemiştim... Ta ki ona kadar.

Ama bunun bir önemi yoktu. O gitmişti. Onu bir daha asla göremeyecektim. Efendi A'nın bu gece bana yapacaklarından sonra... bir daha kimseyi görüp göremeyeceğimi kim bilebilirdi ki?

Yedi adım, sekiz, dokuz.

Yirmi yedi tane daha kalmıştı ve odamda, hapishanemde olacaktım. Eğer oraya varabilirsem, belki Efendi A benim Bay Prest'in değil, *kendisinin olduğumu* hatırlar. Başka bir adam bana dokunabilir, sahibimin takdirine göre beni kullanabilirdi ama beni asla alamazlardı.

Bunu sadece kendi hayatımı ya da onunkini alarak yapabilirdim.

Omurgam hayali hamamböcekleriyle sürünüyor, daha hızlı ve daha hızlı koşuşturuyorlardı.

Efendi A merdivenleri sessizce arkamdan çıktı. Kulaklarım gerilmişti, saldırıp üzerime atlamasını bekliyordum. Ama hızını hiç artırmadı, beni merdivenlerden yukarı doğru takip etmekle yetindi, ne yapacağımı görmekten mutluydu.

Beni azarlamak için acele etmiyordu. İkimiz de bu gece için başka bir alternatif olmadığını biliyorduk.

Sanki ona itaatsizlik etmişim
gibi hissetti. Aynı fikirde

değildim.

Acı aynı olurdu.

"Başka bir yıldönümü hediyesine hazır mısın, canım?" Kıkırdaması kötü niyetliydi. "Kanepemde oturmana izin verdikten sonra *bana* bir hediye borçlu olan sensin sanırım. Olduğundan daha değerli olduğuna inanmanı istemiyorum."

İniş çok yakındı. Hızım biraz arttı.

Ayaklarım en üst basamağı sıyrırken homurdandı. "Kaçmak sana yapmak üzere olduğum şeyi değiştirmeyecek, Pim."

Yemini, kürek kemiklerimin arasındaki hayalet bir el gibi beni ileri itti. Bu artık yavaş ve hızlı, güçlü ya da zayıf, cesur ya da uysal arasındaki bir savaş değildi. Savaşla yüz yüze gelen bir savaşçıydım. Ama aynı zamanda düşman hatlarından koşarak kaçmak isteyen yenilmiş bir askerdim.

Git!

İçgüdülerim bana bunu yaptırdı. Hayvani saklanma ihtiyacı tartışmaya yer bırakmıyordu. Bacaklarımın koşuşturmasına engel olamıyordum, tıpkı kalbimin tekmelerle yara bere içindeki göğsümü yırtmasına engel olamadığım gibi.

Yapmamalıyım.

Cezalandırılırdım.

Dehşetle savaşmalı ve dizlerimin üzerine çökmeliyim.

Her zamanki gibi. Ama yapamadım. Bu sefer yapamadım.

Ben kaçtım.

"Pim!" Beni kovaladı. Tıpkı yapacağını bildiğim gibi.

Kırılğan bacaklarım sıska bedenimi koridordan odama doğru savurdu. Çarpacak kapı, emniyete alacak kilit yoktu. Ebeveyn banyomda bile barikat yoktu - hiçbir zaman mahremiyet sunulmuyordu.

Kendime ait bir alanım olduğu için şanslı olduğumu sanıyordum ama bu, Efendi A'nın acı oyunundaki bir başka unsurdu. Nereye kaçarsam kaçayım, nereye saklanırsam saklanayım beni buluyordu. Çünkü o bu evin tanrısıydı ve ben sadece onun fahişesiydim.

Öfkeli ve keskin gözlerle nefes nefese kapı aralığında belirdiğinde ağzım sessiz bir çığlıkla aralandı. "Kaldığın birkaç hafta içinde kaçmamak gerektiğini öğrettiğimizi sanıyordum." Bana doğru hışım ile yaklaşarak homurdandı: "O lanet herif sana dokunduğu anda tüm öğrettiklerimi bir şekilde geri mi aldı? Etti mi? *Cevap ver bana!*"

Her hücrem sinmiş, kanım kurumuş, kalbim durmuştu.

Karo zeminde eriyerek yalvarmakta bir adım daha ileri gittim. Çenemi tutarak ve omuzlarımı kıvrılarak eğilmedim. Kendimi tamamen

Keşişlerin derin bir dua ederken yaptığı gibi kollarımı iki yana açıp yere uzandım, merhamet diliyordum ama merhamet görmeyeceğimi biliyordum.

"Bu sefer seni kurtaramayacak, sürtük." Sol elimin üzerinde tepinirken nefesim kesildi, ayağını çevirerek derimin sıkışmasını ve spiral şeklinde katlanmasını sağladı.

Kafamın içinde çığlık
attım. Acı.

Acı.

Acı!

Sessiz ığlığım kulak zarımı kanatacak kadar yüksekti.

"Sana dokunmasından hoşlandın, değil mi!? Sakın inkar etme. Gerçeği biliyorum." Elimi daha sert bir şekilde ezdi, tüm ağırlığını küçük, kırılabilir kemiklerin üzerine verdi. "Fark etmediğimi mi sanıyorsun? Ona nasıl baktığını görmeyeceğimi mi sandın? Kahretsin, Pimlico sen *benimsin!*"

Tekrar ığlık attım, kendimi acının gong sesinde boğdum, ama o tekrar tekrar tepinirken oda sessiz kaldı, narin parmakları parçalamak için elinden geleni yaptı.

"Konuşmuyor olman bana yalan söylediğini anlamadığım anlamına gelmiyor!"

Kapatın

şunu!

şimdi!

Karşı konulmaz bir mide bulantısıyla savaşarak her sinir ucumu derinlere çekilmeye zorladım. Vücudumun bana öğrettiği şeyi yaptım. Elimdeki ağrı reseptörleri kapanırken bir mantra kafamı doldurdu.

Ne de olsa acı buydu. Bana her şeyin yolunda olmadığını ve daha kötü hasarlardan kaçınmak için harekete geçilmesi gerektiğini söyleyen bir siren. Hayır, her şey yolunda değildi. Bu mesajı yüksek sesle ve net bir şekilde aldım. Tekrar tekrar duymama gerek yoktu.

Açık veya kapalı.

Tıklayın.

Kapalı.

Bu, kolumda zonklayan, bğren acıyı görmezden gelebileceğim anlamına gelmiyordu. Sadece bir sonraki hamleyi önceden görebilmem için kendimi bölümlere ayırmamı ve tetikte olmamı sağlıyordu.

Ayakkabısı elimden kalktı ama geri çekilip sertçe ayakkabıma vurdu. kaburgalar.

Yeni işaret fişeginin etrafında kıvrılma dürtüsüyle savaştım. Daha birkaç saat önce beni tekmelemiş olması önemli değildi. Önceki çürüklerimin yeni çürüklere dönüşmesi ve derimin altında kanaması önemli değildi.

Yapabileceğim tek şey dik durmak ve onun tacizine hazır olmaktı. Elimden geldiğince uyuşukluğa bürünecek ve iki şeyi kabullenecektim: ya bundan kurtulacaktım, bu durumda yaralarımı özel olarak sarabilir ve sonunda hıçkırıklara teslim olabilirdim, ya da beni öldürecek ve o zaman bunların hiçbir önemi kalmayacaktı.

Öldür beni, bitsin bu iş.

"Neden konuşmuyorsun lan?!" Beni tekrar tekmeledi, kalçama doğru gitti ve beni mor renklere boyadı. "Konuş, lanet olası." Sivri ayakkabısı önce üst baldırıma, sonra dizime, baldırıma ve ayak bileğime saplandı. "Tek kelime edersen dururum."

Hayır.

Asla.

Bu savaş yeni değildi. Daha önce de birçok kez katlanmıştım. Ancak b u gece daha acımasızdı, hepsi de Bay Prest yüzünden.

Lanet

olsun ona.

Lanet

olsun ona.

Asla geri gelme.

Sakin geri gelme.

Dikkatini sol tarafımdan çekerek sağ tarafıma yöneldi ve ayak bileğime, baldırıma, uyluğuma ve kaburgama tekmeler savurdu. En azından çürüklerim uyuşurdu. Bir Mors alfabesi etimi süslüyordu. Yardım için yalvaracak mıydı? Yoksa istediğini yapmak için onun olduğum bilgisini mi tekrarlayacaktı?

"Benimle konuşmayacaksın ama onunla konuştun."

Ne?

"Benden daha iyi olduğunu düşünen o şerefsizle konuştun."

Hayır! Hayır!

"Bana yalan söyleyebileceğini mi sanıyorsun? Sessizliğinden bile lanet gerçek damlıyor."

Ne gerçeği?

Gerçek falan yok!

Kalan tüm enerjisiyle beni tekmeledi, tam belime indi ve kontrol edemediğim derin bir inilti kazandı.

"Ah, tatlı zafer. Çok ses çıkarıyorsun." Yanıma çömelip başımı

ekiştirerek beni ona bakmaya zorladı. "Onu istiyordun, değil mi?"

Sen, Pim? Onun sikini benimkine tercih ettin. Masada oturmana ve insan gibi yemek yemene izin verdiği için o iğrenç sikişi istedin. Çünkü sana bir *kadın* gibi kanepede oturmana izin verdi."

Beni sarsarak yüzüme tükürdü. "Sen bir kadın değilsin. Ben ne *dersem* o olursun. Eğer sana flamingo dersem, tek ayağının üzerinde durursun. Sana köpek olduğunu söylersem, dört ayağının üzerine kalkarsın ve üzerine binilmesini beklersin. Anladın mı? Anladın *mı!*?"

Sıcak, sızan tükürük çenemden akarken iğrenerek irkildim.

Ben bir kadını.

Ve senin değilim.

Bana ne kadar sahip olursan ol, asla senin olmayacağım.

"Bu hediyeler onun değildi." Beni ayağa kaldırarak saçlarımı tasma gibi kullandı ve odamdan kendi odasına götürdü.

Yanında tökezledim, zor nefes alıyordum, ağladığımı hatırlamadığım gözyaşlarım akıyordu, bir yandan da parçalanmış elimi tutuyordum. Her adımda sanki milyarlarca parçaya ayrılacakmışım gibi hissediyordum. Parçalanmak *istiyordum*. Belki o zaman ıstırabım dinerdi.

Elim kırılmıştı. Bunu söylemek için doktora ihtiyacım yoktu.

Beni odasına fırlattı, hışımla komodinine gitti ve ipi çekti. Bileğimden tutup beni yatağa fırlatırken geriye doğru savruldu.

Uzandığım anda Bay Prest'in blazer ceketini yırttı, eteğimi sıyırdı, mahvolmuş polomun geri kalanını çıkardı ve zaferle gülümsedi. "Bu gece eğlenmek istedim. Her gün iki yıl dönümü kadar özel değil."

Yüzünü bana doğru itti. "Ama bunu mahvetmek zorundaydın, değil mi?! Beni milyonlar dolandırırken o saksocu için ıslanman gerekiyordu. Sana dokunmasına ve bundan *hoşlanmasına* izin verme cüretini gösterdin."

Geri çekilerek titreyen ellerini saçlarının arasından geçirdi. Onun titremesi de benimkine benziyordu ama tamamen farklı nedenlerden dolayı. Dehşetle ve sahip olduğum son güç kırıntılarıyla savaştım. Vahşetten sarhoş olmuştu ve bunu yapmaya hazırdı.

İpi eline dolayarak kıs kıs güldü. "Az önce neyi fark ettim biliyor musun, tatlı küçük Pim?" Kolunu geriye doğru savurdu ve ipi tıslayarak öne doğru getirdi. "Sana çılgılık attırmayalı çok uzun aylar olduğunu fark ettim."

İlk iğne göğsümün tam ortasına isabet etti ve anında mor bir sıyrık oluştu.

Dudaklarımı birbirine kenetledim ve gözümü tavana diktim. Yan dönüp bir topun içine sıkışmak için her şeyimi verebilirdim. Ne planladığını bilecek kadar uzun süredir onunla birlikteydim.

Ve iyi değildi.

Beni tekrar tekrar kırbaçladı, ipin küçük lifleri hassas derimi bir fileto bıçağı gibi kesiyordu. Göğüslerimde ve karnımın alt kısmında iğne ucu kadar kan birikti.

"Kolunu kırdığım o geceyi hatırlıyor musun? Çok tatlı bir ses çıkarmıştın." Kemerini hızla çözmeden ve kot pantolonunu yere atmadan önce kotun üzerinden sikini kavradı. İç çamaşırı giymemişti ve çirkin penisi sarı saçlarının arasından fırlamıştı. "Çığlık attığını duyduğumda mı? *Kahretsin*, beni tahrik etti."

Tişörtünü yırtarak yatağın üzerine tırmandı, elinde sadece ip vardı ve çıplaktı.

Gözlerimi ayırdım.

Şu andan itibaren ona bakmayacaktım. Beni böğürtmek için elinden geleni yapacaktı. Beni izlemeye zorlayacaktı. Söylediği her ahlaksız şeyi dinlememi emredecekti. Ama kalmamı sağlayamazdı.

Terli elleri bedenimi yatağa yapıştırırken ve kaba ip bileklerimi ve ayak bileklerimi ısırırken, Pimlico'ya veda ettim ve onun yerine Tasmin oldum.

Battım ve battım.

Daha mutlu bir zamana döndüm.

Köleliğimden kurtuldum, zihnim masumiyete atladı.

Hiçbir şeyin ve hiç kimsenin bana dokunamayacağı bir yere.



O da kim?

Bu soru beni çıldırttı.

Yargılayan sessizliğiyle zihnimdeydi; bilen bakışlarıyla düşüncelerimdeydi.

O sadece bir kızdı. Dövülmüş, sıksa, küstah küçük bir kız.

Peki neden onu olduğundan çok daha fazlası olarak hatırlıyordum? Neden üzerimde böyle bir etki bırakmıştı?

Soğukluk ve acımasızlıkla dolu sokaklarda yaşadığımdan beri kimse bende böyle bir iz bırakmamıştı. Bana o zamanları hatırlattı. Unutmak için çok uğraştığım bir zamanı.

"Efendim, sözleşme hazırlandı."

Başımı dizüstü bilgisayarımdan kaldırdım. Selix'e ters ters baktım. Servet beni bulmadan önce, yani ben serveti çalıp kendime mal etmeden önce beni tanıyan çok az kişiden biriydi.

Bir elimi çıplak kolumda gezdirerek bileğimin etrafına kazınmış Japonca sözcüklerin izini sürdüm. Atasözü benimle alay ediyor, daha iyi bir adam olduğumda anneme verdiğim sözü hatırlatıyordu. "Güzel. Son toplantıyı ayarla da bu limandan siktir olup gidelim."

"Pekâlâ." Elinde şemalar ve ince yazılarla dolu kalın bir klasörle ofisimden çıktı. Kapanan kapının yumuşak sesi kulaklarıma gelene kadar rahatlamadım.

Yalnız kaldığım anda dirseklerimi masama dayadım ve yüzümü ovaladım.

Bu saçmalık için çok meşguldüm.

O sadece bir kız.

Kahretsin, ona öyle deme.

O bir köle.

Geçtiğimiz iki gün boyunca zihnim onu yavaş yavaş bir varlıktan insana dönüştürmüştü.

Ben bunu istemedim.

Onun yüz­süz, değersiz kalmasını istiyordum, böylece onu unutup yoluma devam edebilecektim. Hizmetimi isteyen çok fazla pislik vardı.

Ayrıca, bir kadına ihtiyacım olsaydı, bir saat içinde iki ya da on tane getirebilirdim. Ona ihtiyacım yoktu. Sık sık bedensel isteklerime boyun eğdiğimden değil. Arzularıma boyun eğdiğimde kötü şeyler oluyordu.

Şu anki krallığıma bak.

Bir şekilde, önemsiz suçları tam bir haraca dönüştürmüştüm. Yankesiciliği yasadışı bir hanedanlığa dönüştürmüştüm ve hiçbir yasa ya da kural beni durduramazdı. Uluslararası sularda faaliyet gösteriyordum. Ülke propagandalarından ve anayasalarından muaftım. Gerçekte, kendi gündemi olan bir korsandım.

Açık okyanusu düşünürken gözlerim ufka doğru kaydı. Çapayı atıp gitmek için fiziksel bir istek beni sardı. Bu iğrenç kasabadan uzaklara yelken açmak için.

Yakında.

Bir gün daha.

Sonra bu Allah'ın belası yerden ayrılabilir ve dünyanın öbür ucundaki bir sonraki iş randevuma gidebilirdim.

Alrik sözüne sadıktı. Parası çekilmişti ve banka hesabım milyonlarca dolar daha zenginleşmişti.

Bugünlerde cüzi paranın bir anlamı yoktu. Hiçbir şey olmadan hayatta kalabilirdim - bunu kanıtlamıştım - hayatta kalmak için yaptığım şey pek çok kişinin onayına uymasa bile.

Param olmadan önce hayat kolaydı. Kim olduğumu biliyordum. Ne olduğumu biliyordum. Ama sonra, kader bana toprak yerine altın vermeye karar verdi ve beni hiç kimseden birine yükseltti.

Altımdakileri ezmek, manipüle etmek ve kontrol etmek için yaratılmıştım. Öyleyse neden nazik ve kibar olmaktan başka bir şey yapmadığım halde ayakkabımın altında bir lağım faresini ezmiş gibi hissediyordum?

Lanet olsun o kadına.

Ayağa kalkarak sandalyemi bir kenara ittim ve katamaranlar, sürat tekneleri ve gemilerle dolu pırıl pırıl bir limanı gözler önüne seren tavandan tabana pencerelere doğru yürüdüm.

parlak boyalı sandallar. Neredeyse bir hafta önce limana yanaşmıştık ve ayrılma vakti gelmişti. Bir yerde kilitli kalmak bana göre değildi.

"Siktir." Koyu kahverengi bukleli bir kadın uzaktaki iskelede kahkahalar atarken lanet sessizce düştü. Tanıştığım sıska köleye hiç benzemiyordu ama saç rengi içimde artık tanımadığım bir şeyleri çalkalıyordu.

Alrik'le yaptığım görüşmeden istediğimi almıştım.

Mutlu olmalıydım.

Ama sanki gurur duymadığım bir şey yapmışım gibi iğrenç bir tattan kendimi kurtaramadım.

Ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı. Sırtımdaki lanet ceketi ona vermemiş miydim? Samimi bir şekilde konuşup yemek yemesini sağlamamış mıydım?

Evet!

Peki neden onu unutamıyorum?

İlgim için minnettar olmalıydı. Ona efendisinin davrandığından çok daha iyi davrandım.

Oraya gittiğimden beri geçen iki gün içinde ona ne oldu? Yine tacize mi uğramıştı? Yine mi dövüldü?

Önemli olduğundan değil.

Sokakta dişleri tekmelenen ve kemikleri kırılan insanlar gördüm. Mafya babalarının misillemekten korkmadığı beş yıldızlı bir restoranda dururken parmakları kesilen adamlar gördüm.

Şiddet içinde
yaşadım. Şiddetin
ta kendisiydim.

Yani bir kızın dayak yemesi düşüncesi beni rahatsız etmemeli.

Ama öyle.

Birisi ofisimin kapısını çaldı. Başımı kaldırıp homurdandım, "Girin."

Hizmetçilerden biri, gümüş bir kubbenin altında bilinmeyen bir öğle yemeği tepsisi taşıyarak sessizce içeri girdi. Tek kelime etmedi ama kendinden emin bir şekilde yürüdü, geri çekilmeden önce kibar bir gülümsemeyle yemeği masama koydu.

Özgürlük ve mutlulukla hareket etti. Pimlico ise kölelik ve depresyonla hareket ediyordu.

Onu istiyorum.

Alrik'in kölesini kaçırmak için duyduğum saplantılı ihtiyaç bedenimi kaskatı kıldı. Parmaklarımı saçlarımda gezdirerek kalın siyah telleri evcilleştirmeye çalıştım,

bu tür fikirleri kaçırmaya zorluyor.

Pimlico'nun paylaşacak çok şeyi vardı, anlatacak koca bir hikâyesi. Onun da ilgisini çekmiştim. Bunu hissetmiştim. İlgisinin nedeni servetimi istemesi değil, daha derin bir şeydi. Anlayamadığım bir şey. Asla bilemeyeceğim bir şeydi çünkü o benim değildi ve uymam gereken kanunlar vardı.

Onu bir kez görmüştüm. Ona bir kez dokundum. Bir kez yeterli olmalıydı.

Çünkü benim gibi bir adamın asla ikinci bir şansı olamazdı. Bu benim en kırılmaz yasamdı.

Yarın geri dönüp pazarlığımızı tamamlayacaktım. İyi sonuçlanmış bir sözleşme için daha heyecanlı olmalıydım. Ancak, bu umurumda bile değildi.

Umursadığım tek şey köleydi ve elimi uzatıp çalmam için bana yalvaran sessiz sırlarıydı.

Bunu yapacak iradem var mı?

Ofisimde volta atarken, kütüphane rafları ve el yapımı mobilyalarıyla pahalı dekora kaşlarımla çatarak baktım. Hayatım boyunca sıra dışı iştahımla yaşamıştım. Bir kızın katı kurallarımı yıkmasına izin veremezdim.

Onu tekrar görürdüm.

Onunla

konuşmayacaktım.

Ona bakmazdım.

Ve kesinlikle onu paylaşmayı talep etmezdim.



İKİ DA YIL GEÇTİ.

Dayaktan sonra, Bay Prest gittiğinde, Efendi A beni acımasızca kullandı. Gündüzleri, keşke daha cesur olsaydım da beni satın aldığı anda kendimi öldürseydim dedirtti. Geceleri ise beni yatağının ucunda bir köpek gibi kıvrandırıyor, rüyalarında beni tekmeleyip uyandığında beni alabiliyordu.

Sabah olduğunda uykusuzdum ve kalan acıdan titriyordum.

Elimi düzeltmesi için doktoru çağırmadı ve ona kahvaltı hazırladıktan sonra alt kattaki banyoda bulunan tıbbi dolabı karıştırdım, kendimi toparlamak için elimden geleni yaptım. Bir bandaj ve ağrı kesici buldum - yaptığı şeyi düzelterek kadar iyi değildi - ama hiç yoktan iyiydi.

Neden zahmet
ettim ki? Hiçbir
fikrim yoktu.

Bana sadece tekrar *tekrar* zarar verecekti. Ruhum çoktan bavulunu toplayıp denize atlamışken bedenime hayatta kalması için yüzüncü bir girişimde bulunmak anlamsızdı.

Ancak, kırık parmaklarımı bağlarken ve tekmelerinden dolayı kollarıma ve bacaklarıma arnika sürerken, aklım Bay Prest'e gitti.

Acıma *o* sebep oldu.

Efendi A'nın *bu* kadar iğrençleşmesinin
sebebi oydu. Bunu unutmaya hiç niyetim
yoktu.

Blazer ceketiyle, tütsü ve baharat kokusuyla ya da siyah gözleri ve sert yüz hatlarıyla ilgili hiçbir şey düşünmek istemiyordum.

O benim için bir hiçti. Tıpkı benim efendim için bir hiç olduğum gibi.

Tek kurtarıcı lütuf, Darryl, Monty ve Tony'yi dışarı atıldıkları geceden beri görmemiş olmamdı. Bunun sebebinin Efendi A olduğunu

düşünmemiştim.

sözde arkadaşlarından uzaklaşmaya ihtiyacı vardı, ama bana gösterilen ilgiyi kıskandığı için.

"Oh, Pimlicooo? Çık dışarı, çık dışarı, her neredeysen."

Düşmanım mutfakta belirdiğinde ürperdim.

"Ah, işte buradasın."

Evet, işte buradayım. Çamaşırlarınızı, bulaşıklarınızı ve istediğiniz her işi yapıyorum.

Arkamdan yaklaşarak korkunç kollarını acılı bedenime doladı. "Seni özledim."

Cehenneme kadar yolun var.

Köprücük kemiğimdeki bir çürüğe bastırarak, "Ben çalışma odamdayken uslu bir kız oldun mu?" diye mırıldandı.

Bir saat kadar önce ofisine çekilmiş, e-postalarını gönderiyor ve kim bilir neler yapıyordu. Onun kötü gözlerinden ve eleştirel küfürlerinden uzakta geçirdiğim birkaç dakikanın tadını çıkarmıştım. O meşgulken, bazen kullandığı uyku haplarını bulmak için elimden geleni yaptım. Bu kadar erken bir zamanda bir dayak daha yemeyi kaldıramazdım ve geceyi dinlenerek geçirebilmek için yemeğinin içine birkaç tane ezmeyi planladım.

Ancak şişe boştu. Daha fazla acı çekmemek için yaptığım plan suya düşmüştü.

Eğer kafasına kızartma tavaıyla vurmam gerekseydi... vururdum.

Kafatası çürük bir yumurta gibi çatlayana ve sonunda özgür bir kadın olarak ön kapıdan çıkana kadar vurur, vurur ve vururdum.

Bedava...

Gözlerimi uzaklara dikerken çenemi kaldırdım. Çıplak bedenim onun dokunuşunun altında sürünürken çıplak ayak parmaklarım soğuk fayanslara gömüldü. Bay Prest'in ayrılışından beri çıplaktım, tüm kıyafetlerim bir kez daha yok olmuştu.

Bir an Efendi A beni sıktı, sonra beni lavaboya doğru fırlattı ve yumruğuyla yanağıma vurdu. "Sana iyi bir kız olup olmadığını sordum, Pim. *Cevap ver bana.*"

Cam gibi gözyaşlarımın arasından, acıyan yanağımı tutarak baktım.

Asla öğrenemeyeceksin.

Ne yaparsan yap... Sana asla cevap vermeyeceğim.

Normalde merhamet dilemek için ayaklarına kapanmamla sonuçlanan bir başka bakış yarışına girdiğimizde ellerini yumruk yaptı.

Bütün gün şeytani bir ruh hali içindeydi. Her şey yüzümü kasıklarına bastırarak beni uyandırmasıyla ve sabah odunuyla beni öğürtmesiyle başladı.

Kahvaltı, mısır gevreğini yerken bana çatal bıçak fırlatabilsin diye çıplak bir heykelcik gibi masanın üzerinde durarak yapıldı.

Öğle yemeği vakti, vücudumu kanepesinin beyaz derisine ittirdi ve beni arkadan kırbaçlarken tuttu.

Ve şimdi, geceydi. En kötü zaman.

Yıllarca saygınlığımı korudum. Sessizliğimi korudum. Ona dik dik bakarak lanet okudum ve keskin bir çeneyle küfrettim. Ve ne yaparsa yapsın, beni kırmasına *asla* izin vermedim. Ama bunu yaparken, cinayet ve kaçış düşünceleriyle o kadar iç içe geçtim ki, bütün bir ansiklopediyi doldurabilirdim.

Onu öldürmeye ya da öldürülmeye hazırdım. Daha fazla bu şekilde yaşayamazdım. Gitmek istedim.

Şimdi!

Az önce suratıma indirdiği yumruğu sallayarak hırladı: "Yukarı çık Pim. Yatma vaktin geçti ve uykuya dalmana yardımcı olacak bir şeyim var."

* * * * *

Bay Prest kaybolalı üç gün oldu. Öğle yemeği vakti.

Yirmi yedi saattir ilk kez bu öğleden sonra beslenmişim. Saydığımdan falan değil. Köpek kabımda servis edilen lazanya artıklarından oluşuyordu.

Bu benim küçük zaferlerimden biriydi. Dün gece kazanmışım.

Beni kaçırma planlarını önceden sezmişim ve iyi yerleştirilmiş birkaç bakışla ruh halini dengesizden akli başında olana çevirmişim. Beni hala incitiyordu ama hazırladığı kadar değil. Ve bugün, iyi bir kız olduğumu kabul etmişti.

Aptal.

Ancak, bulaşıkları yıkadıktan ve o berbat bir aksiyon filmi izlerken kanepenin dibinde diz çöktükten sonra, ona doğru sürünmem için parmaklarını şıklattı.

Mide bulantısı boğazıma hücum ederken midem alt üst oldu.

Ne istediğini biliyordum; akşam yemeğinden önce film izlerken her zaman yaptığı şeyi.

Sakso.

Beni vermeye zorladığı ilk çiftte ısırarak ölüme meydan okumuştum. Sert değil ama hoşnutsuzluğumu en yüksek sesle dile getirecek kadar.

Mümkün.

Kafama o kadar şiddetli vurmuştu ki bayılmıştım, ancak iznim olmadan beni kullanırken kendime gelebilmişim.

Dudaklarımı yaladım, dilimi çatlamış etlerimin ve ağrıyan diş etlerimin üzerinde gezdirdim. Bana göre, bedenimi böylesine çirkin bir göreve hazırlamak için elimden geleni yaptım. Ona göreyse, bu durum boğucu ve emmek isteyen biri gibi görünüyordu.

Efendi A kalçalarını koltuktan kaldırıp fermuarını açarken ve sikini çıkarırken inledi. "Bu konuda çok yetenekli oldun, benim tatlı Pim'im." Yanındaki uzaktan kumandayı kaparak patlama ve silah seslerini kapattı, filmin yerine keman ve piyanonun yumuşak tınlarını koydu.

Anında, tiksintiyle ürperdim.

Klasik müzik.

İstismarımla iç içe geçmişti. Efendi A'nın bedenime iğrenç şeyler yaptırırken zihnimi müzikle kelepçeleyecek kadar zeki olup olmadığını bilmiyordum. Ama annem onun yöntemlerini merak ederdi. En yumuşak enstrümandan çıkan titrek bir nota etrafımda yankılandığı anda neden gözyaşlarına boğulmak istediğimi anlamak için günlerce uğraşırdı.

Usta A uzanarak ensemde tuttu ve yüzümü kucağına doğru çevirdi. "Tekrar uslu durmana çok sevindim. Görünüşe göre küçük konuşmamız sana çok iyi gelmiş."

Seni evrenin derinliklerine kadar hor görüyorum.

Ruhum geri çekildi. Cesaret edebildiğim kadar çekime karşı koydum.

Ama sonuçta beni istediği yere götürmesine izin verdim, siki alt dudağıma sürtünürken gözlerimi sıkı tuttum.

Bing bong.

İkimiz de donup kaldık.

Kapı zili taleple birlikte boşlukta asılı kaldı.

Efendi A sert bir şekilde nefes aldı, göğsü ağzımı beklemekle çalışıyordu. "Bu da kim lan?"

Ben nereden bileyim?

Geriye dönerek, her kimse ona teşekkür ettim. Bunun olmasını engelleyemezlerdi, ama en azından bana küçük bir erteleme vermişlerdi - öğle yemeğimi yutmama ve klasik müziği zihinsel olarak kapatmama yetecek kadar, böylece görevimi boş ve uyuşukken yapabilirdim.

Beni itip kakarak kanepeden inerken ellerimin ve dizlerimin üzerine yığılmamı umursamadı, hızla kot pantolonunun içine girip fermuarını çekti. "Eğer bu lanet olası Darryl ise, ona yarın söyleyeceğim."

Umarım bütün arkadaşların çürür.

Usta A omzunun üzerinden bakarak duvarı işaret etti. "Diz çök. Terbiyeli ol."

O salondan kaybolurken kapı zili tekrar çaldı.

Siktir git.

Dilimi çıkardım. Çocukça ve gülünçtü ama kalbimi minicik bir şekilde hafifletti.

Yalnız kaldığım o küçük saniyede sol tarafımdaki pencerelere baktım. Güneş denizin altına dalmış, pembeler ve turunculardan oluşan bir şenlik ateşi içinde kendini söndürüyordu. Beyaz canavarın manzarası, güneş batsa da doğsa da hiçbir zaman güzellik barındırmıyordu. Bu sadece hapisanemin bir görüntüsüydü.

Nefret ettim.

Bugünlerde pek çok şeyden nefret ediyordum.

Gözlerimi alacakaranlıktan ayırarak bana beklememi söylediği yere doğru süründüm.

Sargılı elimi kucaklarken, Efendi A salona geri dönerken başımı kaldırıp baktım. Yüzü az önceki şehvetini kaybetmiş, yerini keskin bir kızgınlığa bırakmıştı. Çıplak bedenime yumuşak ve beyaz bir şey fırlattı.

"Bugün geleceğini unutmuşum."

Kalbim, durmazsa darağacı dansı yapmak için onu bir ipe saracağıma söz verene kadar bir at gibi çarptı.

Kimi?

Kim geliyor?

Eğilerek parmağını yüzüme doğru itti. "Giyin. *Şimdi*. Gözlerini aşağıda tut, itaatini yüksek tut ve eğer seni ona bakarken yakalarsam, son birkaç geceyi eğitim kampına gitmeden önce anaokulu olarak kabul edeceğim." Isıran parmağıyla çenemi eğerek beni sert ve özensiz bir şekilde öptü. "Anladın mı? Sen benimsin. Onun değil. *Benimsin*. Şimdi kendini koru ve kıpırdamaya cesaret etme."

İtaat etmemi beklemeden, bana verdiği beyaz süveter elbiseyi okşamam için beni bırakarak fuayeye doğru hışım ile ilerledi.

Giysiler.

En son bana kıyafet verdiğinde.

Aman Tanrım, geri geldi.

Elder lanet Prest.

Efendimi kışkırtan adam. Eğlencesi neredeyse hayatıma mal olan adam. Son birkaç gündür muhtemelen milyonlarını sayıyor ve ben kırık kemikler ve acılar içinde kıvrılırken beni tamamen unutuyordu.

Şimdi, daha fazlası için geri dönmüştü.

Cildim ateş ve ayazla kaplandı ve üstünlük için savaşmaya başladı. Başkalarının bakmasına izin verirken, Efendi A'nın neden bu misafir için örtünmemi istediğini bilmiyordum ama ellerimi uzun kolların içine sokmakta ve esnek malzemeyi başımın üzerine çekmekte tereddüt etmedim.

Kürek kemiklerim çıgık attı. Dirseklerim patladı. Dizlerimin üzerinde durup elbisenin içine girerken her santimim böğürdü. Elbise baldırlarıma kadar geliyordu; alt bacaklarımdaki çürükleri gizleyecek kadar değil ama diğer her şeyi örtecek kadar.

O burada.

Sakinleşmesi için ne kadar yumuşak okşasam ya da fısıldasam da kalbimi yatıştıramadım. Onu asmakla tehdit ettikten sonra artık beni dinlemiyordu.

Bay Prest sadece bir adamdı. Sevmediğim bir adam. Sadece ziyaret ederek dünyama daha fazla acı getiren bir adam.

Ama yine de sadece bir adam.

Biriyle bu kadar uzun süre yaşamaya dayanmıştım... Bir başkasıyla da dayanabilirdim.

Dizlerimin üzerine çöküp sağlam elimi saçlarımda gezdirerek yüzümü çok fazla şey görmekten kasten koruduğumda antrede ağır ayak sesleri duyuldu. Dönmüştü ama bu bakacağım anlamına gelmiyordu. Eğer Efendi A görünmez olmamı, iş konuşmalarını dinlememi ama Bay Prest'e hiç dikkat etmememi istiyorsa, her talimatı yerine getirirdim.

Sanırım Bay Prest'e itaat etme emri iptal edildi.

Ağrıyan elimi kucağıma koyarak, verilen önlüğün yapışkan kumaşına doğru iç çektim. Klostrofobi bir kez daha panik atak ve halsizlik fısıldayarak beni pençesine aldı.

Dişlerimi sıktım.

Sen bundan daha güçlüsün. Hepsinden daha iyisin.

Burnumdan zorlukla nefes alarak yalanlarıma inanmaya cesaret ettim ve kanımı sakinleşmeye zorladım.

Alçak mırıltılar yaklaşırken sert zemin dizlerimi dondurdu. Erkek ayakkabılarının hafif tıkırtısı sade alanı doldururken kulaklarım diken diken oldu. Kokusu ve varlığı etrafımı sararken çenem Bay Prest'i kartpostal gibi görebilmek için kalkmak için yalvardı.

Bunu yasaklıyorum.

Bunun yerine bakışlarımı fayanslar arasındaki derz çizgisine kilitledim ve salon halısından yemek masasına uzanan yumuşak griyi takip ettim.

"Ödemeyi aldığınıza inanıyorum, tamam mı?" Usta A sordu. Bay Prest'in bacakları görüş alanıma girdi.

Başımı daha da eğdim.

O burada

değil.

O gerçek

değil.

Bakmayın, dinlemeyin ya da oyalanmayın.

Kalbim buhar ve kömürle dolup taşıtı ama savaşı ben kazandım.

Gözlerim yerde sabit kaldı.

Bay Prest birkaç adım öne çıktı ve uzun, güçlü bacaklarını, yapmamasını dilediğim yerlere dikti.

Bacaklar o kadar da kötü değildi.

Bacaklarını halledebilirdim. Aslında ayak bileklerini. Bu iyiydi.

Ama başka bir şey görmek istemedim.

"Gönderdim. Karşılığında size şemaları ve derinlemesine planları gönderdim." Bay Prest elindeki deri ciltten bir şey çıkarırken hışırtılar duyuldu. "İşte."

Bunun bir cilt olduğunu nereden biliyorsun?

Kahretsin, gözlerim sürekli yukarı doğru kayıyordu.

Geniş kalçalarından yukarı, pantolonundaki hafif çıkıntının yanından, göğsünün ince hatlarından yukarı, boğazının keskin çıkıntılarına kadar.

Kafanı eğ!

Verdiğim emir omuzlarımdan yuvarlanmasına neden olurken yere daha derin eğildim.

Onun gözlerine bakamazdım. Tehlike orada yatıyordu.

Ayağım kayar ve başımı kaldırıp bakarsam, Efendi A dayanamadığım bu canavara karşı hastalıklı bir hayranlık (yoksa cazibe miydi?) duyduğumu düşünürse yarına kadar yaşayacağımdan şüpheliydim.

Hayır, bu cazibe

değil. Olamaz da.

Bekaretimi cinsel kölelikte kaybettikten sonra, göze hoş gelen ya da ruhumla bağlantılı birini bulma konusunda tedavi edilmişim.

Böyle birini bulabileceğimden şüpheliydim.

Benim kaderim, uzun ömürlü olan ve aşık oldukları erkeklerden çocuk doğuran arkadaşlarımdan farklıydı.

Yalnız kalmak

istedim. Güvende.

Erkeklerden uzakta.

İki kötü adam alçak sesle teslimat tarihleri ve teftişler hakkında konuştular.

Duymak için zorlamadım. Umurumda da değildi.

Bay Prest'in sesi Üstat A'ninkine karışırken tenim karıncalandı. Her ikisinin de beni izlediğinin farkındalığı kalbimin etrafına plastik bir torba sararak beni yavaşça boğdu. Hareket etmeye cesaret edemiyordum; zar zor nefes alabiliyordum. Bay Prest bir şekilde tüm duyularımı çalmış ve onları kendisine odaklamıştı.

Gözlerimi aşağıda tutma ve başımı eğme savaşını kazanmak gittikçe zorlaşıyordu. Ayaklarının her kıpırtısı ve giysilerinin her hışırtısı bana sadece bir göz atmamı fısıldıyordu.

Bir göz at.

Yapamam.

Derin bir nefes alarak, yapacağımı hiç düşünmediğim bir şeyi yaptım ve ziyaretçimize olan iğrenç hayranlığım yerine klasik müziğe odaklandım.

Sadece kâbus görmeme neden olsa da telli çalgıların dikkatimi dağıtmasına isteyerek izin verdim.

İşte Master A buydu: bir kabus. Ve günün birinde uyanacaktım ve her şey bitecekti.

Uyan, Pim...uyan.

On dakika kadar sonra Efendi A parmaklarını şıklatarak konuşmalarına son verdi. "Bay Prest'e bir içki getir, Pim."

Kalkmak mı?

Çekilelim mi?

Çalmaya iznim olmayan bir bakışı çalma riskini göze mi alacaktım? Omurgam itaatsizlik içinde yuvarlandı.

Ben harekete geçmeyince A Usta sesini alçalttı. "Beni duymadın mı?" Ayak parmağıyla dizimi dürterek homurdandı, "Yakala!"

Ayağa fırlayıp mutfığa doğru kayarken vücudum ağrı ve sızılarla inliyordu. Mucizevi bir şekilde çenemi tuttum ve gözlerimi yere indirdim. Ancak, gözlerim görmese bile Bay Prest'i gördüm. Beni izlediğini *hissettim*. Beni düşündüğünü *duydum*.

Tezgâhın etrafında koşuştururken gölgesi etrafımda dolanıyordu.

Bay Prest bir kez bile bana hitap etmemişti. Bir kez olsun benimle şakalaşmaya çalışmamıştı - ilk kez adımı kısaltarak tanıdık bir şekilde söylediği zamanki gibi.

Üstat A tarafından konuşmaması ya da bakmaması için tehdit edilmemişti, o halde neden başlangıçta olduğu gibi garip bir şekilde nazik davranmamıştı?

İtiraf etmek istemedim ama soğuk omuz, piç sahibimin tekmesinden daha çok acıttı.

Zalimlik hakkında bir şeyler söylenmeliydi. Barbarlıktan başka bir şey vermeyin, beklenen tek şey buydu. şefkati zulümle karıştırırsanız umudunuzu yitirmeniz çok ama çok daha kötü olur.

Başından beri Bay Prest'in gündemi bu muydu?

Yüzümü mümkün olduğuunca saçlarımla kapatarak, zeminde küçük bir kiler bulunan gömme kilere yöneldim.

eşnilerin bulunduğu rafın yanındaki gümüş düğmeye basıldığında kapak açıldı ve Usta A'nın seçtiği mevcut burbon şişesi otomatik bir dağıtım sistemiyle en üste fırladı.

Pahalı likörü kaptığım gibi, kristal kadehlere bolca dökmek için geri taşırken titredim.

Döktüğüm şey düzgün değildi; birkaç damlacık bankın üzerine düştü. Sırtım kaskatı kesildi. Azarlanmayı bekledim.

Bir keresinde bir şişe düşürmüştüm.

Efendi A ile sadece bir aydır birlikteydim ve isyanım tam olarak durmamıştı. Kazayla mı yoksa bilerek mi düşürdüğümü hatırlamıyordum.

Ama cezayı çok iyi hatırlıyordum. Kırılan şişenin parçalarını ve beni süslediği açık keşiğin üzerine cömertçe dökülen bozuk likörü içeriyordu.

Sessiz gözyaşları dökmüştüm.

Ama ona en çok istediği şeyi, sesimi vermemiştim.

Önemi yoktu. Tek bir olayla beni yağlı parmaklarımdan kurtarmıştı.

Korkunç anının ön kolumda açtığı yarayı görmezden gelerek, dökülen küçük parçayı hızla sildim ve şişenin kapağını kapattım.

Kilere geri koyduktan sonra bardakları iki adamın da salona çekildiği sehpanın üzerine bıraktım ve duvar dibindeki yerime döndüm, belli etmediğim bir irkilmeyle dizlerimin üzerine çöktüm.

Bay Prest minnettarlığa benzer bir şeyler mırıldandı, kadehlerin yumuşak şıngırtısı müziğin üzerinde duyulurken bile gözleri beni izliyordu.

Ama başka bir şey söylemedi. Ne gardırobumla ilgili bir iğneleme ne de konuşmam için benimle alay edecek bir olta.

Vücut dili beni susturdu, Efendi A'ya odaklandım.

Sonraki otuz dakika boyunca kendimden geçtim.

Zorla oral seks yapmak yerine erkekleri dinlemek çok daha mutlu bir alternatifti. Ancak, son birkaç uykusuz geceden sonra, ağır uyku bulutuyla mücadele etmekte zorlandım. Sarkan göz kapaklarıyla savaştım, bilincimi kaybetmemek için iç bileğimi sıktım.

Bunu bir kez yapmıştım: Yayımından kayarak yerde cenin pozisyonuna geçmiştim.

O gece beni cezalandıran Darryl olmuştu. Efendi A onu kışkırtmış, ne kadar disiplinsiz olduğumu ve sert bir derse ihtiyacım olduğunu söylemişti.

Bir haftadır hareket edemiyordum.

Seslerin alçak uğultusu aniden kesildi.

Panikledim.

Düşmüştüm de fark etmişler miydi? Benden servis yapmam istendi de onun yerine biraz kestirdim mi?

Kalbim kaçmak için elinden geleni yaptı. Ancak Bay Prest yumuşak bir küfürle onun göğüs kafesimde kalmasını sağladı. Sonunda onu izlememek için verdiğim mücadeleyi baltalamak için uygun anı seçtiğinde omuzlarım daha da yuvarlandı.

"En azından elbisen sana o çirkin etekten daha çok yakışıyor." Sesi bir makas görevi görerek iltifat ettiği elbiseyi dilimledi, keskin tehditlerle tenimi yaladı.

Kanepeye doğru ilerlerken, otomatik ışıklar yandığında gölgesi daha da yaklaştı, artık güneş tamamen yatmıştı.

Sakın bakma.

Yap. Yapma.

Bak.

Entrikacı bir kara karga gibi kanepenin ucuna tünedi. "Son sözleşmeyi imzalamaya geri dönelim, olur mu?" Efendi A içkisini yudumlarken mırıldandı.

"Bir dakika içinde." Bay Prest sabırsızca el sallayarak onu uzaklaştırdı.

Saçlarım görüşümü engellese ve bakışlarımı yerde sabit tutma konusundaki kararlı itaatime rağmen, hissetmek, duymak ve bakmak için kendimi zorlamama engel olamadım.

Başıma gelenler için senden nefret ediyorum.

Peki neden hala ona çekiliyordum?

Sihir mi?

Kader

mi?

Ne?

Dinlediğimi fark eden Bay Prest yaklaştı. Parmakları kadehinin etrafında kenetlenmiş halde kanepenin ucuna doğru eğilmiş, gözleri kararlılıkla bana kilitlenmişti. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ sessizsin." Kıkırdadı, dikkatini Efendi A'ya vermek yerine vücudu keman teli gibi gergin bir şekilde sorguluyordu.

Yapma bunu.

*Bana neye mal olduğunu
görmüyor musun? Ona bak,
bana değil.*

Öne doğru eğildi, bakışlarını başıma dikmeden önce elindeki içkiyi sehpanın üzerine bıraktı.

Bakışlarının altında kafa derim diken diken oldu, oynadığı oyunda kapana kısıldığımız süre uzadıkça derece derece ısındı.

"Bay Prest..." Kâğıtların kırıışması ve bir kalemin cama vurması, Efendi A'nın çok da ince olmayan söz kesme girişimini işaret ediyordu.

İşe yaramadı.

Bay Prest sadece daha sert baktı, sanki kafatasımı kırabilir ve dilsiz ağzımdan geçmek zorunda kalmadan düşüncelerimi dışarı çıkarabilirmiş gibi. Hafifçe kaykılıp elini cebine attı.

Penny olma. Bir

daha olmaz.

Hırpalanmış bakırın yumuşak sesi dizimin yanındaki fayansa çarptı, donuk bronz bir parıltıyla dönerek yüz üstü düştü. "Düşüncelerin için bir peni, sessiz olan. Belki bugün konuşursun."

Bana bunu yapmayı kes!

Lanet olsun ona ve paralarına.

Asla söylemeyeceğim sözler için para almak istemedim. Katlandığım her tekme, her kırık kemik, her tecavüz, her gözyaşı için bana bir peni vermesine ne dersiniz?

Buradan çok uzaklara kaçabilecek imkanlara sahip lanet bir milyoner olurum. Efendi A ayağa kalktı.

Kendi içime kapanırken dişlerim alt dudağıma kenetlendi.

Ben hiçbir şey

yapmadım! Ona zarar

ver, bana değil!

Ama A Usta kafama vurmak ya da beni tekmeleyip parçalara ayırmak yerine Bay Prest ile benim arama girdi. Duvarın yanındaki pozisyonumla

kanepenin ucu arasındaki mesafe fazla değildi ve Usta A'nın

Pantolonlar, kıyafetlerini yıkamam için ısrar ettiği frangipani çamaşır deterjanının kokusunu aldı.

Güç ve acımasızlık kokan Bay Prest'ten çok farklı kokuyordu. Bu iki özelliğin nasıl bir tada sahip olduğunu bilmiyordum ama Bay Prest bunların içinde yüzüyor, girdiği her yere nüfuz ediyordu.

"Köleme para vermeyi kes." Yerden bir kuruş alan Efendi A, onu avucunun içinde sıkıca kavradı. "Bu iş anlaşmasında *sana* ödeme yapan *benim*. Senin de çok iyi bildiğin gibi ödedim de. Anlaşmamız uyarınca paranın tamamını transfer ettim. Nihai kabul için ek sözleşmeyi imzaladım. Toplantımız sona ermiştir."

Efendi A görmemi engellediğinde nefesimi içime çektim. Sırtı bana dönükken, bakışlarımın birazcık yükselmesine izin verdim.

Çatışma birkaç ağır saniye sürdü.

Bay Prest gitmek için ayağa kalkmak yerine rahatça kanepeye uzandı. Pahalı derinin gıcirtısı, hâlâ yağan korkunç müziğin üzerine bir koro barı görevi görüyordu. "Gitmiyorum. Henüz değil."

Ne? Ölmek mi istiyor? Git hadi!

Bay Prest kolunu kaldırıp beni işaret ederken Usta A'nın bacakları arasında bir hareket yakaladım. "Ona ne oldu?"

"Ne demek istiyorsun, ona ne oldu?" Efendi A kollarını kavuşturdu, ne bir kuruş verdi ne de geri adım attı. "O seni ilgilendirmez."

Bay Prest'in suçlayıcı parmağı kırık, kötü sargılı elime indiğinde donup kaldım. "Bunu nasıl yaptı?"

Tuhaf bir kahkaha baloncuğu içimi gıdıkladı.

Kimin umurunda?

Neden sahibimi ısırmakta ısrar ediyordu? Ben onun umurunda değildim. Tüm bunlar Efendi A'yı kızdırmak ve yaptıkları anlaşma için bir şekilde daha iyi şartlar elde etmek için bir oyundu.

"Bunu kendi kendine yaptı." A Usta tehdit edercesine bacaklarını daha geniş açtı. "Küçük bir kaza için kendini üzme. Yatımı zamanında teslim etmek için endişelen."

"Oh, böyle şeyler için endişelenmem." Bay Prest de ayağa kalkarak onunla karşılıklı oturdu. "Satın aldığınız ürünün en iyi kalitede, en yüksek özelliklerde olacağına ve tam zamanında teslim edileceğine inancım tam."

Efendi A'nın verecek bir cevabı yoktu.

"Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getireceğimi garanti ettiğime göre, bana basit bir soru sormaya ne dersiniz?" Master A'nın etrafına bakan Bay Prest bakışlarımı yakaladı. "Söyle bana."

Kahretsin!

Kendimi unutarak başımı kaldırdım.

Göz göze geldiğimiz anda nefesim buharlaştı ve kalbime bağlı her damar bir hortum gibi serbest kalarak göğsümde dağınık nehirler halinde sıcak kan püskürtmeye başladı.

"Bana elini nasıl incittiğini anlat." Çenesi sertleşti, gözleri oniks taşları gibiydi, verebileceği herhangi bir kuruştan çok daha paha biçilmezdi. "Bana neden siyah ve mavi olduğu hakkında yalan söyle."

Yüzü kararana ve alnı öfkeli çizgiler halinde çatlayana kadar öfkesi büyüdü.

Beni sarhoş etti.

Öfkesi sıcak bir battaniye gibiydi ve bana iflastan ziyade değerle bakılmanın nasıl bir şey olduğunu kısaca hatırlattı.

Çenem daha yukarı eğildi, baktıkça *baktıkça* ağzım açıldı.

Söylenmemiş ve tanınmayan bir şey bedeninden benimkine doğru yükselirken dudaklarını yaladı. Göğsümden ona doğru paramparça olmadan önce, onun bozucu elektriğinin damarlarımda kıvılcımlanmasına izin vermekten başka seçeneğim yoktu.

Ne kadar uzun süre izlersek, bağlantı o kadar kalınlaştı, ta ki her hücrem benden daha büyük, daha güçlü, daha korkutucu, daha güvenli bir şey için mırıldanana kadar.

Uzaklara bak...

Uzaklara bak!

Çok uzun süre bakmıştım. Acımı çok az şey için tehlikeye atmıştım. Gözlerimi düşürmeye zorlarken boynum tartıştı.

Tırnak çekmek kadar zordu ama başardım.

Tam zamanında, Efendi A olduğu yerde dönüp arkasından uysal ve terbiyeli bir şekilde bana baktı. "Eli mi? Bir şey yok. Dediğim gibi, kendi kendine yaptı."

Ben asla böyle bir şey yapmam.

"Nasıl?" Bay Prest'in havlaması keskin ve hızlıydı.

Aptal adam. Gerçeği asla öğrenemeyeceksin. Beni tekrar kaydırmadan önce git.

Ona bakmak bir şekilde katlandığım şeye duyduğum nefreti bastırmış, suçumu onun omuzlarından kaldırmış ve kalması için yalvarmıştım.

Efendi A üzerinde eşsiz bir güce sahip olan tek kişi oydu. Beni yok etmek yerine özgür bırakması için ne yapabiliirdim?

Efendi A alay etti. "Merdivenlerden düştü."

Ciddi misin?

Tanrım, ne klişe ama.

Kıpırdamadım, Bay Prest'in devam sorusunu bekliyordum. Nasıl düştü? Sen ne yaptın? Yalanlarına neden inanayım?

Sadece, hiç yoktu.

Yavaşça, anlayışla homurdandı ve hepsi bu kadardı.

Kanepenin etrafında dolaşan Bay Prest ellerini kavuşturdu. "Bu durumda, anlaşmamız tamamlandı."

Ne? Hayır! Hayır!

Cevabını zaten bildiği sorulara nasıl cüret eder?

Lanet olsun sana. Lanet

olsun sana! Git buradan! Ve

asla geri gelme!

Yerde titriyordum. Çok yoğun ve şiddetli bir öfkeyle doluydum, dilimi ısırırdım.

Üstat A güldü, ben yenilginin içinde debelenirken zaferi hissederek anında rahatladı. "Mükemmel." İleri doğru adım atarak elini uzattı. "Teslimat yapılabilirdiğinde sekiz ay içinde iletişime geçeceksiniz, değil mi?"

"Doğru." Bay Prest tokalaşmayı kabul etti, bana bakarken gözleri Hades'in ve cennetin ağırlığını taşıyordu, elbisemin gizlediği bedenimde oyalanıyordu.

Zihnim onun berbat sporuna küfürler ve hakaretlerle doluyken bile bakışlarımı aşağıda tutmayı başardım. Aramızda filizlenen her neyse onu hissettiğini düşündürmüştü bana. Birinin dikkatini çekmeye değer olduğuma beni inandırmıştı.

Aptal, Pim.

Aptal, aptal, aptal!

Hiçbir şey hissetmedi.

Hiçbir şey!

Öfkeyle akan gözyaşlarımla birlikte görüşüm cam gibi oldu. Tüm bunların unutulmasını istiyordum. Efendi A haklıydı. Bay Prest'i sahibimi istediğimden daha çok istemiştim - cinsel olarak değil, duygusal olarak değil, onu *nasıl istediğimi bile* bilmiyordum.

Ama vardı.

Ve Şimdi, iyileŐmiŐtim. Yerimi biliyordum. Oradan ayrılmama asla izin verilmeyecekti.

İçimde kalan tüm hayal kırıklığı ve umutsuzlukla kendime sarıldım ve alnımı dizlerime yasladım.

Artık umurumda değildi.

Sadece yalnız kalmak istedim.

Bay Prest'in muhteşem, derin sesi depresyonumu yırttı. "Ceketim hala onda mı?"

Evet.

Ve onu geri alamazsın.

Çünkü seni düşünürken onu yakacağım. Efendi A başını salladı. "Biliyor. İstersen getirebilir." Çömeldiğim yerde daha da büzüldüm.

Beni zorlama, seni piç. O benim, ne istersem yaparım.
ile.

"Hayır. O bir hediye idi." Elini çenesinde gezdiren Bay Prest ekledi "Ancak bu anlaşma yüzde yüz sonuçlanmadan önce eklemek istediğim ekstra bir şart var."

Efendi A, bunun onun isteyerek kabul edeceği bir şey olduğuna inanarak gerilmedi. Kazandığını düşünüyordu. "Oh?"

Ben daha iyi biliyordum.

Nefes almayı bırakıp beklerken omurgam sertleşti.

Bay Prest, beklentiyi uzatarak içinden kıkırdadı. "Bu madde sizin için kolay olmalı. En son buraya geldiğimde böyle bir şey teklif ettiğimize göre sorun yaşamayacağınız bir şey."

Hayır.

Başımı kaldırmaya cesaret ettim, vücudumun geri kalanı buzlu fayansların derinliklerine batarken başım yükseliyordu.

Yapma.

"Öyle mi?" Usta A sordu.

Dur.

Bay Prest benimle göz teması kurdu, ne talep etmek üzere olduğunu bildiğimi çok iyi biliyordu. Bu konuda söz hakkım yoktu. İtaat etmek zorundaydım ve itaat ederek kendimi öldürecektim.

Bu beni neden bu kadar korkuttu?

Son birkaç günü onun ölümünü, benim ölümümü, herkesin ölümünü düşünerek geçirdim.

Bu geceden sonra Efendi A'nın beni kendisinin öldüreceğini bildiğim için mutlu olmalıydım. Sadece bunun uzun ve acı verici değil de hızlı olmasını ummalıydım.

Belki Bay Prest yapar?

Benden aldıktan sonra tek bir şey isteyebilirdim. Sonsuza dek ilk kez konuşabilir ve son cezada kazanabilmek için ölüm için yalvarabilirdim.

Bay Prest derinliksiz bakışlarını benimkilerden ayırarak iş ortağına kilitledi. Dudaklarını dişlerinin üzerinde sımsıkı tutarak gülümsedi, yırtıcı arzusunu gizleyemiyordu.

Elini uzatmış, doğrudan beni gösteriyordu. "Onu."

Usta A arkasını döndü, başımı kaldırdığımı ve gözümün Bay Prest'e takılı kaldığını gördü. "Ne?"

Hemen çenemi indirdim ve sanki onu bakmadığıma ikna edebileceğim gibi gözlerimi sıktım.

Bay Prest ayakta durmaktan hızla yanıma doğru ilerlemeye başladı. Kimse gözünü kırpmadan mahkum tavşanın üzerine çullanan bir kartal gibi zarafet ve çabuklukla Üstat A'yı atlattı.

Soğuk eli kafa derime indiğinde sarsıldım, parmak uçları alnımın üzerinde geziniyordu.

"Onu istiyorum."

Çirkin saç tellerimi çekiştiriyor, beni tarıyor, okşuyor, beni planladığı şeye hazırlıyordu.

Tamamen farklı bir nedenden dolayı ürperdim. Efendi A boğuldu. "Hayatta olmaz."

Bay Prest'in dokunuşu kafa derime geri döndü. Beni bir kez daha okşarken bir iniltiyi yuttum. Beni okşayışı bir erkeğin bir kadını okşamaması gibi değildi. Daha çok bir avcının avıyla, bir hükümdarın mağlup ettiği avıyla olan ilişkisine benziyordu.

"Onu paylaşmayı teklif ettin. Ne istersem yapabileceğimi söyledin." Saçlarımı biraz daha çekiştirerek vücudumu yerden kalkmaya ve aylardır ilk kez dik oturmaya zorladı. Göğüs kafesim dar elbiseyi bir ksilofon gibi süslerken, meme uçlarım kumaşın altında sertleşti.

Beni orada bir heykel gibi tuttu. "Teklifini kabul etmek istiyorum."

Efendi A'nın öfkesi her saniye daha sıcak, daha kalın, daha çılgınca dönüyordu.

"Anlaşmanın bu kısmı artık teklif edilmiyor-"

"Eğer devam etmesini istiyorsan öyle." Bay Prest'in sesi havayı yaran bir baltayı andırıyordu. "Onu tamamen kendime istiyorum. Ve onu bir süreliğine istiyorum."

bütün gece."

Bütün bir gece mi?

Odadaki hava kayboldu. Paniğin zil sesleri ve kasırgalarla hüküm sürdüğü bir girdaba girdim.

Ben... Oh, nefes alamıyorum.

Kırılmayan elim boğazıma gitti ve oksijen emmemi engelleyen sıkı kasları kavradı. Gözlerim inançsızlıkla dolarken bir panik atak daha aniden ortaya çıktı.

Ciddi olamaz.

Bir saat bekliyordum. Beni sikip gitme isteği. Bütün bir gece değil.

Ben histerinin derinliklerine düştükçe siyah noktalar dans ediyordu.

Bay Prest başsağlığı dilemedi, sadece saçlarımdan tuttu. Dikkati Efendi A'nın üzerindeydi ve onay bekliyordu.

Bana ne yapacak?

Tırnaklarım ağrıyan boğazımı tırmalarken, davul setine vuran kalbimi yatıştırmak için elimden geleni yaptım. Önemli değildi. Bu asla olmayacaktı. Efendi A beni bir gece boyunca sahiplenmesine asla izin vermeyecekti.

Kimse bunu yapmamıştı.

Hiç kimse.

Kısa süreliğine ödünç alındım. Anlaşmalı dönemler için kiralanmadım.

Bunun olmasına izin

vermeyecek. Ben

iyiyim... İyi olacağım.

Maruz kaldığım girdaplı saldırı için hiçbir açıklamam yoktu. Bay Prest'ten çok daha kötülerine katlanmıştım. Evet, o melek kanatları giymiş bir şeytandı ama diğer canavarlarda olmayan rafine bir zehri vardı.

Korkunç biriydi.

"Anlaşma falan yok. İstedğim şeyi inşa edecek başka birini bulurum." "Başka kimsenin bağlantıları yok ve bunu sen de biliyorsun."

Efendi A hırladı, "Kölemi sikemezsin."

"Bu nedenle o bir köle." Bay Prest'in sesi hiç yükselmedi, son derece sakin ve melodik kaldı. "Ve ona sahip olacağım... eğer vermek zorunda olduğum şeyi istiyorsan."

Gürültülü bir nefes çekerken bedenim kasıldı, uğruna savaşılan tenimin ısınmasından nefret ediyordum. Bu kadar isteneceğimi, bu kadar arzulanacağımı hiç düşünmemiştim - korkunç nedenlerle de olsa, kısacık bir an için paha biçilemezdim.

"Sana lanet bir servet ödedim!"

"Ve ben daha fazlasını istiyorum."

"Asla olmaz."

Bay Prest'in parmakları ensemde kenetlendi ve beni kararsızca ayağa kaldırdı. Güçlü kavrayışının baskısına karşı koyamadım, tamamen onun merhametine zincirlenmişim.

Ayakta durmak yaklaşan panik atağıma yardımcı olmadı. Bay Prest beni ona bakmaya zorlarken olduğum yerde yalpaladım. Sulanmaya başlayan gözlerim sanki sonumu değil de geleceğimi gösteriyormuş gibi onun yüzüne dikildi.

Saçları mavi-siyah ve kalındı, katran çukurları gibi görünüyordu - hayatımı söndürmeye hazırdı. Bakışları simsiyah bir öfkeyle parlıyordu. "Evet. Ve sana nedenini söyleyeceğim." Sesi bir tıslamaya dönüştü. "Onu dövenin sen olduğunu biliyorum. Elinin o lanet merdivenlerden düştüğü için kırılmadığını biliyorum. Ve buraya son gelişimde yaptığım şeyler yüzünden onu cezalandırdığını da biliyorum. Onu istiyorum. Ona bok gibi davranıyorsun. En azından onu bana verebilirsin, ben de aynısını yapabilirim."

Dizlerimin bağı çözüldü.

Gerçekten samimi davranılacağına dair kızca kaprisim yerle bir oldu. Benimle yatmak değil de bana *zarar vermek mi* istiyordu?

Tekmelerini böyle mi alıyordu? Zaten dövülmüş kadınları döverek mi?

Öfkem panik atağımı geri itti ve isteksiz ciğerlerime hava çekerken tutunabileceğim bir sütun verdi.

Bu ne cüret!

Vücudumu olduğundan daha fazla mahvedeceğini bile bile benimle pazarlık etmeye nasıl cüret eder?

Siktir git!

Üstat A omuzlarını dikleştirdi, hâlâ çoktan kaybetmiş olduğu bir savaşla mücadele ediyordu. "Onun ne olduğunu unutuyor musun? O insan değil. O bir sahip. *Benim malım*. Onun için para ödedim. O benim, onunla ne istersem yaparım.

-Onayladıklarına ödünç vermek ve onaylamadıklarına reddetmek de dahil."

"Beni reddetme konusundaki fikrini değiştirmeni öneririm. Kızın senin olması, onu bana vermezsen almayacağım anlamına gelmez."

Beni ileri doğru sürükleyerek Üstat A'ya yaklaştı. "Ben bir savaş kurtarıcısından önce bir hırsızım Alrik. Onu çalabilirim ve senin bundan asla haberin olmaz. Ama anlaşmamıza saygı duyduğum için çalmayacağım." Gözlerini kısmıştı. "Anlaşma olsun ya da olmasın. Her iki

durumda da onu tatmadan gitmeyeceğim."

Tadıma bakmak mı?

Efendi A yenildiğinin farkındaydı. Bakışları çalkantılı ve sahiplenici bir şekilde üzerime düştü. "Onunla birlikte buradan ayrılmayacaksın."

"Tamam. Bu gece burada kalacağım."

"Nerede?"

"Onun bir odası var mı?"

Efendi A içini çekti. "Evet."

"Özel mi?"

Omuz silkti. "Kapı yok ama evet, yeterince özel."

"Kapıyı açın, rahatsız edilmememiz için anahtarı bana verin ve anlaşmanızı yapın."

Bağırarak ve beni bir insan olarak görmelerini talep etmek istedim. Bir kadın olarak. Gece boyunca dövülecek bir işlem değil.

Bana zarar vermek
istediler. Onlar için ben
buydum. İkisi de ölmeyi
hak ediyordu.

Dudaklarımı sıkıca bastırarak kollarımı kendime doladım, kırılğan göğsümü ve kırık elimi korudum.

Bu gece seks yapıyor
olurdum. Bu gece incinmiş
olurdum.

Efendi A veya Bay Prest tarafından.
Artık hiçbir fark yaratmıyordu.



"LANET OLSUN." Alrik yaratabildiği tüm nefretle ters ters baktı. Kölesine karşı bir saplantısı vardı. Sağlıksız. Tehlikeli. Mantığı silen bir saplantı.

Ve yapmayacağıma yemin ettiğim tek şeyi talep ederek bu sahiplenici aptallığı kendime yönelttim.

Yeterince güçlü değildin.

Buraya gelirken bunu yapmayacağıma dair kendime söz vermişim.

Ona bakmayacağıma, onunla konuşmayacağıma, hatta onu fark etmeyeceğime defalarca yemin etmişim. Toplantının ilk bölümünde başarılı olmuşum.

Ama sonra aklım köşedeki sessiz ve yaralı fareye gitti. Sessizliği beni kendine çekti, dikkatimi her çektiğimde ona geri dönmeye zorladı.

Şimdiden pişman olduğum bir şey yapmışım.

Ne yapıyorum ben?

Bunun sonu iyi bitmeyecekti. Selix'in avukatıma göndermesi için son kağıt kopyalarını imzalatmam ve birkaç saat içinde yola çıkmam gerekiyordu.

Birkaç saatliğine onu sahiplendiğim için neredeyse hiperventilasyon geçirerek komaya girecek bir kızla geceyi geçirmemem gerekiyordu. Kendime güvenemezdim. Ona dokunarak zaten çok ileri gitmişim.

Benim gibi bir adamın kuralları olmasının bir sebebi vardı.

Parmaklarımı birbirine bastırdım. Saçlarının tenime değen ipeksi tellerini unutmak için kendimi zorladım. Kafatası dokunuşumun altında o kadar küçüktü ki, benim çıkarım için insanları öldüren ve bana haksızlık edenlerden çalan pençeler tarafından hapsedilmişti.

İki eliyle yüzünü ovuşturan Alrik mırıldandı: "Kapıyı bulmam için bana yirmi dakika verin. Yeniden takmak sana kalmış. Ben yardım etmeyeceğim."

"İdare edebilirim." Öfkemi yuttum. "Ve arama zahmetine girme. Bulamadığını iddia etmeni ve tekrar savaşmamızı istemiyorum." Pim'e bakarak ince ince gülümsedim. "Bana nerede olduğunu söyle, Pimlico yardım edecektir."

Köle kız kaskatı kesildi, omuzları sert ve sivriydi.

Bir kez daha sessizliği sesle doluydu. Gözlerimi kapatsam ve sadece kulaklarımla değil de tüm duyularımla dinlesem, hiç şüphesiz savurduğu genel küfürleri ve kendisinden bile saklamaya çalıştığı merhamet yakarışlarını yakalayabilirdim.

Rica etmek bende işe

yaramadı. Hiç olmadı.

Asla yapmazdım.

Alrik homurdanarak arka cebinden gümüş bir yüzüğe takılı birkaç anahtar çıkardı. "Vazgeçmiyorsun, değil mi? Onunla bir gece geçirmek mi istiyorsun? İyi o zaman. Bitir şu lanet işi." Metal şingirtiyi bana doğru fırlatarak hırladı, "Kapının nerede olduğunu biliyor. Kullanma ayrıcalığını kaybettiği bir sürü eşyayla birlikte güvende."

Pimlico'yla arasındaki mesafeyi kapatarak -hâlâ benim elimde sallanıyordu- yanaklarını kavradı ve sertçe sıktı.

Adam onun gözlerinin içine bakarken dudakları masum bir yay oluşturdu. "Şimdi, tatlı küçük Pim. Bay Prest seninle eğlenecek. Tıpkı diğer arkadaşlarımız gibi, anladın mı? Bunun olmasını ben de istemiyorum, sen de istemiyorsun. O yüzden beni düşün ve sakın zevk almaya kalkma."

Kaçma ve itaat etme içgüdüleriyle savaşırken vücudu sarsıldı.
kal.

Tiksintiyle başka tarafa baktım.

Neden bu kızla bir gece tartışmıştım ki? O kız beni istemek için çok fazla istismar etti. Ona, onu mahveden pisliklerden daha iyi davranmamın bir önemi yoktu. Onun zihninde ben de aynıydım: tahammül edilecek, ölümleri hakkında fanteziler kurulacak ve onlar bacaklarının arasına girerken ruhunu kapatacak biri.

Ondan çalmanın seksi bir yanı yoktu. Yapmak üzere olduğum şeyde doğru olan hiçbir şey yoktu. *O yüzden kes şunu ve git.*

Bu düşünceyi görmezden geldim çünkü bu imkânsızdı.

Onu kapalı kapılar ardına götürmeliydim. Tekrar huzuru bulmak istiyorsam onu düşüncelerimden uzaklaştırmalıydim.

Şimdiden içimdeki yozlaşmanın daha fazlası için pençelendiğini hissediyordum. Bir tat, bir dokunuş, bir öpücük, bir sikiş.

Sadece bir tanesine iznim vardı.

Ve eğer bu gece payımı kullanmak istersem, bu **o l a b i l i r**.

Çünkü onu bir daha görmek gibi bir planım yoktu.

Alrik, bir babanın korktuğu bir şeye doğru giden kızına yaptığı gibi alnını gagaladı. "Uslu dur ama beni kıskandırma. Aksi takdirde... son birkaç gecenin kolay geçeceğine dair daha önce verdiğim sözü hatırla."

İçim sıkıştı.

O kadar kandırılmıştı ki; çok renkli morluklarının yumruklarından kaynaklandığını saklamaya bile çalışmadı. Ancak bazıları başka yaralardan kaynaklanıyordu... belki de bir ayakkabıdan?

Bakışlarım kendi gülünç derecede pahalı ayakkabılarıma kaydı. Böyle bir işçiliği aynı şekilde kullansaydım teni ne renge boyanırdı? Çürükleri güzel mi yoksa daha mı çirkin olurdu? Daha nazik mi yoksa daha acımasız mı olurdum?

Öğrenecek çok şey var.

Eğer onun gibi bir canavar olmama izin verirsem. Ki izin vermezdim.

Sanırım.

Daha önce birçok insanın canını yakmıştım ama hiçbirini bencilce bir zevk için yapmamıştım. Onu yumruklamak, bana zarar vermeye çalışan bir adamı yumruklamaktan farklı hissettirir miydi? Onunla yatmak, doğru davranıldığında genellikle işinden zevk alan yüksek sınıf bir eskorta para ödemekten daha iyi olur muydu?

Hayatıma devam edebilmek için cevaplamam gereken o kadar çok soru vardı ki. Ve bu cevapları aldıktan sonra, onun için her şeyi bitirecektim.

Ölüm verebileceğim en nazik hediye olurdu.

Ancak, karşılığında onu öldüreceğimi bile bile son dövüşüne katılabilir miydim? O kadar taş kalpli miydim? Yoksa daha sonra onu öldürecek midesi olmadan onu kullanacak bencil bir piç miydim?

Sanırım bunu zaman gösterecek.

Alrik ellerini çırpı. "Git kapıyı aç, Pim. Bana iki kez sordurtma."

Kız hemen elimden kurtulup salondan fırladı ve ona ceketimi verdiğim ve kötü muamele görmüş göğüslerini ilk kez gördüğüm koridora doğru koşmaya başladı.

"Onu takip etmenizi öneririm." Alrik sırtı. "Ufak tefek ama hızlı hareket ediyor. Onu kaybetmek istemezsin. Burada kaybolmak için bir sürü oda var."

Gözlerim kısıldı, tehdidi duydum ama yemi yutmadım.

Geriye dönüp bakmadan, geceyi birlikte geçirmek için takas ettiğim kölenin peşinden yürüdüm. Onu fark ettiğim andan beri bu kızla ilgileniyordum. Takip ettikçe merakım daha da arttı.

Koridorda ilerledikten sonra sola döndü ve bir iç garaja girerek beyaz bir Porsche'nin etrafından dolaştı ve mekânın arka tarafına doğru ilerledi.

Orada gözleri kapalı bekliyordu, vücudu üç kapının, bibloların, karton kutuların ve diğer gereçlerin karanlıkta durduğu kilitli bir kafese bakıyordu.

"Kapı bu mu?" Asma kilidi açması için ona anahtarları uzatırken sordum.

Sorum cevapsız bir şekilde havada asılı kaldı.

Cevap alamadım.

Beklediğimden değil.

Tereddütle, bana dokunmamaya dikkat ederek teklif edilen anahtarlığı aldı.

Arkasını dönerek, doğru olanı bulup kapıyı açmadan önce birkaç tane denedi. Cansız garajdaki ürkütücü sessizlik daha da belirgindi.

Çıplak ayaklarından hiçbir ses gelmiyordu, ne bir nefes sesi, ne de bir giysi hışırtısı. Sanki orada tek başıma duruyordum.

Etten kemikten olduğundan emin olmak için ona uzanıp dokunamasaydım, onun bir hayalet olduğu fikriyle hokkabazlık ederdim.

Annem ona bayılırdı.

Dövülmüş, kırılmış aurası yüzünden değil, birinin tamamen sessiz kalması çok nadir görülen bir şey olduğu için.

Kız duvarın yanında emekli muhafızlar gibi duran üç kapıya doğru ilerlerken aletim sertleşti. Diğer ikisinin nereden geldiğini bilmiyordum ama kız, her iki yanında balta izleri ve sıyrıklar olan beyaz lake bir şeyin yanında duruyordu - büyük olasılıkla içeriden barikat kurduğu ve efendisi ona ulaşmak için elinden geleni yaptığı için.

O deneyimin nasıl bir şey olduğunu düşündüm. Alrik ona ulaşmak için savaşıırken o da çırpınmış ve çılgık atmış mıydı? Yoksa dehşetten çoktan ölmüş bir halde yatakta mı bekliyordu?

Sikerim böyle işi.

İleriye doğru
yürüdüm. Elim
yukarı kalktı.

Onu yatıştırma dürtüsü parmaklarımı yanağına doğru fırlattı. Tenim onun narin sıcaklığından patladı. Saçlarını okşadığımda zaten tek dokunuşumu yapmıştım. İkinci bir dokunuşa iznim yoktu.

Ama bu beni durdurmadı.

Bir an yakın durdu, çenesini kapıya doğru eğdi.

Bir sonraki adımda, kafesin diğer tarafındaydı ve kasap bıçakları, tereyağı bıçakları ve keskin çatallardan oluşan bir şangırtı içinde yuvarlanan bir kutu yığınının içine uçtu.

Gözleri karanlığın içinde ıslıl ıslıl parlıyor, öfkeyle benimkilere kilitleniyordu.

Kahretsin.

Bu dayak yemiş hayalete acıyarak kendimi unutmuştum ama o erkeklere duyduğu ezici nefreti unutmamıştı.

Başka tarafa bakmadım. Ama kendimi de açıklamadım.

Onu bu gece için ödünç almıştım. Ona dokunmak isteseydim, dokunabilirdim. Kaçıp gitmesi, onu efendisine şikayet edip cezalandırabileceğim anlamına geliyordu.

Ya da bunun yerine onu cezalandırabilirsin.

Nefes aldıkça aramızdaki mesafe daha da kalınlaştı.

Bekledim... zevk konusundaki eğitiminin ne kadar derin olduğunu bilmek istiyordum.

Bakışlarını benimkilerden ayırarak sertçe yutkundu. Nefretini parça parça sakladı, yerine isteksiz bir kabulleniş koydu.

Bana doğru yaklaşırken ayak parmakları keskin bıçakları kenara itti ve soğuk betonun üzerinde dizlerinin üzerine çöktü.

Bir yanım delice bir şehvetle sarsıldı. Çoğum ise dağınık saçları yüzünü örttüğünde tiksintiyle uzaklaştı ama bu, çarpık tiksintiyi ve yankılanan umutsuzluğu görmeden önce değildi.

"Kalk," diye mırıldandım. Sesim alçak olsa da, garajın boşluğu onu güçlendirdi ve ısırıkla katmanlandırdı.

Anında yukarı fırladı. Eklemlerinin ve kemiklerindeki yanlış kullanılmış kıkırdakların çatırtısı küçük bir silah sesi gibi geliyordu.

"Diz çökme. Burada olmaz."

Yerinde sallanırken çenesi eğildi. Aramıza bir gariplik girdi. Buna alışık değildim. Daha önce hiç köle satın almamıştım. İnsanların ben söylemeden istediklerini yapmalarına alışkındım. Mikro yönetim için çok meşguldüm.

Bu kızın bir emir -herhangi bir emir- için oyalanması bana sandığım kadar şeytan olmadığını gösterdi. Ona öyle bir görev vermek istemedim.

itaat etmekten başka seçeneği yoktu. Özgür iradesini kullanmasını ve verilen diğer seçeneklere bakmaksızın beni seçmesini istedim.

Derin bir iç çekerek, ayaklarının dibindeki dağınık kaplara kaşlarımı kaldırıp bakarak gerilimi azalttım. Dağınıklık umurumda değildi. Tek umursadığım bu çılgın kız ve bakışlarındaki öfkeydi.

Benden korkuyordu. İçinde durduğumuz kafes kokuyordu. Ama benden daha çok nefret ediyordu.

Alrik'in yaptığını ona da yapacağımı mı düşünüyordu?

Böyle düşünmekte haklıydı.

Geceyi neden onunla geçirmek istediğimden hâlâ emin değildim. Gözleri ayağının yanındaki büyük kasap bıçağına takıldı.

Dudaklarım onun düşüncelerini takip ederek kıvrıldı. "Hiç denedin mi?" Omuzları sertleşti.

"Onu öldürmeyi hiç denedin mi?"

Dudaklarından duyulabilir bir soluk döküldü. Yüzü bakmak için eğildi ama gözlerini aşağıda tuttu.

Eğilerek bıçağı aldım, kabzasından değil de ağzından tuttum. Tahta sapı karnına bastırarak fısıldadım, "Dokun ona. Devam et. İstedığın kadar al. Sakla ve onunla ne istersen yap." Diğer elim boynuna dolandı. "Onun üzerinde kullan ama sakın benim üzerimde kullanmaya cüret etme."

Kırılmamış eli silaha sahip çıkmadı. Parmaklarını yakaladım, kabzanın etrafına sardım ve bıraktım. Ağırlık benden ona geçtiği anda döndüm ve hasarlı kapıyı kaptım. Başka bir şey söylemeden onu kafesten çıkardım.

Pimlico derin bir nefes aldı, onu bıraktığım yerde titriyordu. Yüz hatlarında şehvet okunuyordu; bana ya da sekse değil, bıçağa karşı. Katlandığı disiplin arzusunu bastırmadan önce birkaç ayak sesi onu ileriye doğru yönlendirdi.

Dağınık bıçak ve çataaları toplamak için döndüğünde yanağından tek bir damla gözyaşı süzüldü ve ona verdiğim bıçağı kutunun içine soktu. Etrafı toparladıktan sonra asma kilidi kurcalayarak bana doğru yürüdü.

Lanet olsun.

Tabii ki bıçağı almazdı. Yıllarca istismara uğradıktan sonra, yakalanırsa ne olacağını çok iyi bildiği halde kim alırdı ki? Bıçağı alamayacak kadar zayıf olduğu gerçeğini görmezden gelmek mi yoksa çalmayacak kadar güçlü olduğunu kabul etmek mi daha nazikti? Hiç şüphesiz lojistik kafasını doldurmuştu. O

saklamanın bir yolu yoktu. Görünmeden yatak odasına taşımanın bir yolu yoktu. Muhtemelen gittiğimiz her yerde kameraya alınıyorduk.

Bırakmakta haklıydı.

Ama yine de sesim bir komutla keskinleşti. "Bekle." Kapıyı kafese dayayarak geri döndüm ve bıçağı kutudan çıkardım. Sırt kemerime sokarak, kapıyı tekrar tutmadan önce blazer ceketimin şekli örtmesini sağladım. "Artık kilitleyebilirsin."

Gözleri doldu ama arkasını döndü ve asma kilidi sabitledi.

Onun düşüncelerini duymak istedim. Ne düşünüyordu? Bıçağı onun üzerinde kullanmayı planladığımdan mı endişeleniyordu? Bıçağı Alrik üzerinde kullanacağımı mı umuyordu?

Sessizliğini çok iyi kullandı ve beni öfkeyle cevaplar aramaya itti.

Döndüm, Pimlico peşimden gelirken kapıyı taşıdım. Anahtarların yumuşak şingirtisi dudaklarımı büktü.

Tuşlar çan gibi ses çıkarıyordu.

Kesime giden masum bir koyunun boynunda bir çan.

Sadece kalpsiz bir cellat mı yoksa kurtarıcı bir çoban mı olduğumu bilmiyordum.



YALNIZDIK.

Yatak odamın bir kapısı vardı.

Bir yılı aşkın süredir ilk kez.

Banyomda hala bir banyo yoktu ve duş, yatağımın ucunda yere diz çöktüğüm yerden parlıyordu ama en azından koridor gizlenmişti ve odama kısa süreliğine de olsa huzur çökmüştü.

Bay Prest'e hangi evin bana ait olduğunu gösterdiğimde kaşlarını kaldırarak beyaz halıyı işaret etmişti. Öfkeli bir hayal kırıklığıyla sıradan mekâna göz gezdirmişti.

Neden kızgın olduğunu bilmiyordum. Dekor o kadar yavan ve sadeydi ki, kimse cafcacflı dekorasyondan rahatsız olamazdı.

Yere diz çöktüğüm anda Bay Prest bana sırtını döndü ve kapıyı tamir etmeye koyuldu. Menteşeleri sabitlemek için gerekli aletler olmadan mükemmel bir iş çıkaramazdı, ama ahşap bizi ziyaretçilerden korudu ve büfeyi önüne çekerek bize bir mahremiyet unsuru sağladı.

Gizlilik.

Pek sayılmaz.

Gözlerim kameraların gizlendiğinden emin olduğum odanın köşelerine kaydı.

Onları hiç bulamamıştım - bakmama ve orada olduklarını bilmeme rağmen - bir merceğin parıltısını bile görememiştim. Bay Prest'e söylemeliyim.

-Onu uyarın, yaptığımız her şeyin ortada olduğunu söyleyin.

Ama iletişim kurmayı reddederken bunu nasıl yapabilirdim?

Efendi A'nın beni uzun süre birlikte yaşamaya zorladığı dehşet bedenimi sardı. Aptalca bir şekilde küçük bir rahatlama saniyesine teslim olmuşum.

Bay Prest kapıyı kapattı. Bu yabancının ve dayanıksız bariyerin beni bir şekilde güvende tutacağına inanarak sonunda delirmiştim.

Aptal, Pim. Burada, malikanede serbestçe dolaştığından daha fazla korunmuyorsun.

Muhtemelen daha fazla tehlikedeyim.

Efendi A'yı tanıdığım için daha fazla tehlikedeydim. Onu alt katta volta atarken, bir ya da iki duvarı yumruklarken, sanki zemini delip odamın içini görebilecekmiş gibi tavana bakarken hayal edebiliyordum. Benim özel olarak kullanılmamı iyi karşılamazdı.

Sürgün edilmişti.

Bir şeyler yapacaktır...hem de yakında.

Bay Prest yüzünü bana döndüğünde yutkundum.

Bu ilişkinin ne kadar tehlikeli olduğunu tatmış mıydı? Ne kadar dayanıksız, uçucu ve korkutucu olduğunu? Benimle bir gece için pazarlık yaptığı an, bir fitle kibrit çakmış ve onu ateşlemişti, tütüyor ve tıslıyordu, bir bomba patlayana kadar hızla çığniyordu.

Neden, ah neden, şansın varken bıçağı almadın?

Garajda durup, elimden alınan pek çok şeyin anahtarını tuttuğumdan beri yüzüncü kez kendime lanet ettim. Evet, bıçağı saklayacak hiçbir yerim yoktu. Evet, Efendi A bıçağı aldığım anı, nereye koyduğumu bilecek ve büyük olasılıkla bunu bana hiçbir şeye göz dikemeyeceğime dair bir ders olarak kullanacaktı.

Ama en azından içeri daldığında (bizi izlemekten öfkesi taşıdığına) kendimi savunabileceğim bir şeyim olabilirdi.

Her şey için cezalandırılacaktım - sadece garajdaki küçük bir aksaklık için değil.

Dehşete düşmeliyim, korkmalıyım, gözyaşı dökmeliyim.

Sadece, uzun zamandır özgür olacağım günü bekliyordum. Eğer bunun arifesindeysem, öyle olsun. Bu gece ya özgür yürüyecektim ya da özgür ölecektim.

İkisi de en az diğeri kadar çekiciydi.

Dikkatim Bay Prest'e yöneldi. Başıma gelenler yüzünden ondan nefret ediyordum ama birlikte olduğumuz süre uzadıkça planlarım daha da gelişti.

Benimle bir gece geçirmek istemişti çünkü benim hissettiklerimi hissetmişti.

Bu çatırdayan farkındalığın ne olduğunu keşfetmek istiyordu.

Biz.

Daha önce onu görmezden gelmeyi, içime kapanmayı ve onun bana yapacağını düşündüm. Ama ya bana *yardım etmesi* için onu manipüle edebilirsem? Evet,

Master A ile milyonlarca dolarlık bir sözleşmesi vardı ve bunu mahvedebileceğimden şüpheliydim... ama şansa değerdı.

Şansa değerdım.

Ayrıca, her şeyı riske atan adama karşı duyduğum merakı da engelleyemiyordum.

Bay Prest tozlu kapıya dokunan ellerını pantolonuna sıldı. Çaldığı bıçağı çıkarıp girişı kapatan büfenin üzerine koyarken dikkatim dağıldı.

Beni kendine sakladığını sandı.

Güvende olduğunu sandı.

Yanılıyor.

Derin bir nefes alan Bay Prest, avucunu çenesinin üzerinde gezdirdi. Başını eğdi, gözleri beyaz elbisemin ve büzüldüğüm pozisyonun üzerinde gezindi. Alçakgönüllü ve itaatkâr. İyi eğitilmiş mükemmel bir oyuncak.

Bay Prest bakmaya devam ettikçe, oda daha önceki elektrikle daha da doldu. Kollarımı süsleyen tüylerime lanet okuyarak ürperdim.

Birinin benim kullandığım aleti kullanmasına alışık değildim.

Ben sustum ama Efendi A susmadı. Boşluğumu saçmalıklar ve tehditlerle doldurdu, sürekli itaat etmezsem ne olacağını söyledi. Düzenli olarak yaptığı konuşmalar sessiz kalmam için bana güvenli bir sığınak sağlıyordu. Sessiz kalma yeminimi zorla kabul ettirdi.

Ama Bay Prest benim efendim değildi.

Ve sesin gücünü çok iyi anlıyordu.

Bir suikastçı gibi yatağıma doğru ilerledi ve sert şiltenin üzerine oturdu.

Yatağım, üzerimi örtebileceğim çarşafıların olduğu tek yerdi. Ama her şeyde olduğu gibi, Efendi A iyi bir gece uykusu için yeterince ısınmamı sağlamıyordu. Kendi alanımda sık sık rahatsız edilmeden uyuduğumdan değil, sadece ayın benim zamanımda ya da Efendi A hasta olduğunda.

Onun iki kez grip, üç kez soğuk algınlığı ve (suçu bana attığı) iki kez mide ateşı geçirmiş olmasına rağmen benim bir kez bile hastalanmamış olmamı şaşırtıcı buldum.

Yetersiz beslenmiş halimle bile.

Kendini yataktan yukarı kaldırarak, Kimse Yok mu'ya notlarımı doldurduğum beyaz yatak başlığına yaslanan Bay Prest, yanındaki boşluğu okşadı. "Gel."

Bana verilen eğitim, itaat konusunda bir diplomanın ötesine geçmişti. Arkadaşlarım gibi üniversitede olmayabilirdim ama bu itaat konusunda doktora yapmadığım anlamına gelmiyordu.

Ancak, itaat etmemi sağlayan şey uysallık değildi... kurnazlıktı.

Bu adamı öğrenmem gerekiyordu, böylece onu kandırabilir, kazanabilir ve kullanmanın bir yolunu bulabilirdim.

Bana istediğimi vereceksin. Göreceksin.

Gözlerimi aşağıda tutarak yukarı tırmandım (kırık elime dikkat ederek) ve bir kez daha çenemi aşağıya indirerek diz çöktüm. Uzanmama ya da esnememe asla izin verilmezdi. Vücudum yaralanmaya ve bağlanmaya, piçlerin istediği zevke göre şekil almaya alışmıştı.

Bakışlarım onun uzanmış bacaklarına takıldığında içimi kıskançlık kapladı; uzun ve kıvrak bacakları bileklerinden umursamaz bir güvenle çaprazlanmıştı.

Ayakkabılarını çıkarmamıştı ve siyah deri, az miktardaki ışığı emiyordu. Parlak ya da gösterişli değillerdi, tüm gece giydiği gardırobuyla uyumluydular - abanoz gözlerinin çukurlarını derinleştiriyor ve jet saçlarıyla eşleşiyorlardı.

Biraz kımıldayarak, bir yığın kararmış bozuk paranın durduğu avucunu uzattı.

Bu adamın bozuk paralarla ne işi var?

Elini eğdiğinde, dizimin yanındaki çarşafın üzerine bir bakır çağlayanı yuvarlandı.

Şingirdayan para kırıksıklıklarına yerleşip sanki bir mıknatısmışım gibi tenime yaslanırken konuşmadı.

"Sana bir daha sormayacağım çünkü artık düşüncelerinin sadece birkaç kuruştan daha değerli olduğunu görüyorum." Kendisine doğru geri seken bir bozuk parayı alıp başparmağıyla hafifçe vurarak havada dönmesini sağladı. "Bu yüzden ödül vermeden soracağım. Ve sen de istediğin için cevap vereceksin."

Asla konuşmak istemeyeceğim; seninle ya da bir başkasıyla.

"Bana bilmek istediğimi söyle. Burada benimle birliktesin, o piçten uzakta, şimdilik güvendesin... o yüzden konuş."

Mümkün değil.

Tüylerim diken diken oldu, tuzağın tadını aldım, şimdiden boynumda bir tuzağın soğuk kısıksıklarını hissediyordum.

"Benimle konuşmak istiyorsun."

Hayır, istemiyorum.

"Evet, biliyorsun kızım."

Kızım, ugh.

Neden benim adımı kullanmadı? Bana verilen isim olmamasına rağmen.

Düzgün bir hitabı hak etmeyecek kadar sıradan mıydım? Bana bir isim verilmemesini, bunun yerine bir sıfat ya da fiil olarak kalmamı mı tercih ediyordu?

Hareket etmedim.

Omuz silkmek ya da kafa sallamak yok. Ağzım gibi vücudum da tıkaç emrindeydi.

Bay Prest'in sesi boşlukta normalden çok daha uzun süre asılı kaldı. Sözcükler sönmüş bir mumdan çıkan duman gibi dalgalanıyor, hala görülebiliyor ama zaman geçtikçe yavaş yavaş kayboluyordu.

Son hece de söndüğünde mırıldandı: "Bundan hoşlanmadın, değil mi?"

Ne gibi?

"Senin adını kullanmadığım için."

Gözlerim, etraflarındaki narin deri şoktan gerilene kadar genişledi. *Ne oluyor be?*

Sırıttı. "Senin adın ne?"

Adımı biliyorsun.

"Başka şekilde ifade edeyim... *gerçek* adın ne?"

Taşa döndüm. *Asla bilemeyeceksin.*

"Nereden geliyorsun?"

Seni ilgilendirmez.

Daha sert baktım; gözleri hayal kırıklığıyla kısıldı. "Kaç yaşındasın sen?"

Çok yaşlı. Çok genç.

Sorulan soruların yeniliği kabus dolu dünyamı çatlatmakla tehdit ediyordu. Tehlikeliydiler ama aynı zamanda en anlamsız ve yaygın olanlarıydı. Daha fazla randevuya çıkmış olsaydım, erkekler bana aynı şeyleri soracaktı.

Ve o zamanlar cevap verirdim. Ama

burada değil.

Şimdi olmaz.

İçinden kıkırdayarak öne doğru eğildi. Bacakları kalkık gövdesini desteklemek için büküldü; yatak ağırlığının altında biraz sallandı.

"Biliyorsun, konuşmayan pek çok insanla birlikte oldum." Parmak eklemlerinin üzerinde zahmetsiz bir zarafetle bir kuruş daha dans etti. "Bu beni o zaman da rahatsız etmemişti, şimdi de etmiyor." Parayı avucunun içine alarak hırladı: "Cevapları senden alacağım, *Pim.*"

Deneyebilirsin.

Gülümsemesi soğuklaştı. "İşimiz bitmeden önce, yüzeysel bir saçmalıktan daha fazlasını bileceğim. Kim olduğunu bileceğim-" Öne doğru atıldı ve parmağını göğsüme sapladı. "-orada."

Tutuşunun altında irkildim. Daha önce oluşmuş bir çürük bulmuş ve cezamı arttırmıştı. Çoğum yara bere içindeyken bu çok da zor değildi.

Gözleri benimkilere kilitlendi.

Çığlık atmak istedim. *'Beni anlayacağını mı sanıyorsun? Seni daha iyi tanıyacağım. Bir takasa ne dersin?'*

Beni buradan kaçırırsa sırlarımı alabilirdi. Bu adamda bir şeyler vardı. Bilinmeyen, içsel ve ihtiyaç duyulan bir şey. Çok, *çok* gerekli.

Canavarına karşı naftim ama onunla savaşmaya cesaret eden sonsuz gözlere bakarken bu hiçbir şey ifade etmiyordu.

Ne kadar uzun süre bakarsak, bizi birbirimize bağlayan şey o kadar derinleşiyordu. O lanet elektrik geri gelmişti, sınır tanımadan akıyor, kanımda tıslıyordu.

Gözlerini hiç ayırmadan parmağı önce ikiye, sonra üçe, sonra dörde çıktı ve elinin tamamı göğüs kafesime bastırdı.

Hareket etmedim. Daha da yaklaştı, burun delikleri açıldı ve eli göğsümü kavradı.

Gözyaşlarım sel oldu. Kısmen bu kadar şefkatle dokunulmanın verdiği istiladan ama çoğunlukla bakışlarının beni yatağın derinliklerine itmesinden kaynaklanıyordu. Kalbimin hiç şansı yoktu - atmaya çalışmaktan vazgeçti ve onun yerine yere yığılıp possum oynadı.

"Hoşuna gitti mi?"

Fısıltısı beni büyüsünden kurtardı.

Hayır.

Hiç de değil.

Alt dudağını ısırırken aynı anda hem daha genç hem de daha umursamaz görünüyordu. Onun gibi biriyle hiç tanışmamıştım. Ne geçmişimde bir erkek ne de şimdiki zamanımda bir erkek. Yabancı, büyüleyici ve fazlasıyla korkutucuydu.

Bay Prest gözlerini beni tuttuğu yere kaydırды. Başparmağı göğüs ucumu sıyırdı. Lanet şey onun için tomurcuklandı.

Dudağını daha sert ısırırken dişlerinin inci gibi parıltıları tenimde daha fazla fırıldak oluşturdu. Dudağını ısıran bir adamın seksi olacağını hiç düşünmemiştim.

Ama Tanrı adına, öyleydi.

Bir şekilde bana orada kendi isteğimle bulunmadığımı, bir randevuda olmadığımızı ve Bay Prest benimle yatmaya çalıştığı anda kapıdan içeri dalmak üzere olan çılgın bir ev sahibi olmadığını unutturdu.

Bu anı omurgamı dondurdu ve arzuyla esnekleşmesini engelledi. Onun bedeninden benimkine olan bağlantı akışı, sanki onu infaz etmişim gibi aniden kesildi.

Geri çekilirken çenemi yukarıda tuttum. Eli göğsümden kayarak ağır bir şekilde kucağına düştü. Nefes alış verişimiz yavaş ve dağınık bir ritme girerken sessizlik bir dosttan ziyade bir düşmandı.

"Düşündüğümden çok farklısın." Sesi, dokunuşunun olduğu yeri yaladı.

Ve sen de düşündüğümden farklısın.

Dilini, dişlerinin ısırıldığı dudağının üzerinde gezdirdi. "Neden seninle bir gece geçirmek istediğimi biliyor musun?"

Sağlam elimi kırık elime doladım, onu korumak istedim ama biraz fazla sıktım. *Hayır.*

Tekrar yatağın başına yaslanarak tavana baktı. "Ben de öyle." Bir kuruş daha fırlattı, kedinin fareyi yakaladığı gibi yakaladı ve yumruğuyla vurdu. "Ama öğrenmek için bütün gecemiz var."

Hayır, yok.

Efendi A aklını yitirip senin için gelene kadar vaktimiz var.

Kirpiklerimin altından onu izledim. Sanki sadece bana değil, odadaki her şeye sahipmiş gibi yatağıma yayılmıştı. Sürdüğü aynı egzotik tıraş losyonu serin havayla birlikte yayılıyordu ve tavrı kendinden emin ve güçlüydü, Efendi A'nın her an ortaya çıkabileceği korkusunu kovuyordu.

Kuruşu bırakıp bana bir bakış attı.

Bakarken yakalandığım için kızgın bir şekilde görüşümü kaybettim.

Hafif bir sırtısla blazer ceketini açtı ve göğüs cebinden ince bir cep telefonu çıkardı. "Neredeyse unutuyordum."

Cihazın kilidini açarak bir numara çevirdi, aradığı kişi telefonu açtığında gözleri bana yapışmıştı. "Selix, bu gece arabaya ihtiyacım yok."

Teneke gibi bir cevap geldi ama kelimeleri çıkaramadım.

"Evet, eminim. Gece burada kalacağım. Günün ilk ışıklarıyla yola çıkacağız."

Gitmek mi? Nereye gidiyor?

Gitmesini istedim. Şimdi. Kendimden daha fazla vazgeçmeden önce. Ama beni de yanına götürmesini istiyordum.

Çıkar beni.

*Beni sokaklarda bırakabilirsin, umurumda
değil. Sadece... beni buradan çıkar.*

"Peki, tamam. Dışarıda kal. Senden bunu beklemiyorum, ama arabada uyumak istiyorsan, öyle olsun. Şafakta dışarıda olacağım." Görüşmeyi keserek telefonu yatağın altına fırlattı.

Gözlerim onu takip
etti. Bir telefon.

Dokunma mesafesinde.

Ben aval aval bakarken birkaç saniye geçti.

"Sanırım bu tür şeylere erişim izniniz yok." Bay Prest hafifçe güldü.
"Isırmayacak."

Hayır, ama annemi, arkadaşlarımı, polisi arayabilir.

Bir kez daha, vücut dilimi okuma konusundaki sinir bozucu yeteneği beni ele verdi. "Ah, aileni aramayı düşünüyorsun." Bir ayağının ucuyla önce ayakkabısını, ardından da diğerini çıkarıp ikisini de yataktan attı ve siyah çoraplı ayaklarını ortaya çıkardı. "Elbette dene. İstedğin kişiyi araman için sana bir şans vereceğim. Şifre 88098."

Sarsıldım.

Yani... beni durdurmayacak mısın?

Kimdi bu adam? Ve amacı neydi?

Kollarını başının arkasında birleştirerek, "Söylemeyeceğim" diye fısıldadı. Gözlerini kapatarak, garip bir şekilde bana mahremiyet sağladı ve kafatasını ellerinin arasına aldı.

Sonsuz bir dakika boyunca telefona baktım. Tek yapmam gereken basit bir emekleme, kepçe ve çevirmeydi. Uzun zaman sonra annemle konuşabilirdim. Sonunda birilerine başıma gelenleri anlatabilir, gelmeleri için yalvarabilir ve bu dehşetin sona ermesini sağlayabilirdim.

"Tabii ki bunu kullanabilmek için konuşmanız gerekecek." Bay Prest'in sesi yoluma barikatlar koydu. "Karar senin, Pimlico. Konuş ve özgürlüğünü kazan. Konuşmazsan telefon kullanılmadan kalır."

Ciğerlerim öfkeyle genişledi. Başından beri oyunu buydu. *Lanet olsun* ona. Neredeyse kazanıyordu. Yine de... aramama izin verirse ve ben annemle konuşursam... gerçekten kim kazanacaktı? Ben mi, o mu?

İkimiz de.

Zihnimden önce bedenim karar verdi. Sağlam elim dışarı fırladı, cihazı kaptı ve bir kaplanın yavrusuna yaptığı gibi etrafında kıvrıldı.

Bay Prest gözlerini hiç açmadı ama sırtışı bir gülümsemeye dönüştü. "Sesini duymak için sabırsızlanıyorum."

Alayını görmezden *gelerek* ekranı kaydurdım ve şifresini girdim. Şifre kafamın içinde asla unutulmamak üzere parladı. Arama menüsü geldiği anda eski ev numaramı tuşladım, ellerim titrediği için üç kez hata yaptım.

Bir telefonum vardı.

Beni bu belaya bulaştıran annemle konuşmama saniyeler kalmıştı.

Bay Prest'in cep telefonunu kapıp kahkahalarla güldüğünü düşününce boğazım düğümlendi. Ya da Efendi A'nın içeri dalmak için tam da bu anı seçmesi. Panik içinde döndüm. Uzun zamandır suçladığım kadına ne diyecektim?

Sıranın gelmesini bekledim ve bekledim.

Anne.

Yardım

edin.

Ring-ring, ring-ring.

Her zil sesiyle omurgam daha da yuvarlandı ve dirseklerim yatağa gömülene kadar yatağa çömeldim. Titrememi kontrol edemiyordum, bana bu yarı ömrü veren kadın yerine otomatik bir mesaj cevap verdiğiğinde paramparça olan nefesimi de.

"Üzgünüm, aradığınız numaranın bağlantısı kesildi. Herhangi bir yönlendirme bağlantısı verilmemiştir. Daha fazla bilgi için lütfen başka yollara başvurun veya yerel telefon rehberinizi arayın."

Hayır.

Hayır.

Hayır! Hayır!

Telefon elimden düştü, alnım yatağa sertçe bastırırken hafifçe gümbürdedi.

Beni unutmakla kalmamış, varoluşuna devam etmişti. Bensiz deneyimler yaşamış, yanında ben olmadan bir imparatorluk kurmuştu.

Ben bir hiçtim.

Neden polisi aramadın? Tek

şansın vardı!

Bay Prest telefonunu kapıp iletişimi sonlandırırken, bıçak gibi saplanan soru içimi parçaladı.

Yardım istemek için tek fırsatım vardı ve annesiyle konuşmak için çırpınan aptal küçük bir kızdım.

Kendimi tokatlamak istedim.

Bay Prest, yatak başlığına yaslanmadan önce kısa bir an için omzumu okşadı. "Kahretsin. Sanırım artık konuşmanı duymayacağım."



Bu geri tepti.

Ona geçmişiyile konuşma seçeneği sunmayı planlamamıştım, bir anda oluverdi. Bir an, telefonum çok sıradan bir şeydi, her gün, her saat kullandığım bir araçtı. Sonra, sanki bir portala dönüşüp onu uzaklara taşıyabilecekmiş gibi titreyen bu narin yaratık için kutsal bir iksir oldu.

Ellerim sıkı yumruklar halinde kıvrıldı. "Kimi aradın?"

Başını yatağın derinliklerine doğru eğdi. Kanlı bir kaya kadar sert yatağa. Sadece dövülmekle kalmamıştı -yüzünü ve vücudunun her santimini gölgeleyen- ama tek rahatlama yeri daha fazla işkenceye izin verecekti.

Kimi aradığını düşündüm. Babası mı? Erkek kardeşi mi? Erkek arkadaşı? Sonunda yardım isteme fırsatı bulduğunda kim onun yanında olmamıştı ki?

Bu kadar ikiyüzlü olma.

Şimdiki zamanındaki tüm erkeklerin yaptıklarının aynısını yapmak üzereyken, onu kurtarmadıkları için geçmişteki sevdiklerini hor görmeye hakkım yoktu. Ona bir şans daha vermeliydim, polisi aramasına izin vermeliydim.

Onu hapsedenlerden daha iyi ol.

Bu düşünce beni
durdurmalıydı. Ama
durdurmazdı.

Onun göğsüne dokunduktan ve tenim, uğraştığım silahlar gibi patladıktan sonra değil. Kendimi tanıyordum ve sınırlarımı biliyordum. Göz ardı edilemeyecek kadar güçlenmeden önce diğer cazibelerden uzaklaşabilirdim. Ama ihtiyacım olanı almadan ondan uzaklaşabileceğimden şüpheliydim.

"Otur...,kız-Pim." Hatamı düzelttim. Daha önce ona 'kızım' dediğimde gösterdiği öfke dalgası bana bir ipucu vermişti. Sahiplenilmekten nefret ediyordu ama bir isme ait olmak istiyordu.

İlginç bir çelişki, onu çalmam gereken daha fazla sırla katmanlandırıyor.

Nefesimi tuttum, umutsuzluğunun emrimi geçersiz kılıp kılmayacağını görmek için bekledim.

Olmadı.

Yavaşça, omurgası baştan çıkarıcı bir çiçek gibi açıldı, omuzlarını kaldırdı, boynunu büktü ve ardından öfkeli, kederli yüzünü gösterdi.

Başka bir yerde yetenek kazanmak için diğer sessizlerin etrafında olduğum konusunda yalan söylememiştim. Böyle bir yaptırımın içine girmiştim.

Geldiğim günden utanç içinde ayrıldığım güne kadar ustalar hiç konuşmadılar, tam olarak ne istediklerini bilmemizi beklediler. Başka bir dil öğrenmişim, iki dilli olmanın ötesinde çok dilli olmuştum, kaşların nüanslarını anlıyor, kas gölgelerindeki ipuçlarını okuyordum. Onun huzurunda olduğum sürece bu yeteneklerimi kullandım.

Boğazımı temizleyerek odaya göz gezdirdim. Ben kapıyı kapatırken onun köşelere baktığı dikkatimden kaçmamıştı. Bu lanet evin tamamı pencere camlarına kadar güvenlik kameralarıyla donatılmıştı.

Kesintisiz bir gece için pazarlık yapabilirdim ama alamazdım. Alrik sözüne sadık kalmayacaktı. Ve çırlıçıplak, taşaklarına kadar kölesinin içinde olma düşüncesi -savunmasız ve şaşkın- gerçekleşmesine izin vermeyi planladığım bir şey değildi.

Pimlico dizlerinin üzerinde dik durduğu anda, "Telefonu unut. Bizden başka kimse yok."

Gözleri çakmak çakmak oldu ama içindeki düşüncelerin onu tamamen gölgelemesine engel oldu.

"Bu odada geçmiş ya da gelecek yok, sadece şimdiki zaman var. Tek yapman gereken uslu durmak ve ben de sana diğerlerinden daha iyi davranacağım."

Çenesi gerildi. "Bana inanmıyor musun?"

Çenesinin seğirmesi cevabını verdi.

"Bana inanmak zorunda değilsin. Kanıtlayacağım." Dizlerimin üzerine kayarak onun pozisyonunu taklit ettim. Onun aksine, eklemlerim isteksizlikten patlamadı.

Bedenim bilendi, eğitildi ve paha biçilmez bir araç gibi muamele gördü çünkü öyleydi.

Yine de bu kızı becererek sağlığını riske atmak istiyorsun. Şey, bu ve daha fazlasını istedim.

Onun lanet aklına girmek istiyordum... ve bunu başarmak için ona zarar vermem gerekse bile. Verirdim.



Bay Prest önümde dizlerinin üzerinde dengede dururken DONDUM .

Uzanıp iri ellerini omuzlarıma koyarken takım elbisesi hışırdadı. Gözleri göğüslerime kayd, sanki beyaz elbisenin engeli altındakileri gizlemiyormuş gibi.

Bana tekrar dokunmasını bekleyerek gerildim. Ancak parmakları iskeletimsi üst kollarımda sıkılaştı ve ben isteksizce sallanana kadar baskı uyguladı.

İtişini görmezden gelmek için elimden geleni yaparak onunla mücadele ettim.

Ne halt ediyor bu?

"Senden istediğim ilk şey..." Düşüşümü engellemek için ellerimi açıp bacaklarımı birbirine kenetleyerek yana doğru yayıldığımda gülümseyerek beni itti. "...böyle oturmayı kes."

Ne gibi?

Seçme şanssı olmayan bir kadın gibi mi?

Sanki iğnelememi duymuş gibi bir kez daha omuzlarıma baskı uygulayarak beni sırtüstü yatmaya zorladı. "Rahatla."

Hiç şansın yok.

Acıdan ve elimdeki zonklayan kemiklerden irkilerek doğruldum.

Karnıma yumruk atmayacağına ya da yayılırken vücudumdan yararlanmayacağına güvenmiyordum.

Tırmanmama izin vermedi, parmaklarını boğazıma dolayarak beni yatağa sabitledi.

Bırak beni.

Nefes almayı
bıraktım. Kaslarım
kilitlendi.

Orama dokunarak beni tahrik etmesi beni bir korku girdabına sürükledi.

Boynuma dokunuyor.

Dudaklarım nefes almak için aralandı, batmamak için çok büyük bir mücadele veriyordum.

O Efendi A değil.

Tetiği görmezden

gel. Görmezden

gel!

Gözlerimiz buluştu -benimki geniş, onunki daralmış, vücudu yakınımızda duruyordu.

Yapma.

Ondan ne yapmamasını istediğimi bilmiyordum. Ama ağzı dudaklarımdan sadece milimetre uzaktayken sertleşti. "Benimle kavga etmeye devam edersen, Pimlico, lanet olası bir sorunumuz olacak."

Sesi beni bir ağın içine hapsederek aşağılık karanlıkta çırpınmamı engelledi.

Onunla mücadele ettiğimi nasıl
anladı? Sessiz karşılıklarımı nasıl
duyabilirdi? Onun yanında
saklanacak yerim yoktu.

Nefret ettim.

Birden arkasına yaslandı, boynumdaki tutuşunu kaldırdı ve bir elini saçlarında gezdirdi.

Ciğerlerime bir rahatlama çektim.

"Benim hakkımda bilmen gereken bir şey var, *kızım*." Bu iğrenç kelime karşısında dişlerini sıktı. "Ben senin efendin değilim. Daha önce de söylediğim gibi, ondan daha fazlasını görüyorum. Onun bildiğinden daha fazlasını biliyorum. Ve düşündüğün her reddi duyuyorum."

Dizlerinin üzerinde kalarak üzerimde yükselirken mırıldandı: "Seni de onun gibi inciteceğimden ve senden yararlanacağımdan korktuğunu biliyorum."

Sen yapmaz mısın? İşte bütün mesele bu.

Duvara baktım, sözünü kestim.

Bay Prest bileğimi tuttu ve başparmağını kemikli eklemin etrafında gezdirdi. "Bana bak."

Ben yapmadım.

Sesi tıslamaya dönüştü. "Bana *bak*." Göz teması kurduk.

Bir şey yüklendi, büyüdü ve çarpıştı. Elektrik daha da kötüleşti, güçle

uğuldadı.

Kahretsın.

Gözlerini indir.

Yap hadi!

Ama yapamadım.

Çimento gibi, bakışları beni hapsediyor, tutuşunu kıramıyordum.

Dudakları mükemmel beyaz dişlerinin üzerine yayıldı. "Ah, nihayet... bir yanıt." Soğuk bir şekilde gülümseyerek, "Doğru tahmin ettim, değil mi?" dedi.

Hayır.

"Söyledim. Reddetmek zorunda değilsin." Yer değiştirerek yanıma uzandı, vücudu benimkine değmiyordu ama sıcaklığı yine de beni kavuruyordu. Parmakları bileğimden hiç ayrılmıyor, başparmağının minik kıvrımlarıyla okşuyordu. "Buna yeniden başlamaya ne dersin?"

Elimi burnuna götürdü, parmak eklemlerimi içine çekti. "Nasıl istersen öyle oturabilirsin ama sen ne yaparsan ben de onu yapacağım. Ve ben ne yaparsam, *sen de onu yap.*" Başparmağı bileğimin kuş kadar kırılgan kemikleri arasındaki narin ete sertçe bastırdı. "Anlaştık mı?"

Anlaşma yok.

Parmakları daha sert sıkı.

Beni cinsel olmayan bir yerde tutuyordu ama tenim onun dokunuşunun altında yanıyordu. Daha fazla elektrik yayılırken nefes almayı bıraktım ve bunu görmezden gelmek çok zordu.

"Sıkmaya devam etmemi ister misin?" Parmak uçlarım kan kaybından beyaza dönerken gözleri kapandı. "Çünkü kabul etmezsen yapacağım."

Düşündüğümün yarısı kadar itaatkâr olsaydım, başımı salları ve beni istediği gibi yönlendirmesine izin verirdim. Ama beni tutuş şekliyle ilgili bir şey bana hiç verilmemiş şeyleri düşündürdü.

Seksten, öpücüklerden ya da okşamalardan hiç hoşlanmamıştım.

Yaşadığım hayattan sonra bu tür faaliyetlerden zevk alabileceğimden şüpheliydim. Bunu ruhumun derinliklerine kadar biliyordum. Ama bu yabancı adamın bana sarılma şekli, içimde anlamadığım şeylere karşı çaresizlik ve açlık yarattı. Seks ve tahakkümle değil, eşitlik ve dostlukla ilgili şeyler.

Tanrım, bir arkadaş istiyordum.

Kimse bana eşlik etmedi ama karalamalarım yeterli değildi.

Artık *hiçbir şey* yeterli değildi.

Nefesinin altında kıkırdadı, başparmağı atardamar ve toplardamarların aktığı kemiklerin uyumsuzluğuna bastırıyordu. Kolumda bir, iki, üç santimetre ilerledikçe baskısı artıyor ve beni titretiyordu.

"Bana bilmek istediğim şeyi söyleyeceksin."

Parmakları dirseğimin etrafına dolanırken vücudum s a r s ı l d ı v e tüylerim diken diken oldu.

"Benimle konuşacaksın."

Konuşmak mı?

Puslu gözlerim tavanı izliyor, Efendi A'nın nereyi gözetliyor olabileceğini araştırıyordu. Kameralarının dinleme özelliği de var mıydı? Beni Bay Prest'in yanında yatarken gördü ve onunla hiç konuşmadığım şekilde konuştuğuma mı inandı?

Kalbim bir kapı açtı ve bir uçuruma daldı.

Eğer nefret ettiği bir adamla konuştuğuma inansaydı, beni öldürmekle kalmazdı. Beni dayanılmaz küçük parçalara ayırırdı.

Dinleme cihazları olsun ya da olmasın, hiçbir görüntünün soruları yanıtladığımı ima etmesine izin veremezdim.

Kırık elimin şiltenin içine gömülmesini umursamadan ayağa fırladım. Alnımın Bay Prest'inkine çarparak acı ve siyah patlayan yıldızlar vermesini umursamadan. Tek umursadığım onun istediği şeyden uzaklaşmaktı çünkü o kısacık cazip saniyede konuşma düşüncesi korkunç değildi.

Ama güzel.

 nleyerek arkasına yaslandı ve benim alnımı tuttuğum gibi o da alnını tuttu. "Allah kahretsin."

Ahh!

Acı dalgasını yavaşça bloke ederek sürdüm.

Ancak, Bay Prest beni yendi. Derisini ovuşturarak başını salladı. "Sağlığım için tehlikeli olduğunu biliyordum ama beni bayıltmaya çalışacağını düşünmemiştim."

Gözlerimi kırpıştırarak son yıldız yağmurunu da yok ettim.

Haklısın.

"Ben bunu hak etmedim." Siyah gözleri kısıldı. "Sana zarar vermedim."

Evet, söyledin.

Derin bir nefes alarak, dizlerinin üzerinde durduğu ilk pozisyonuna geri döndü. Pantolonu güçlü kalçalarının etrafında sıkılaşmış, dikişleri zorluyordu. Bacaklarının arasındaki şişkinlik Efendi A'dan daha büyük görünüyordu ve bu da içimde dehşet verici bir buluta yol açtı.

Az önce olanlardan sıyrılarak parmağını eğdi. "Ayağa kalk. Madem bu şekilde oturmayı tercih ediyorsunuz, benim yaptığımı yapın."

Ne elde etmeye çalışıyordu? Bana ne yaptıracakını kendisi de bilmezken, bir sonraki akıl oyununu nasıl önleyebilirdim?

Derin nefesini taklit ederken, dizlerimin üzerine otururken ve kendimi mümkün olduğunca sonlandırırken liderini takip eden bir köpek yavrusu gibi hissettim. Ancak, içimde yarattığı gerginlik hissine engel olamıyordum. Bana düzenli yemek yemek ve dışarı çıkmak kadar yabancı olan bu zonklayıcı ilgiyle hiçbir şey yapmak istemiyordum.

"Unutma, Pim. Yeni kurallar. Sen ne yaparsan, ben de onu yaparım. Ve ben ne yaparsam, sen de onu yaparsın." Zarif parmaklarıyla ceketinin pahalı kumaşını yanlara doğru açarak altındaki siyah tişörtle kaplı gövdesini ortaya çıkardı. Yavaşça silkindi ve sanki hiçbir değeri yokmuş gibi ceketini yatağın üzerine fırlattı, bir yandan da beni paha biçilmez bir baştan çıkarıcıymışım gibi izliyordu.

Hayatını tehlikeye atmasını haklı çıkaracak ne görüyor bende?

Gözlerimi kaçırmalıyım. Bakmayı bırakmalıydım. Ama o bakmamı istiyordu.

Bakmak istediğimi inkar edemem.

Onu tuhaf ve kafa karıştırıcı bulmamın bir önemi yoktu. Beni mevcut kalmaya zorlayarak zihnimi köşeye sıkıştırması önemli değildi. Usta A sadece aldı. Bana düşüncelerimi kapatma ve bedenimi onun istediği her şeyi yapmak üzere terk etme lütfunu verdi.

Bay Prest yapmadı.

İsyanla birlikte hayat ve farkındalık getirdi ve bu farkındalık sert kafatasından sızlayan alnıma ve karnımdaki istenmeyen karıncalanmaya odaklanmama neden olsa da, gece hem uzun hem de kısa olduğu için kendimi kapatamadım.

Yakında bitecekti.

*Tanrıya şükür, her şey
bitecek. Gidecek.*

O giderdi.

Gitmesini *istediğimi* hatırlamadan önce omuzlarım biraz çöktü. Kapıdan çıkıp gittiğinde bana yüklediği sonuçlar yüzünden ondan nefret ediyordum.

Efendi A büyük ihtimalle beni öldürecekti, dört gözle beklediğim tek şey buydu. Sonsuz bir ceza yerine temiz bir ölüm.

Planım işe yaramazsa ve Bay Prest beni çalmazsa.

Bay Prest'in dört gözle beklediği şey neydi? Hükmettiği bir imparatorluk, sadece hayal edebileceğim bir sarayda, sadece hayal edebileceğim bir krallık.

Gözlerimi kaçırarak, istenmeyen düşünceleri susturmak ve cansız pozisyonuma geri dönmek için elimden geleni yaptım.

"Bakabilirsin," diye fısıldadı. "Sana bakmaya niyetim var." Başının üzerinden uzanıp tişörtünün arkasını tuttuğunda omuzları kasıldı. Karanlık bir bakışla kumaşı çekip çıkardı ve sadece fantezilerimde gördüğüm gövdesini soydu.

Karışık kimliklere sahip bir adam için vücudu, onu bu dünyada üstün kılan şeyin ne olduğu konusunda kafası karışık değildi. Mükemmel orantılı pazuları ve sıkı ön kollarıyla uzun, kıvrak kollar. Göğüs kasları ve oblik kaslarıyla geniş ama çok geniş olmayan bir göğüs ve teni için fazla güçlü görünen bir karın.

Ama gözlerim geniş kapsamlı şahesere doğru kayarken bunların hiçbirinin önemi yoktu.

Korkuyla nefesimi içime çektim.

Göğüs kafesi görünüyordu. Eti açılmış, kemiklerin altında saklı bir ejderha ortaya çıkmıştı.

Bu olamaz.

Ama öyleydi.

Parmaklarım bunu kanıtlamak, elimi göğsünün odasına sokmak ve içindeki tıslayan sürüngeyi okşamak için kaşınıyordu.

İçimde bir yerlerde bunun gerçek olmadığını, sadece mükemmel bir hile olduğunu biliyordum. Mürekkebi kim yaptıysa o kadar üç boyutlu, o kadar gerçekçi göstermişti ki, vücudunun içine baktığıma ve sürünen ejderha duman çıkararak efendisini ruhunun bekçisi gibi korurken kalbinin atışına tanık olduğuma yemin edebilirdim.

Bay Prest kımıldamadı. Topuklarının üzerinde oturarak, ben öne doğru sallanırken, sağa sola dönersem dalağını, karaciğerini ve böbreklerini göreceğimi düşünerek incelememe izin verdi. Dövme o kadar gerçekçi, o kadar derin detaylara sahipti ki, insan etiyle kaplanmak yerine bana baskı yapan gerçek kemikler düşüncesiyle kıvrandım.

"Bu gerçek değil." Avucunu, oyuk ve boşluklu görünen yan tarafında gezdirdi. Parmakları, açıkta kalan göğüs kafesinden ya da boşluğundaki tıslayan ejderha tarafından ısırılmaktan dolayı kan akmayan kaslarının üzerinde fısıldadı. "Gördün mü?"

Elini bırakarak çenesini donmuş halime doğru eğdi. "Ben ne yapıyorsam, sen de onu yapmalısın." Kaşını kaldırarak cümlesini tamamladı. *Seninkini kaldırı.*

Sertleştım.

Onun önünde çıplak olmak beni korkutmuyordu. Çıplaklık sadece başka bir kıyafet kuralıydı. Üstat A, vücudumdaki özel yerleri ya da gizli noktaları tedavi etmişti.

Ama bu, onun hem doğal hem de süslü güzelliğini görmeden önceydi. Benim sunabileceğim tek şey çamurlu çürükler ve güneşten mahrum kalmış bir ciltti.

Bay Prest çenesini indirdi, gözleri karardı. *"İtaat et."*

Kelime ağzından kulaklarıma doğru dalgalandı. Beni kızdırdı, kaşındırdı ve sersemletti.

*Bakmak mı
istiyor? Güzel.*

Onunla birlikte geçirdiğim süre uzadıkça, tereddüt ettiğini daha çok hissettim. Kapı yerine oturur oturmaz beni döndürüp yatağa atacak diğerlerine benzemiyordu.

Beni çabucak götürmek için burada değildi.

Buraya fiziksel bir şey almaya gelmemiştii.

Ne istiyormuş?

Peki alırsa ne olacak?

Dizlerimin üzerinde doğrulup çenemi odanın köşesine doğru eğdim ve bir kez daha Üstat A'nın izlediği geçidi aradım. Dişlerimi sıkarak, kapının şarapnel ve top ateşiyle açılmasını beklerken, beyaz elbisenin eteğini tuttum ve başımın üzerine çektim.

Klimalı esinti bedenimi yalayıp geçti. Bay Prest nefesini içine çekip dudaklarımdan meme uçlarıma, oradan da göbeğime uzanan yolları izlerken farkındalıkla ürperdim.

Beni izleyişi midemi bulandırdı. Onun gibi güzel değildim.

Ama nedense bende uzun zaman önce kaybettiğim bir şeyi gördü.

Öne doğru eğilerek elbiseyi ellerimden kaptı ve yere fırlattı.

"Kahretsin, düşündüğümde de kötüymüş. Çok daha kötü."

Daha mı kötü?

Verdiği tüm güven gözyaşı dolu baloncuklara dönüştü.

Daha mı kötü?

Ne cüretle böyle bir şey söyler!

Kendimi saklayacak hiçbir şey bulamayınca kollarımı vücuduma doladım ve şimdiye kadar gördüklerinin en kötüsü dediği çıplaklığımı korumak için elimden geleni yaptım.

Öfke, dehşetimi bastırdı. Bunu ben seçmemiştim. Bu kadar sıska ve kırık dökük olmak istememişim. Beni bu kadar duygusuzca yok etmeye nasıl cüret eder?

Neredeyse Efendi A'nın ortaya çıkmasını istiyordum. En azından, ne kadar çirkin ve dayak yemiş olursam olayım, o beni hep istiyordu.

Bay Prest kıpırdandı, iri elleriyle bacaklarının arasındaki şişkinliği kavradı. "Bu gece senden zevk almayı planlıyordum." Elleriyle kavrarken hiç de kurnazca davranmıyordu; pantolonunun içinde kalın bir çubuk gibi duran sikinin dış hatları belli oluyordu. "Seni becermeyi planlıyordum çünkü berbat moda anlayışın ve vahşi saçlarına rağmen beni tahrik ediyordun."

Beni tahrik etti.

Beni tahrik etmedi.

Çekiciliğinin geçmiş zaman olmasına minnettar olmalıydım. Bu, bu çılgın birkaç dakika her ne olduysa, Efendi A içeri dalmadan önce bittiği anlamına geliyordu.

Okşadığı şeye baktı. "Bu seni korkutuyor mu?"

Beni istediğini mi?

Hayır.

Bir zamanlar güzeldim ama bu, koyu kahverengi saçlarımın ve yosunlu gözlerimin tüm erkeklerin çekici bulduğu şeyler olduğu anlamına gelmiyordu. Ancak bu ortamda tüm erkeklerin beni istediğini rahatlıkla söyleyebilirdim. Çünkü temas ettiğim tüm erkekler, beni ben olduğum için değil, temsil ettiğim şey için gören dinsiz av köpekleriydi: hiçbir tepki olmadan sevişme ve incitme özgürlüğü.

Ona kadar tabii ki.

Kafa karışıklığı beni sersemletirken başım dönüyordu.

"Ne yazık ki, şimdi o korkunç kıyafetlerin altında ne saklamaya çalıştığını gördüm." Üst dudağı tiksintiyle kıvrıldı. "Ve bu her şeyi değiştiriyor."

Kafamı kaldırıp bakamadım; beni işe alan ve soyunduğum anda kovan adama bakmaya dayanamadım.

Ben bir köleydim.

Kendime ait hiçbir şeyim yoktu.

Kendime olan güvenim hırpalanmış, dayanıksız bir şeydi ve o elimde kalan küçük kırıntıyı da alıp üzerinde tepinmişti.

Derin bir nefes çeken Bay Prest yüzünü ovuşturdu. "Kollarını indir, bakayım."

Hemen itaat ettim.

Benim acayipliğime bakarak kendini daha da korkutmak mı istedi?

Misafirim ol.

Gözleri üzerimde gezinirken birkaç saniye geçti. Sonunda fısıldadı, "Beyazdan çok siyahsın ve sağlıklı pembeden çok mavisin, ama bunu açığa vurmaktan çekinmiyorsun."

Utangaç mı?

Utangaçlıkla ilgili değildi.

Bu, haddimi bilmek ve bana söyleneni yapmakla ilgiliydi.

İstedığınızı yaptım!

Bu adamın içinde yaşadığım kurallar ve kanunlar hakkında hiçbir fikri yoktu. Satın alınmış yaratıklarla ilgili deneyimi yoktu.

Bu öfkemi biraz yatıştırdı, onun gördüğü en kötü kişi olabilirdim ama o benim karşılaştığım en kötü kişi değildi.

"Ne oldu sana böyle?" Sesi kutup seviyelerine düştü.

Kavurucu gözleri beni ısıtırken meme uçlarım soğuktan sertleşti.

Cevaplar etrafındayken ona söylememi mi bekliyordu? *Aptal adam.*

"Sessizlik seni benden kurtaramaz, Pimlico." Bay Prest dizlerini iterek tekrar yatağa uzandı. Başı yatak başlığına yaslanmıştı, hareketleri yumuşak ve telaşsızdı. Dikkatini benden hiç ayırmadan bacaklarını düzelitti ve çevik parmaklarıyla pantolonunun düğmelerini çözdü.

Sertçe yutkundum.

Kemerinin uçlarını iki yana savurup düğmeyi açtığında metal tokenin yumuşak şingirtisi duyuldu, ardından fermuarın çözülürken çıkardığı sert ses odayı doldurdu. "Yaralarını gördüm diye sana dokunmayacağımı mı sanıyorsun?"

Kalbim kontrolü ele aldı, ciğerlerimi çelik döven bir demirci gibi böğürdü.

"Sana, seni işaretleyen adamlardan daha saygılı davranacak iyi bir adam olduğumu mu düşünüyorsun?" Siyah boxer-şortunun kemerini dövmeli karnından çekerek sağ elini derinliklerine soktu. Kalçaları hafifçe eğilirken çenesi sıkıştı ve parmaklarının kendi etrafını sarması için biraz gevşeklik sağladı.

Yüzünün derin bir konsantrasyonla kazınması ve dişlerinin dudağını hapsetmesi, öldürülüp satıldığımdan beri gördüğüm en ateşli şeydi.

"Değilim." Dili, dişlerinin ısırdığı yerde gezindi. "Ben dalga geçebileceğin biri değilim. Bir şey istediğimde, onu almayı beklerim."

Derhal."

Eli pantolonunun içinde kıpırdandığında ani bir korku ve isyan dalgası üzerime çöktü.

"Bir seçeneğin var. Ya bana istediğimi verirsin ya da ben istediğimi *alırım*." Sertçe gülümsedi, gözleri sanki her an bir misafir bekliyormuş gibi odanın içinde geziniyordu. "Seçim senin."

Göz kırptım.

Bu yeni oyunu anlamamıştım. Çürüklerimin her şeyi değiştirdiğini, artık beni istemediğini zaten söylemişti. Beni çaldığı anda alabilirdi, o zaman neden başka bir yatakta başka bir kızla olmayı tercih ederken beni seksle tehdit ediyordu?

Çenemi göğüs kafesime dayamış, bu şaşkınlığı silmek için elimden geleni yapıyordum.

"Bana bak." Eli günahla fısıldayarak hareket ederken sesi hırçınlaştı.

Saygınlığımı korumak için kalçalarımı sıkarak istediği şeyi yaptım. Bu sefer, onun her şeyini içerken hayranlığımı durduramadım. Dudaklarının ısıltısından, karnının inip kalkmasına ve kaburga kemiklerinin optik yanılsaması altında kıvrılan ejderhasına kadar.

"Unutma, ben ne yaparsam *sen de onu* yaparsın." Şok içinde ağzım açık kaldı.

Kendime dokunmamı mı istiyor?

Kendime *hiç* dokunmamıştım.

Birincisi, mahremiyetimi umursamadan her saat odama dalan katı bir anne beni yetiştirdiği için, ikincisi de tüm alt bölgeleri hor görmeme neden olan bir efendiyle yaşadığım için.

Neden kendime dokunmak isteyeyim ki?

Zaten çok sık taciz edilen bu parçamı neden taciz edeyim?

Tekrar dudağını ısırды, bu sefer kolu bükülürken ıslak eti ağzına çekti.

"Sana bir fahişe gibi davranmamı mı istiyorsun? Birkaç basit soruya cevap vermektense aşağılayıcı taleplere itaat etmeyi mi tercih ediyorsun?" Sesi hırıltıya dönüştü. "Yakında daha iyi seçimler yapmayı öğreneceksin."

Panik atak bir parazit gibi ciğerlerime yapışmadan önce gözlerimiz kilitlendi. *Bu adamın yanında kendimi daha güvende hissettiğime, onun farklı olduğunu düşündüğüme inanamıyorum.*

Gözlerimi indirip otoriteyi ona bıraktığımda yüzü hayal kırıklığıyla sıkıştı.

"Bana nereden geldiğini söyle. Seni kimin çaldığını ve Alrik'in sana nasıl sahip olduğunu söyle. Bana bunu söyle ve ben de seni çarşafına sarıp birlikte geçireceğimiz kalan saatler boyunca koruyayım. Cevap vermezsen keşke cevap verseydim dersin."

Titredim, sırtımın kendi kendine dönerek beni daha küçük, daha sıkı ve görünmez hale getirmesinden nefret ettim.

Zaman ilerledi.

Sonunda derin bir iç çekti. "Konuşmak senin için bu kadar değerli mi?" Elini pantolonundan çekti. "O halde... her şey söz konusu olduğunda sesinin ne kadar değerli olduğunu görelim."



BİRÇOK ŞEYDİM, ama istismarcı, tecavüzcü ve lanet olası bir piç, sayısız kusur ve hatalarımın bir parçası değildi.

Evet, Alrik'in evine ona ait olanı almak için girmiştım. Evet, onu kendi zevkim için kullanmak gibi kirlı niyetlerim vardı.

Hatta kendimi onun benim sorunum olmadığına, sadece iş anlaşmamız için bir tatlandırıcı olduğuna ikna etmişim.

Ama sonra elbisesini çıkardı. Ve ben bunu yapamadım.

Kalbinde bu kadar güç olan ama teninde bu kadar istismar resmi olan bir kıza nasıl sertleşebilirdim? Onun sessizliği inandığım gibi bir meydan okuma değildi. Sessizliği cesaret ya da yüreklilik değildi. Elinde kalan tek şeydi.

Ve bunu vücudunun bana verebileceği her şeyden daha çok çalmak istiyorum.

Onu seksle tehdit ettim. Elimi pantolonumun içine sokarak onu her halükarda becereceğime inanmaya zorladım. Dehşet ve tiksinti yerine, soğuk bir teslimiyetle beni izledi. O kadar uzun süre acı ve zorla seks dünyasında yaşamıştı ki, bu ona *sıkıcı* geliyordu. Sessiz kalesinde saklanırken, aklını korumak için bedeninden vazgeçerken beklenen ve çıkarılan bir şeydi.

Kahretsin, bu saygımı kazandı. Ama aynı zamanda beni kızdırdı.

Düşüncelerinin hendeğini aşmak basit bir saldırı değil, tam bir kuşatma olacaktı.

Açık pantolonumu ve çıplak göğsümü görmezden gelerek, bir kez daha dizlerinin üzerinde onu yansıtarak ayağa fırladım. Boxer külotumun darlığı sikimi acıtıyordu.

Çürüklerinden tiksinneme rağmen şehvetimi görmezden gelemediğim için bundan nefret ediyordum.

Yoksa iğrenme miydi?

Hayır.

Ne olduğunu biliyordum ve her şeyi, her nefesi ve bakışı kirletiyordu.

Utanç verici.

Beni utançla doldurdu.

Gözleri beni takip ediyor, ne düşündüğünü saklıyordu. Onu çözmenin tek yolu kafasını karıştırmaktı. Daireler çizdirmek, gözlerini bağlamak ve öfkelenmek. Belki o zaman sessiz yeminini bozar ve bana istediğimi verirdi.

"Benim gibi olduğuna inandığım için seninle bir gece geçirmek istedim." Dondu kaldı.

Geçmişini gizlerken dürüstlüğü kendi çıkarları için kullanan biriyle mi tanışmıştı? İntihar düşüncelerini tatmam ve bunun nasıl bir his olduğunu anlamam umurunda mıydı? Bir zamanlar benim de onun kadar incindiğimi ama beni mahvedenleri yendiğimi?

Karşılığında tek bir şey bile paylaşmayı reddettiği için bilmeyi hak etmiyordu.

Pim diz çökmüş pozisyonda daha da eğildi. Çirkin saçları yüzünün etrafından sarkıyor, gözlerine gölge düşürüyor ve sırlarını görmemi engelliyordu.

İzin verilmiyor.

Hayat her zaman bu kadar siyah ve beyaz değildi. Suç işlerken bile kendimi haklı çıkarmıştım - tıpkı şimdi yaptığım gibi.

Bu beni boktan bir insan yaptı, ama ne olmuş yani?

Açlıktan ölmek üzereyken ve sokaklarda yaşarken kimse bana kardan korunmam için bir ceket vermedi ya da bir gün daha hayatta kalabilmem için bana yemek ısmarlamadı.

Ben bir rahatsızlıktım. Göze batan bir şey.

Göze batmıyor.

Yetersiz beslenmiş ve çok zayıf olmasına rağmen, belli bir güzelliği vardı. Yeşil gözleri o güne kadar gördüklerimin en irisiydi. Koyu renk saçları gevşek ve cansız duruyordu ama rengi hâlâ tamamen matlaşmamış bir zenginlikten söz ediyordu. Ancak saçları onu okumamı engelliyordu.

"Lastik bandın var mı?" Öne doğru eğilerek koyu renk saç tellerini tuttum ve ensesine doğru çektim.

Ürperdi, tüyleri diken diken oldu. Kaşının çatılmasını ya da dudaklarının hafifçe bükülmesini bekledim. Ona bu şekilde dokunmam hakkında ne düşündüğünü bilmek istiyordum.

Ama cevap yok.

Önemli değildi.

Gecenin sonunda ihtiyacım olan her şeyi öğrenmiş olacaktım.

Ben

kazanacağım,

Pimlico.

Ben hep

yaparım.

Göz temasını koruyarak parmaklarımla saçının bir kısmını ayırdım. Daha küçük bir bölümü daha büyük olanın etrafına sarıp altına sıkıştırdığımda nefesini içine çekti.

"İşte, saklanacak başka yer yok." Arkama yaslanıp ona baktım, nihayet elmacık kemiklerinin açılarını, çenesinin sertliğini ve kötü muamele görmüş teninin solgun tonunu görebiliyordum.

"Cevaplarımı almamı engelleyemezsin," diye mırıldandım. "Yani yerinde olsam vazgeçerdim."

Çenesi keskin bir şekilde eğildi.

"Nasıl hâlâ hayattasın?" Kıkırdadım. "Bu kadar kavgacıyken mi?"

Gözleri kısıldı.

"Sizden bekleneni yaptığınızı ve davrandığınızı sanıyorsunuz ama ben izliyorum." Sesimi alçalttım. "Ona ters ters baktığını görüyorum. Nefretini görüyorum. *Hissediyorum.*"

Bakışları odanın köşelerine kaydı, omuzları yuvarlandı.

Onun endişesini takip ettim. "Yakında istenmeyen bir ziyaretçi bekliyorsun, değil mi?"

Sertleşti.

"Haklısın. Varlığıma uzun süre izin vermeyecektir." Kapıya bir göz attım. "Ne kadar zamanımız olduğunu bilmiyorum, sanırım hızlı çalışmam gerekecek."

Vücudu kasıldı; morarmış karnı çırpındı. "Seni hızlıca becermem gerektiğini kastetmiyorum."

Gözleri benimkilere kaydı.

"Eğer senden bu şekilde zevk alırsam, bu senin sırlarını öğrendikten sonra olacak.

Daha önce değil."

Hayalet gibi bir gülümseme dudaklarını aydınlattı.

Yumuşakça güldüm. "Sırlarını saklamanın seni benden koruyacağını mı sanıyorsun?"

Bir elimi saçlarımın arasında gezdirip bu tuhaf sorgulamaya yavaşça gevşerken oflaması beni memnun etti. "Sırlar, doğru insanlar sorduğunda ortaya çıkmamanın bir yolunu bulur, Pimlico."

Bir bakıma, konuşmadığı için mutluydum. Kendi geçmişim güvendeydi. Ona çekilmemin nedenlerini öğrenemeyecekti. Geçmişimi onun gözlerinde gördüğüm için henüz çekip gidemediğimi bilmeyecekti.

O benim dünyamda küçük bir hıçkırıktı. Ona olan ilgimin hasarlı güzelliği ya da muazzam cesaretiyle hiçbir ilgisi yoktu. Bacaklarının arasına gizlenmiş silueti ya da dar pembe meme uçlarıyla da hiçbir ilgisi yoktu.

Saçmalama.

Kendimi kontrol edebiliyordum.

Bunu kanıtlayacağım.

Bandajını işaret ederek, "Bunun sebebi bendim" diye fısıldadım.

Kıpırdamadı ama şiddetle işlenmiş derisi beyaza döndü.

İçinde yüzdüğü düşüncelerde boğulmasına izin vermeden, kırık elini nazikçe tuttum. "O gece sana dokunarak buna neden olduğumu biliyorum. Ve biliyorum ki, ben gittikten sonra daha fazlasına maruz kalacaksın." Parmaklarım onunkileri okşadı. "Ama bunu bilerek suçluluk duyacağımı sanma. Dünya berbat bir yer ve hepimizin katlanması gereken şeytanları var. Benden merhamet görmeyeceksin ama saygı göreceksin."

Elini bırakarak omzunu ittim. "Uzan."

Küstahça sallandı ama ben baskımı artırarak ona başka seçenek bırakmadım. Geriye doğru yuvarlanırken bacakları birbirine kilitlendi ve görmek istediğim şeyi gizledi. Küçük göğüsleri zıplayarak ağzımı sulandırdı.

Kahretsin, neden onunla ağırdan alıyordum?

İstediğim her şeyi yapmak için benimdi. Kendime işkence etmek benim iyi vakit geçirme anlayışım değildi.

Gözleri benimkileri hapsetmişti, geniş ama korkusuz.

Beni büyülüyordu, bir deri bir kemik haliyle seksi olmasa da esnekliğini çok tahrik edici buluyordum.

Onu istedim. Kendimi serbest bırakmak ve dün gece hayalini kurduğum şeyi yapmak istiyordum.

Ama yapmazdım... henüz değil.

Talep etmem gereken çok daha önemli şeyler vardı. Ayrıca, her ne kadar hayatım günahlarla dolu olsa da (ve olduğum şey için özür dilemek istemesem de)

Alrik gibi. Hayatında yeterince pislik vardı. Bana ait olduğu sürece, bir piçin de beyefendi olabileceğini öğrenecekti.

Yan yatarak dirseğimin üzerinde doğruldum ve parmak uçlarımla çıplak yanlarını yokladım. Rengi solmuş karnı oksijen için nefes nefese kalırken sert meme uçları iğne deliğine dönüştü. Dokunuşumu önce bir, sonra iki kaburga kemiğinin üzerinden geçirip göğsüne yaklaşırken tek kelime etmedim.

Her santimde biraz daha içine kapanıyordu. Geri çekildiğini, zihninin gittiğini, böyle bir işkenceye dayanmak için ne tür mekanizmaları varsa, onu güvenli sığınağına çektiğini hissettim.

Durdum.

Nefes almadı.

"Rahatla."

Bir çello telinden daha sıkı vurdu.

"Görüyorum ki o kelimeyi sevmiyorsun."

Başını çevirdi, bana çalkantılı ama isyankâr gözlerle baktı.

"Belki de o kelimeye *güvenmiyorsundur*." Onu suçlayamazdım. Elimi kaldırarak, bedenlerimiz arasındaki küçük boşluğa, yatağın üzerine kasten yerleştirdim. "Tamam, istediğin gibi olsun. Artık dokunmak yok. Ama bana borçlusun Pim ve ben borcumu asla unutmam."

Alnı çatladı.

İnkâr ya da şaşkınlık içinde bilmiyordum ama yine de onu aydınlattım. "Sana verdiğim kural: Ben ne yaparsam, sen de onu yapmalısın. Ve sen ne yaparsan, *ben de onu* yapmalıyım." Başımı eğdim, burnumu elmacık kemiğinin üzerinden geçirdim. "Kendime dokunduğumu unuttun mu?"

Kalçalarını uzaklaştırdıkça yatak sallanıyordu. Çok fazla değildi, zar zor fark ediliyordu ama fark ettim.

Ve bu konuda hiç mutlu değildim.

Bacaklarının arasına dokunmaktan kaçınabileceğini düşünüyorsa, benim en üst düzeyde itaat beklentilerimi bilmiyordu.

"Her zaman yatağındaki adama mı karşı çıkarsın yoksa sadece bana mı?" Elim yukarı kalktı ve boğazına dolandı. "Dokunmak yok kuralını bu kadar çabuk çiğnememe neden oldun. Bu gece beni hizada tutan diğer kuralları da çiğnetme."

Gözleri benimkilere kilitlendi, panikle karışık bir belirsizlik içindeydi.

"Ah, bu senin ilgini çekti." Parmaklarımı gevşeterek onu boğazlamakla tehdit etmedim, sadece yumuşak bir şekilde tuttum, zihnini bedenine hapsetmek yerine

özgürce uçmak. "Hayatımı yöneten pek çok kanun var." Dişlerimi gösterdim. "Birkaçını bilmek ister misin?"

Başını sallamasını, göz kırpmasını, evet anlamına gelebilecek bir şey yapmasını bekledim.

Ama o çok iyiydi.

Ya da çok korkmuş.

Buzdağı beyazı olmuştu, gözleri kar taneleri kadar karmaşıktı.

"Boynuna dokunulmasından hoşlanmıyor musun?" Ağırılığımı biraz daha verdim ama parmaklarımı çekmedim. "Seni boğuyor mu... bu yüzden mi bana boynuzlarım çıkmış gibi bakıyorsun?"

Hiçbir şekilde yanıt vermedi ama nabızı başparmağımın altından bir dalga gibi fişkırdı. "Seni nerede tuttuğuma odaklanma. Seni *neden tuttuğuma* odaklan." Başparmağım boynunun yan tarafını okşadı, tuttuğum kaçmış saçlarına dolandı. "Sorularına odaklan."

Boğazıyla ilişkilendirdiği işkenceyi geçersiz kılmak için mücadele ederken gözlerinin altında gölgeler oluştu.

Zihnini başka şeylerle meşgul ederek sordum: "Ne zamandır sessizsin? Oldukça etkilendim. Sorumdan kaçındınız ve vücudunuzun cevap verme isteğini görmezden geldiniz - korkunuzu gösteren küçük bir kaymayla bile."

Dudaklarını büzerek tüm dikkatleri doğrudan ağzına çekti. Bir şekilde, donmuş korkudan güçlü bir inatçılığa dönüştü. Beni yeniden mücadeleyle renklendi, dokunuşumun altında yanıyordu.

Aramızdaki sıcaklık kabardı. Zehirleyen arzu ve tüketen sarhoşluk göğsümü yumrukladı.

Bunu hisseden tek kişi ben değildim.

İkimiz de varlığını görmezden gelmeye çalıştıkça zonklayan farkındalık daha da ağırlaştı.

Onun ilgisini çeken insanlık dışı yanımda sarhoş oldu ve karmaşık şeylerle doldu.

Buraya bir bağlantı için gelmemiştim. Onu hissetmek için istememişim. Sırlarını çalmak için onu ödünç almıştım.

Hepsi bu kadar.

Ve ben de tam olarak bunu yapmayı planlıyorum.

"Bak sana ne diyeceğim." Dudaklarımı yaladım. "Sen benim sorularımdan birini cevapla, ben de seninkilerden birini cevaplayayım."

Yutkundu, boynu hapseden parmaklarımın altında çalışıyordu.

"Sorularını duyabildiğime inanmıyor musun?" Dokunuşumu göğüs kafesine kadar takip ederek sararmış bir çürüğün üzerine bastım. "Duyabilirim. Tıpkı sana efendin hakkında bir şeyler anlatabileceğim gibi. Bir süredir bilmek istediğinden hiç şüphem olmayan şeyler. Onu kızdırsa bile neden seni kullanmama izin verdiğini biliyor musun? Neden en değerli eşyasına sahip olmama izin veriyor? Çünkü sen şimdilik onun en sevdiği oyuncağı olabilirsin ama onun için inşa ettiğim şey bir kızdan, paradan, bir hayattan daha değerli. Bu güce giden bir bilet ve Alrik gibi adamlar için arzuladığı tek şey bu."

Sarsıldı, şokunu gizleyemedi. Yeni yakalanmış bir balık gibi kıpırdanarak yataktan yukarı fırladı. Bacaklarını birbirine kilitledi, sırtı yatak başlığına çarparken kolları dizlerine dolandı.

Bunu gerçekten yapmamalıydın, Pim.

Dirseğimi iterek dik oturdum. "Bu pek akıllıca değildi." Ayak bileğini tutarak ayağının siyah gölgeli kemiklerini sıktım. "Hareket edebileceğini söylemedim. Sana zarar vermeyeceğim, o yüzden sakın kaçma."

Çenesi sıkılaştı ve beni ona karşı daha derin bir hayranlığa sürükledi. Bu gece kendimi çok fazla kontrol etmişim.

Beni uçurumun kenarına itti.

Başparmağımı, kötü bir şekilde iyileşmiş kemiklerin yaralanmayı gösterdiği ayak başparmağına giden metakarpa bastırarak, "Elini kırdığı gibi ayağını da kırdı," dedim.

Dokunuşum ayak parmaklarında oyalandıktan sonra bileğinden baldırına doğru süzülürken nefesini içine çekti. "Neden? Seni hizada tutmak için mi? Asi misin ve böyle bir zulmü hak ediyor musun? Yoksa o sadece seninle oynayan hasta bir pislik mi?"

Bakışlarında öfkeli bir kıvılcım alevlendi. Bir kez olsun böyle bir cezayı hak ettiğini ima ettiğim için kızgın mıydı yoksa Alrik'in tam olarak ne olduğunu gördüğüm için rahatlamış mıydı anlayamadım.

"İçini rahatlatacağım. Senin olmadığını biliyorum. Sorun onda. Sana verdiği tek bir yarayı bile hak etmiyorsun."

Nefes almayı bıraktığında o lanet bağlantı daha da kalınlaştı. Gözleri benimkilere dikildi ve üzerime ördüğü büyü her neyse daha sıcak, daha sıkı ve daha güçlü hale geldi.

Bunun devam etmesine izin verilemezdi.

Sadece bir gecem vardı. Sadece bir gece *istedim*.

Ona zarar *vermezdim*, ama ondan çaldım, ve sonra... giderdim.

Çünkü bencildim ve onun için hızla gelişen bağımlılıkla savaştığım iradem yoktu.

Dağınık düşüncelerimi kontrol etmek için verdiğim sürekli savaş kazanırken başparmağım onu hafifçe okşadı. "Sana soracak çok sorum var, Pimlico. Şimdiye kadar pek de önemsemediğim sorular. Ancak bana itaat etmeyi reddederek ilgimi dağıtmaya çalışman tam tersini yaptı." Sırıttım. "Beni sadece daha kararlı yaptı."

Dizlerimin üzerine çökerek alt bacağını çektim. Nazik ya da kibar değildim. Yatar pozisyonundan yayılır pozisyona geçti ve sırt üstü yattığı anda parmaklarımı tekrar boğazına kilitledim.

Ceketimi ona verdiğimde merdiven boşluğunda tanık olduğum panik çözüldü. Nefes alış veriş hızlanmıştı, boynuna her dokunduğumda tetikten kaçamıyordu.

Eğer daha iyi bir adam olsaydım, elimi çeker ve ona başka bir yerde dokunurdum.

Ama hatalarım olduğunu çoktan kabul etmiştim. Onlarla yaşamak zorunda kalacaktı.

Bir saldırıya geçmesini bekledim -bana karşı koymasını- ama bir kez daha nefes alıp verdi, hırıltılı nabzını dizginledi ve her şeyi görüş alanından kilitledi.

Kahretsin, düşündüğümde çok daha fazlasıymış. Daha savaşçı, daha yaralı, daha kadın.

Ama bunların hiçbirisi önemli değildi.

Yine de cevaplarımı hak ediyorum.

"Üç soru." Vücudumu kaydırarak yanına uzandım ve fısıldadım: "Üç soru hakkın var. Eğer cevaplırsan, gitmene izin vereceğim. Başka bir şey beklemeyeceğim."

Elim boğazından kayıp göğüs kafesindeki pozisyonuma geri döndüğünde bakışları genişledi. "Ancak, eğer onlara cevap vermezsen, o zaman her şeyi beklerim. Sırf yapabildiğim için seni becereceğim. Sana bir köle gibi davranacağım çünkü aklına girmeme izin vermezsen olacağın tek şey bu."

Gözlerimi ona kilitledim. Kontrolüm hırladı, kopmak için yalvardı. Ama onu görmezden gelecek kadar disiplinliydim. "İlk soru, yemek yemeyeli ne kadar oldu?"

Yüzü şaşkınlıktan donuklaştı.

Göğsümün altından kıkırdadım. "Sormamı beklediğin bir şey değil miydi?"

Hadi, kafanı salla.

Cevap ver bana.

O sustukça benim saplantım daha da artıyordu.

Seni kıracağım, Pim.

Göğüs kafesini dürterek, "Bilmek istiyorum çünkü anlaşmamız tamamlandığında Alrik'in de aynı şekilde aç bırakılmasını sağlayacağım," dedim.

Kasları gerildi, gözleri tavana doğru uçarak kameraları aradı. Yapmak istediğim şey hakkında sessiz kalmama gerek yoktu. Bir kontratımız vardı. Bu sözleşme yatı teslim edilene kadar barışı koruyacaktı.

Ondan sonra beni öldürmeye çalışacaktı, tıpkı hizmetlerimi satın alan ahmakların her zaman yaptığı gibi. Ve her zaman olduğu gibi başarısız olacaktı. Ama en azından işin bana düşen kısmını yerine getirmiş ve itibarımı korumuş olurdum.

Ancak, Alrik'i bu kadar çabuk öldürmezdim. Ona borcumu misliyle öder, kendi hayatını bitirmeden önce Pimlico'nun hayatını yaşamasına izin verirdim.

Planımı itiraf edersem ne derdi? Sevinir miydi yoksa siner miydi? Eğer efendisinin canını yakacak güce sahip olsaydı, kirli işleri onun yapacağına dair bir his vardı içimde. Bir yabancının kendi ödediği ücretleri almasından memnun olmazdı.

Karşılıklı sessizliğimiz intikam düşünceleriyle doldu ve bakışlarındaki en ufak bir çözülme beni başka bir soru sormaya davet etti.

Bilmiyor olabilir ama kaybetmişti. Beni içeri aldı.

Aptal, aptal kız.

"En son ne zaman özgür kaldın?"

Bana verdiği her türlü açıklık, çelik bir kapının çınlamasıyla kapandı. Yutkunurken gözleri kapandı.

"Aylar mı yıllar mı?" Hiç irkilmedi.

Vücudunu inceleyerek, kırıkları, tekmeleri ve çürükleri sayarak onun yerine cevap verdim. "Tıpkı bir ağacın gövdesi ortaya çıktığında yaşını belli etmesi gibi, senin bedeninin de kelimeler olmadan cevap veriyor."

Gözlerini kapalı tutarak alnını çattı. "Sanırım birkaç yıl."

Öfke kanımı ısıttı - acısından değil, cevap vermeyi reddetmesinden dolayı. Bu tür sorular normal bir adamın umurunda olabilirdi. Burada olmak ve bir kızın sırlarını çalmak için elinden geleni yapmak konusunda bir kez daha düşünmesini sağlayabilirdi.

Ama ben çoğu erkek gibi değildim. Umursuyordum... içimde bir yerlerde. Ama kendi travmamı yaşamıştım ve bu başkalarına bakış açımı lekelemişti.

İhtiyacım olduğunda bir kurtarıcı yoktu.

Bir başkası için kurtarıcı olmak gibi bir niyetim yoktu.

Böyle genel sorular kimin umurunda? Cevaplarını başka yollarla kazanabilirdim. Bana bir borcu vardı. Ödeme zamanı gelmişti.

Onun kendini parmaklamasını izleme düşüncesi sikimi kalınlaştırdı.

Alrik bir konuda haklıydı. Denizde olmak, gemideki personeli takviye yapmadığım ya da helikopterimle eskort uçurmadığım sürece, sevişilebilecek bir arkadaş bulmayı zorlaştırıyordu. Ancak bu iki seçenek de pek cazip değildi.

Bu yaratık gibi değil.

Okyanusa dönmeden önce fazla zamanım yoktu. Zaten yeterince zaman kaybetmiştim.

"Bu kadar soru yeter. Bana borcunu ödeme zamanı, Pimlico."

Elim karnının alt kısmında gezinip göğüs kafesini takip ederek göğsünün hafif kıvrımından açlıkla dışarı fırlayan köprücük kemiğine ulaştığında gözleri fal taşı gibi açıldı.

Boğazına, başparmağımı bir tarafına, parmaklarımı diğer tarafına soktuğum yanaklarına dokunmayı bırakmadım ve yüzünü kendime doğru çektim.

Nefes almayı bıraktı.

Onu dikkatini vermeye ve her talimatı dinlemeye zorlayarak sertçe sıktım.

"Bacaklarını aç."

Tutuşumun altında dişleri sıkıldı.

Elim sıkılaştı. "Yap şunu."

Bir an için nefretle parladı, sonra çok yavaş bir şekilde bacakları birbirine yapışmış durumdan hafifçe açılmış duruma geçti. Bir el ya da dil için yeterince geniş değildi ama aralarında ne olduğunu görebilmek için yeterliydi.

Sikim taşa döndü.

Başımı salladım, baskıcı şehvetten kurtulup kontrolüme ve hiç azalmayan utancıma odaklanarak homurdandım, "Gitmene izin vereceğim ama sana söylediğim her şeyi yapacaksın. Anladın mı?"

Şu anda bile hâlâ bir baş sallama bekliyordum.

Ancak Pimlico bana sadece baktı ve ne onayladı ne de reddetti. Gözlerim dudaklarına kayd, çatlamış pembe derisini takip ettim ve

onu öpmek için duyduğu ani şeytani arzuyla savaşıyordu.

Onu öpmeyi o kadar çok istiyordum ki. Konuşmasalar bile dudaklarını oynatmaya zorlamayı.

Ama kahretsin, bu çok kişiseldi.

Her şeyden bir tane denememe izin verildi. Bir nefes, bir gece, bir orgazm.

Ama bir öpücük... Ben olsam yapmazdım.

Alrik'in onu itaate zorlamak için yıllarca verdiği eğitime güvenerek yüzünü bıraktım. Tamamen sırt üstü dönüp bacaklarını biraz daha açtığında saçlarından oluşturduğum gevşek atkuyruğu yatağın üzerinde dalgalandı.

"Aferin kızıma," diye mırıldandım, etindeki çürüklerin izini sürerken, neredeyse farklı çiçeklenme aşamalarındaki güller gibiydiler. Bazıları yayılmış ve çoğunlukla solan güzelliğiyle renksiz, diğerleri ise yeni tomurcuklar kadar parlak ve sıkı.

Neredeyse şiddetli yeşil bir tanesine basarak, "Her birinin neden kaynaklandığını hatırlıyor musunuz? Yoksa unutmayı mı tercih ediyorsunuz?"

Ben başka bir çiçeğin yapraklarını takip edip koyu sarı ve kahverengiye dönüşürken o tavana baktı. "Seni inceledikçe, bana bir fareyi daha çok hatırlatıyorsun."

Keskin nefes alımı ve ani irkilme, şimdiye kadar kazandığım en büyük tepkiydi.

Sessizliğini bozan kelimeye takıldım. "Sana fare denmesinden hoşlanmıyor musun yoksa başka bir şey mi söyledim?"

Çenesi eğildi. Yine kendini kapattı.

Artık çok geçti.

Bir şeyin kilidini açmıştım. Ne olduğunu bilmiyordum ama öğrenecektim.

"Sanırım bundan sonra sana böyle sesleneceğim... küçük fare. Sen kafeste işkence gören sessiz bir faresin. Ancak bir fare ne kadar küçük ve savunmasız olursa olsun, gerçekte kim olduğunu kabul ederse ortalığı kasıp kavuracak güce sahiptir."

"Ayrıca inanılmaz derecede keskin dişleri var." Parmağımı ağzının üzerinde gezdirerek ucunu dudaklarının ötesindeki ılık ıslaklığa soktum. "Söylesene Pimlico, senin de keskin dişlerin var mı?"

Açılmadı ya da parmağımı köpek dişlerinin altında gezdirmeme izin vermedi. Ama kalbi hızlandı, boynundaki görünür damardan hortum gibi akmaya başladı.

Sessiz olanım sessiz bir fareye dönüşmüştü ve bu ona çok yakışıyordu.

Yüzü, sanki bir anıyla başa çıkmak çok zormuş gibi bir anda değişti.

Parmak boğumlarımla çenesini dürterek onu zorla kendime döndürdüm. "Beni tanımıyorsun ama şunu bilmelisin ki benimle yataktaysan sadece ve sadece benimle sevişmeye odaklanmalısın."

Ters ters baktı.

Elimi sağ kolunda gezdirdim ve parmaklarımı onunkilerle birleştirdim. "Sanırım sağ elini kullanıyorsun?" Kırık koluna bakarak sııttım. "Çünkü eğer değilsen, bu iş pek de iyi gitmeyecek."

Kaşı seğırdi ama cevabını yakalayamadım. Her iki durumda da istediğimi yapacaktı. Kendine dokunacaktı. Bütün gece sürse bile umurumda değildi.

Parmaklarımı onunkilerden ayırarak bileğine doladım ve elini amına doğru yönlendirdim.

Avucunu kendi üzerine koyup görmek istediğim şeyi gizlediğimde kaskatı kesildi. "Senin sıran."

Başımı avucumun içine yaslayarak ona baktım. "Devam et. Yalnızken yaptığın gibi kendine dokun. Ne yaptığını görmeme, iniltilerini duymama, parmaklarını becerirken seni izlememe izin ver."

Sarsıldı, eli amından fırlayıp altındaki yatağı kavradı.

Öfke düşüncelerimi maskeleydi. "Doğrudan bir emre itaatsizlik etme, sessiz fare. Ben ne yaparsam onu yapmak zorundasın, unuttun mu?" Elini tekrar tutarak yerine oturmasını sağladım.

Onu bırakarak dizine yapıştım ve bacaklarını birbirinden ayırdım.

Onu tam olarak gördüğüm anda iniltimi yuttum. Seyahatlerimde pek çok kadın görmüştüm; bazılarının tadına bakmış, bazılarından uzak durmuştum ama Pimlico kadar güzelini hiç görmemiştim.

Bir kadına orası güzel denebilir mi? Bağımlılık yapıcı ve çıplak, evet, ama güzel? Bilmiyordum ama Pim öyleydi. Onunla ilgili her şey narin ve minyondu, sanki daha fazla istismardan korkuyormuş gibi saklanmıştı ama yine de seksin bir ipucunu barındıracak kadar kadınsıydı.

Dudağımı ısırarak, ona dokunmamak için yumruğumu kıvırdım. Eğer onu hissedersen... hepsi bu kadar olurdu. Alay ya da aperatif olmayacaktı, sadece onu tekrar tekrar alırken lanet bir ziyafet olacaktı.

"Dokun. Devam et. Sana utanmamamı emrediyorum."

Bir seks kölesi nasıl utangaç olabilirdi? Onun her parçası bir başkasına aitti. Yüz hatlarındaki ani dehşeti anlayamadım.

"Bekle..." Durakladım. "Daha önce de geldin, değil mi?"

Dondu kaldı.

Ah, lanet olsun.

"Sen... hiç gelmedin mi?"

Bununla ne yapmam gerekiyordu?

Gözlerini sıktı, dayak yemeye hazırlanıyormuş gibi titriyordu. Alrik böyle bir şey için ona zarar verir miydi?

Yapar mıydım?

Elimi yüzümde gezdirdim. "Hiç başka b i r i y l e orgazm olmadın mı? Peki ya kendi başına özel olarak?"

Tüm vücudu utançtan pembeleşti. Cevabı açık ve netti.

Kahretsin, kaç yaşında?

İlk kez becerildiğinde kaç yaşındaydı? Elbette, bir noktada, bir serbest bırakma onu bulacaktı? Ya da en azından merak onu bir başkasıyla olmasa bile kendi başına bulmaya zorlamıştır?

İlk orgazmımı on iki yaşındayken bir çöp konteynerinin arkasında uyurken yaşamıştım. Berbat bir denizdeki tek iyi şeydi. Ondan sonra, uygulayabildiğim kısa ama kabarcıklı mutluluğa oldukça bağımlı hale geldim.

Eğer Pim'e hiç böyle bir alet verilmediyse, nasıl bu kadar uzun süre hayatta kalabilmişti? Alrik onu her çağırdığında nasıl olup da yok olup gitmemiş ve kendini bir tabutun içine atmamıştı?

Lanet olsun, bu gece planladığımdan çok daha karmaşık bir hal aldı.

En azından bu sefer elini oynatmamıştı.

Vücudumu daha yakına kaydardım, ejderha dövmeli göğsümü çıplaklığına dayadım ve pantolonlu bir bacağımı kalçasının üzerine yerleştirerek onu tuttum. Gözlerimiz birbirine dolanırken, parmaklarımı bir kez daha onunkilerle birlikte doğrudan amının üzerinde dolaştırdım. "Ben ne yaparsam sen de onu yapmak zorundasın. Ama şimdilik bunu birlikte yapacağız."

Orta parmağına baskı uygulayarak onu klitorisini okşamaya zorladım. Ona dokunan ben olmasam da tenindeki sıcaklık içime sızıyordu.

Sikim acı verecek kadar sertleşmişti. Kurtuluş arayışıyla kalçasına doğru sallandım.

Gözleri parladı.

Tekrar sallandım, keskin kalça kemiğinin ereksiyonuma bu kadar kanlı bir şekilde saplanmasından nefret ediyordum. "Sana nasıl yapılacağını göstereceğim. Ama bunu yapmak için

seni başka şekillerde kullanacağım. Aksi takdirde aklımı kaçıracağım."

Elini güneye doğru zorlayıp girişini bulduğumda bile kaçtı. "Hayır, kaçmıyorsun. Bu sefer olmaz."

Zor nefes alarak, hızla azalan kontrolüme güçlü kalmasını emrettim. Bu benim sınırlarımı test edecekti. *O* benim sınırlarımı test edecekti.

"Kendine dokunmaya hazır ol, sessiz fare. Bundan zevk alacağım."



Kahretsin, ne yapıyor bu?

Eli benimkini zorlayıp orta parmağımı bastırarak bana itaat etmekten başka seçenek bırakmadığında kaskatı kesildim. Büyük avuç içi beni boğarken parmak eklemlerim ısındı.

Dişleri alt dudağını kenetlerken başka tarafa bakamıyordum. Kalçama doğru yaptığı erotik hamleyle tüm hücrelerimin yanmasına engel olamıyordum. Pantolonunu çıkarmamıştı ama bu, ereksiyonunun beni dağlayan çelik sıcaklığını durdurmadı.

Çok fazla şey oluyordu.

Çok fazla uyarıcı.

Neye odaklanacağımı bilemiyordum: benimkinin arasına sıkışmış bedenine mi, kendimi hissetmemi emreden ellerine mi, yoksa en tuhaf şekillerde benden zevk alan sikine mi?

Beni klostrofobik ve dikenli yaptı.

Koşmak istiyorum!

Ama sonra, parmağımın ucu içime girdiğinde diğer her şey kayboldu.

Durun!

Buna

üzüldüm.

Nefret ettim.

Nefret ettim, nefret ettim, *nefret ettim*.

Parmağım normalde beni vahşileştiren şeye kıyasla çok ince ve küçüktü. Tırnağım, Bay Prest'in hakimiyetinin yardımıyla içimde kayarken keskindi. Vücudum sıska parmağı içine almak için gerildi ve kendimi hissettiğim o garip duygu beni yanlılıkla ürpertti.

Hayatımda hiç bu kadar tuhaf bir şeye dokunmamıştım. Bitmesini istedim.

Şimdi!

"Garip hissediyor musun?" Bay Prest elimi açarak daha derine itti.

Parmağımın ucu içimde tuhaf bir çıkıntı bulduğunda yüzüm buruştu - diğerleri kadar esnek ya da sıcak olmayan bir şey.

Katlandığım kötü muameleden kalan bir yara izi miydi? Asla tam olarak iyileşmeyecek bir yara mı? Her neyse, beni daha da batmaya zorladığında önemi kayboldu.

Derin sesi göğsünden benimkine doğru gürledi. "Hoşuna gitti mi?"

Beğendin mi?

Hayır, hoşuma gitmedi.

Suçluluk, utanç ve kafa karışıklığı yaşadım.

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Sevmeye başlayacaksın... bekle ve gör."

Bundan şüpheliyim.

Tekrar güldü, bileği kayarak ilk parmağımı yakaladı ve onu da içime daldırdı. Bu sefer baskı ve gerilme daha fazlaydı. Ancak iki parmağım hâlâ Efendi A'nın sikinden çok daha dardı.

Bay Prest'in sıcak nefesi saçlarımı dalgalandırırken kaskatı kesildim, ereksiyonu kalçama çarpıyordu. "Boşalman gerek, Pim. Bunu sana vermeliyim ki senden alacağım şeylerin bedelini bir nebze olsun ödeyebileyim."

Mümkün

değil.

Mümkün

değil.

Zihinsel, fiziksel, ruhsal olarak bunu yapabilmemin hiçbir yolu yoktu.

Gelme

k mi?

Ha!

Böyle zor bir uydurmaya inanmadım. Kendimi korumayı bir kenara bırakıp birine bu kadar tamamen teslim olmam ve teslimiyetimin zirvesindeyken beni incitmeyeceğine güvenmem mümkün değildi.

Böyle bir şey yapabileceğime inandıysa lanet bir komedyendi.

Bırakın beni!

Siyah bakışlarına bakarak kıpırdandım.

Beni rahat bırak!

"Gözlerini kapat."

Siktir git.

Ona itaat etmediğimde, bakışlarımı geniş tutarak bir kaşını kaldırdı.

"İzlemek mi istiyorsun?" Kolumu çekerek daha fazla baskı uyguladı.

Aşağıya doğru parmaklarım tamamen içimde kayboldu. "Bir ayna bulabilirim

Eğer istersen? Sana anlatırım. Yaramaz elinin ne yaptığını göstereyim."

Umutsuzca başımı sallamak istedim - sessizliğimin böyle iğrenç şeyler için bir talep olduğunu düşünme ihtimaline karşı. Ama o sadece rahatsızlığıma kıkırdadı ve parmaklarımı çekti. "Bakalım bundan da o kadar nefret edecek misin?"

Yavaşça, çok yavaşça, dokunuşumu yukarı doğru kaydırды, ta ki koruyucu hissizliğinden sıyrılan ve yabancı bir hisle alevlenen tek parçama dokunana kadar.

Klitorisim.

Parmaklarım sert tomurcuğun üzerinden kaydığı anda sarsıldım.

Gülümsemesi cehennemin ta kendisiydi. "Ah, işte buradasın, küçük fare. Yavaş yavaş canlanıyorsun."

Bir kez daha, 'fare' ismi kaslarımı gerdi ve yaşadığım her şeyi iptal etti. Başka bir isme tahammül edebilirdim. Başka herhangi bir kemirgen ismi ya da fahişe adresi, hatta korkunç bir fiil bile daha iyi olurdu.

Ama *fare*?

Bunu nasıl kullanabilir?

Benim için bu kadar önemli olan bir şeyi kullanmaya nasıl *cüret eder*?

Dişlerimi sıkarak, yükselmek için ellerinden geleni yapan anıları bir kenara ittim. Yıllardır onu düşünmeme izin vermemiştim. Bu çok zordu. Annem sık sık aklıma gelmiyordu ama en azından hâlâ hayattaydı ve kızına ne olduğundan habersizdi.

Öte yandan babam ölmüştü.

Cennette beni yukarıdan izliyor, içinde bulunduğum koşulların yasını tutuyor ve yapmak zorunda bırakıldığım her kötü eylemi görüyordu.

Korku ve kendime acıma duygusu o kadar ağırdı ki nefes alamıyordum. Doğrulamak, elimi Bay Prest'in elinden kurtarmak ve bacağımı onunkinin altından kurtarmak için mücadele ettim.

Boşluğa ihtiyacım vardı.

Beni delirtmeden önce bazı anıları engellemem gerekiyordu.

Ama gitmeme izin vermedi. Kalçası sadece sıkılaştı, parmakları benimkileri klitorisimin etrafında dönmeye zorladı. "Bundan, sana *kızım* dememden daha çok nefret ediyorsun." Ağzı kıkırdadı ama sesi bir nefes kadar sessizdi, neredeyse özür dileyerek sırlarımı açığa vuruyordu. "Bana nedenini söyle."

*Ben konuşmayı reddederken
nasıl? Seni tanımadığım
halde neden?*

Asla çünkü bilmeyi hak etmiyorsun.

Yanımda uzanırken bu kadar yakışıklı olmasından, açıkta bıraktığı gövdesi ve dövmeleleriyle özgürlüğümü çalmasından nefret ediyordum. Kuzguni saçları, organlarının olması gereken kavernöz boşluğun opak çizgileriyle eşleşiyordu, dudakları o kadar sarhoş ediciydi ki.

Ama güzellik bir canavarı gizleyemezdi ve ben buna kanmayacaktım. Bununla işim bitmişti.

"Gözlerini kapat, Pim. Kendini bıraktığında bırakman çok daha kolay olur." Cümlesini bozarak başımı salladım, kontrolünü ortadan kaldırmaya kararlıyım. Emrettiği şeyi yapmayı reddediyordum; ona güvenmediğim sürece bunu yapamazdım.

Bekle, Efendi A'ya güvenmiyorsun ama itaat ediyorsun.

Bu doğrudu ama yapmazsam ne olacağını biliyordum. En az acı veren yolculuğu seçecek kadar akıllıydım. Bay Prest'in misilleme olarak ne yapacağını bilmiyordum.

Ve bunu öğrenmek için acı çekmeyi göze almaya değerci.

Bana vuracak cesareti olmayabilir. Bundan kurtulmama izin verebilirdi ve ben de onunla yatmaktan kaçınabilirdim, bu da Efendi A'yı memnun ederdi çünkü beni paylaşmak istemiyordu.

Karışık bir plandı... ama yine de bir plandı.

Omuzlarım yataktan kalktı ve yıllardır yapmadığım kadar çok mücadele ettim.

Yüzü kararırken şaşkınlık gözlerini aydınlattı. "Dövüşmeye devam edersen gecen on kat daha kötü geçecek, sessiz fare."

Sarsıldım ama gevşemiş halimle takma isme odaklanmadım. Ancak, dişleri köprücük kemiğimin üzerine hiç incelik göstermeden kenetlendiğinde nefesim kesildi. Dili kesici dişlerinin ısırtığı üzerinde gezinirken irkildim.

Titrememi kontrol
edemiyordum. "Bana
itaatsizlik etmeye cüret mi
ediyorsun?" *Evet, cüret
ediyorum!*

Bunların hepsini aştım!

Ejderhasının burnu, kıvranan formumu tutarken göğüs kafesinin açıldığı yerde tısladı. Ama bu beni durdurmadı. Beni korkutmadı. Korkutabilecek tek şey, Bay Prest ne yaparsa yapsın, bunun *asla* Efendi A'nın yapacağı kadar kötü olmayacağını bilmektir.

Bu adamı beni kurtarması için kullanmalıydım ya da Efendi A'ya sadık ve itaatkâr olduğumu kanıtlamalıydım. Beni dövüşürken görürse, bana karşı

daha nazik olabilirdi. Bay Prest gücümü görürse, beni kurtarabilirdi.

Bir cesur, pervasız hareketten iki senaryo.

Bakışlarımı dövmesine ve vücutlarımızın öpüştüğü yere doğru takip ederek dondu kaldı. Yüzü öfkeyle kazınmış, hayal kırıklığını gizleyemiyordu. Sessiz cevaplarımı anlamaya olan güvenine rağmen, ondan sonsuza kadar nefret etmeme neden olmadan bana asla söyleyemeyeceği tek ismin neden 'fare' olduğunu *asla anlayamayacaktı*.

Taktığı (onu gerçek yapan her şeyi saklayan) aşılmaz maske bir anlığına kaydı. Yansıttığı kaba saba iş adamını kaybetti ve onun yerine ilgi çekici ve bilinmeyen biri oldu.

Benim onu incelediğim kadar o da beni inceledi. Kontrol sorunları olan bir adam gördüm.

Dünyanın pahalı ayaklarının önünde eğilmesine alışmış bir adam.

Ama aynı zamanda ben olmanın nasıl bir şey olduğunu bilen bir adam gördüm. Seçeneği olmayan, hayatı olmayan, umudu olmayan biri olmak.

Sonra, sanki onun takdiri için var olan bir fahişeden başka bir şey olmadığımı hatırlamış gibi, maskesi yeniden yerine oturdu.

Dokunuşu sertleşti.

"Bu akşamki eğlenceyi sen yönetemezsin, Pimlico. Bu benim işim."

Parmaklarımı klitorisimin üzerinde daha sert dönmeye zorlarken nefesim kesildi, daha fazla karıncalanma elektriği topluyor.

"Er ya da geç öğreneceğim. Bana cevap *vereceksin*. Ama şimdilik daha fazla zaman kaybetmeyi reddediyorum."

Aleti kalçama yapışmış, pantolonunun altında zonkluyordu. "İçinde olmak istiyorum ama senin iyiliğin için, sırlıslık olana kadar bekleyeceğim." Burnu benimkini sıyırdı. "Bu benim için adil değil mi? Ne *hoş değil mi?*"

Boşta kalan eliyle kırık elimi kavradı ve başımın üzerine koyarak beni zapt etti. Yumruğu, vücudu ve kalçalarıyla yatağa sabitlenmiş bir halde, tamamen çaresiz, umutsuz ve tamamen onun merhametine kalmıştım.

Boğazı sertçe çalıştığında yutkundum, alnını şakağıma bastırırken saçları bir gözünün üzerine düştü. "İyi bir şey hissedeceksin, Pim. Her şey kafanın içinde." Parmakları klitoristen girişe ve tekrar geri sürüklenmek için benimkileri kullandı. Okşama bu sefer farklı hissettiriyordu, daha az garip ama aynı derecede dehşet vericiydi.

Göğsümde ihanet dolu bir inilti yükselirken dudaklarımı birbirine kenetledim. Zevkten değil, yalvarıştan.

Bana zarar verebilir, beni zorlayabilir, beni talep edebilirdi ama ben gelmeyecektim.

Yapamam.

Daha önce hiç yapmadığım bir şeyi nasıl yapabilirdim? Başından beri bozuk olan bir şeyi nasıl düzeltebilirdim?

Bundan asla zevk almazdım.

Asla.

Bunu asla istemezdim.

Hiç.

Ve eğer Alrik gibi olur ve sadece beni becermek isterse... öyle olsun

o.

Kendimi korumak için bir yolum vardı.

O vücudumu mahvederken ben gidecektim.

Ve onu bir daha asla düşünmezdim çünkü o her şeyi yok ederdi.

duygular geliştirmiş olabilirim.

Koş.

Derin bir yudum alarak aynı anda hem gerildim hem de gevşedim. Seksim kendi isteğiyle kasılırken ve uzuvlarım üzerindeki egemenliğim yok olurken aynı anda titreştim ve karıncalanmaya başladım.

Bu piçlerin sevdiği oyuncak bebekler gibi sarkık bir hale geldim.

Kaslarım yatağın içine gömüldü, bacaklarım açıldı ve zihnim... en iyi kısmı buydu.

Kaçtım.

Ulaşılamayacak kadar derinde, yenilemeyecek kadar uzakta, zaten olduğumdan daha fazla mahvedilemeyecek kadar korunaklı olana kadar daha hızlı ve daha hızlı dönerek içimde kayboldum.

Ejderhasının öfkeyle duman çıkarması
umurumda değildi. Onun acı dolu iniltisini
duymadım.

Parmaklarımı içimde

hissetmedim. I

gitmi

şti.



HÂLÂ buradaydı.

Sıcak vücudu hala ortak parmaklarımızın altında yaşıyordu. Nefesi hâlâ göğsümü gıdıklıyordu. Onun varlığı beni hala sertleştiriyordu.

Ama onu Pimlico yapan her şey yok oldu.

Mücadelesi, haklı öfkesi, şaşkınlığı, gücü ve cesareti. Hepsi yok oldu.

Yani kendini bu şekilde korudu.

Zevki bilmiyor olabilir. Sadece acıyı anlayabilirdi. Ama zihnini nasıl garnizon yapacağını bulmuştu. Kahretsin, eğer bu beni daha fazla ilgilendirmiyorsa. Bu kadına daha fazla ilgi duysaydım, o an geldiğinde çekip gidemezdim.

Şu anda bile zamanımız tükenmişti. Ben ona dokunurken Alrik'in içeri dalmamasına çok şaşırmıştım. (Ona dokunduğumdan değil, sadece kendini keşfetmesi için ona rehberlik ettiğimden).

Henüz gelmemiş olması dişlerimi sıkmama ve kanımda yaşayan ihtiyata neden oldu.

Ama şimdi her şeyi berbat etmiş, kızı ve sırlarını kaybetmiştim. Yapabileceğim tek şey, çok geç olmadan onu kendime çekmekti.

Birleşen parmaklarımızın kilidini açarak sikimi yeniden düzenledim, böylece taşaklarım morarmayacaktı ve doğruldum. Yatak sallandı ama Pimlico boş gözlerle tavana bakmaya devam etti.

Gölgem üzerine düştüğünde irkilmedi ya da uzanıp yanağını avuçladığımda top gibi kıvrılmadı.

Sadece orada yatıp bekledi.

Eğer bu köleden çalmak isteseydim, onun şartlanmasını ona karşı kullanmam gerekirdi.

Artık soru soramazdım. Cevap istemek zorundaydım.

Ona böyle öğretilmişti. Cevap vereceği tek yol.

İki elimi saçlarımda gezdirerek, ona biraz keyif verme ihtiyacımı bir kenara bıraktım ve daha uzun oturdum.

Dudaklarım ona geri dönmesi için bir emir vermek üzere ayrıldı. Kendine gelmesini emretmek için.

Ama bir şey beni durdurdu.

Çok masum ve çok yorgun görünüyordu. Yorgunluk uzuvlarına otururken gözlerinin altında gölgeler kalıcı olarak yaşıyordu.

Onu çok zorlamıştım.

En azından bir an dinlenmesine izin verebilirdim. Sabırsızlığım, bir başkasına bakmanın daha nazik anıları bana nazik olma becerisi kazandırırken azaldı.

"Yan dön," diye fısıldadım omzunu iterek.

İtaatkâr bir şekilde yer değiştirdi ama dinlediğini belli etmedi.

Yüzünü çevirdiğinde, yatağa doğru kayarak bir kez daha yatak başlığına yaslandım.

Elimi çıplak sırtına koyduğumda bakışlarım kapıya kilitlendi. Ürkmedi - güven ve kabulden değil, bedenini geride bıraktığı için.

Ona ne yaptığım umurunda değildi çünkü zihnini etkilememi engellemişti.

Güvenle uyumayalı ne kadar olmuştu? Daha mutlu zamanların hayalini kurmayalı ne kadar olmuştu?

Avucum kendiliğinden hareket etti, onu usulca okşadı, zorluktan başka bir şey vermediğim halde rahatlattı. "Dinlen, Pim. Sana göz kulak olacağım."

Yüzünü göremiyordum ama vücudu gergin ve boştu.

Bir kolumu başımın üzerine koyarak yatak başlığından geçirdim ve bana teslim olana kadar onu okşamaya hazırlandım. Parmaklarım çerçevenin çitalarından sarkan yumuşak bir şeye dokunduğunda kaşlarımı çattım.

Ne olduğunu anlamaya çalıştım ama Pim aniden sarsıldı ve o güne kadar duyduğum en ağır iç çekişi yaptı. Omurgası gevşedi, kasları gevşedi ve sanki sonunda hediye kabul etmiş gibi okşamalarıma gömüldü.

Bana bunu vermeye istekli olması diğer tüm düşünceleri yok etti ve ona nezaketle dokunurken onu koruma görevime yerleştim.

İlk birkaç dakika onun her nefes alıp verişinin farkındaydım. Ama zaman ilerledikçe ve varlığımız birbirimize alıştıkça, onu rahatlatıcı buldum.

Uzun zamandır bu şekilde başka bir insanla birlikte olmamıştım; birine bakmanın ne kadar ödüllendirici olduğunu unutmuştum.

Aynı zamanda zor, yorucu ve moral bozucu.

Bu doğrudu.

Anneme bakmak ve berbat ettiğim şeyi düzeltmek için elimden geleni yapmak, bu kadar çok utanç taşımamın sebebiydi.

Ailenin beklentileri vardı. Pimlico'nun hiç yoktu.

Cömertlik girişimlerimi reddetmeden ona verdiklerimi kabul ederdi. Bu da bende daha fazla verme isteği uyandırıyordu.

Çok daha fazlası.

Zihnim dağıldı ve boştaki elim cebime ve para klipsinin içine sıkışmış bir dolarlık banknotun yolunu buldu. İnsanların sessizliğine aldırmazdım ama çevremdeki sessizlik iyi bir şey değildi.

Her şey çok durgunken anıların beni bulmasının bir yolu vardı. Sol elimle bir dolarlık banknotu düzeltirken, sağ elimle hiç durmadan okşadığım anılar çok güçlü bir tutuşa sahipti.

Arada sırada seğiriyor, uykunun derinliklerine dalıyordu.

Yanımda uyuklarken -nasıl bir adam olduğumu bilmeden, ama söz verdiğim şeyi yapacağıma ve onu güvende tutacağıma güvenerek- parayı eski bir şekle soktum ve acı verici hatıraların ve intihara meyilli kölelerin uyumasına izin verdim.



MINNIE MOUSE saatim saatin 12.33 olduğunu duyurdu.

Annem bu şeyi takmamdan nefret ederdi; böyle çocuksu süsler için çok yaşlı olduğumu söylerdi. Ama ben onun yırtık pırtık yüzünü ve zamanla yıpranmış kayışını seviyordum. Ondan bana kalan tek şey buydu. Kendimi bildim bileli bana Fare diyen adam.

Bana taktığı lakabın anısı, Minnie'nin büyük kulaklarının üzerindeki ellerin her hareketinde yankılanıyordu. Bu evcil hayvan ismi gerçek adresimden geliyordu ve bir şekilde bir Disney karakterine dönüşmüştü. Tasmin Min oldu, Minnie oldu, Mouse oldu. Çok fazla ismim vardı ama sadece babam bana Fare derdi, diğer herkes bana Tas derdi.

Ben yedi yaşındayken öldü.

Bu yüzden, ne kadar çocukça olursa olsun, onu asla çıkarmayacaktım. Babam söz konusu olduğunda asla büyümeyecektim.

Annemi çıldırtırdı.

Saatime göre beş saattir onunla bu partideydim ve artık eve gitmek istiyordum. Ayaklarım ağrıyor, midem gurulduyor ve bunu hak etmeyen insanlara karşı kibar olmaktan bıkmıştım.

Ama sonra Bay Kewet gülümsedi ve beni balkona çağırdı; onu bir kurt olarak tanımama rağmen aptalca onunla gittim.

Ben bir psikoloğun kızıyım. Onun müşterilerini tavlama ve sponsorluklarını desteklemek için buradaydım. Onu hayal kırıklığına uğratabazdım.

Konuşma dikkat çekici değildi. Bay Kewet elbiseme, saçıma, gülümsememe iltifat etti. Sonra gözleri Minnie Mouse saatime kaydı ve gülümsemesi zalimleşti. O artık benim üzerimde dünya yaşının totemini taşıyan varlıklı bir adam değil, akşam yemeğinde dudaklarını yalayan bir katildi.

"Senin gibi güzel bir kız neden böyle çirkin bir şey giyiyor?"

Yaklaştıkça tüylerim diken diken oldu. Bacaklarımda kaçma dürtüsü alevlendi ama ne pahasına olursa olsun kibar kalmaya yönelik alıştırmış derslerim buna baskın çıktı. "Benim için çok şey ifade ediyor. Sadece bir saat değil."

"Öyle." Güldü. "Bu durumda, güvenli bir şekilde saklamanız için onu sizin için tutacağım."

Kaşım kalktı. "Tutar mısın?" Bu adama babamın son hediyesini vermeye hiç niyetim yoktu. Parmaklarımı kırmızı beyaz bilekliğin etrafında koruyucu bir şekilde kavrayarak başımı salladım. "Onu sana vermeyi düşünmüyorum."

"Oh, bu vermekle ilgili bir mesele değil." Bir an elleri yanlarındaydı. Sonra boğazımdaydı. "Bu bir alma meselesi."

Parmaklarım tırmalamak için yükseldi; ağzım çığlık atmak için açıldı. Ama beni usulca boğmadı, cinayete kadar gitmedi. Cinayeti hızlı ve güçlü bir şekilde işledi.

Mengene gibi eller nefes borumu tıkadı. Beynim hipoksi ve şoka girerken gözyaşları döküldü. Kollarım işe yaramaz küreklere dönüştü. Bacaklarım tekmeleyen füzelerden anlamsız sopalara dönüştü. Başım kükredi ve sadece bir saniyeliğine yaşıyormuşum ve nefes alıyormuşum ve sonra ölüymüşüm ve... değilmişim gibi geldi.

Partinin altındaki bir garajda kendime geldiğimde bile, iğrenç dudakları üzerimde sönmüş cesedime hava üflerken, tek fark ettiğim bileğimin çıplak olduğuydu.

Saatim gitmişti.

Çocukluğum elimden alındı.

Sadece hayatımı değil, lakabımı, babamı ve mutluluğumu da çalmıştı, çok.

** * * * **

Yumuşak okşamalarla anıların sıcak kollarında uykuya daldım. İyi olanlar, kötü olanlar... bana bir zamanlar kız olduğumu ve bu ölmekte olan köle olmadığımı hatırlatanlar.

Cehennemde bir gün daha geçireceğim düşüncesiyle kalbim çarpmadı. Uykuya dalıp bir daha uyanmamayı dileyerek soğuk terler dökmedim.

Ancak, bu şekilde uyanmadım.

Tekrarlayan kâbus önce beni rahatsız etti, parmaklarımı boş bileğime götürdü, kaybın ortak acısı kalbimi parçaladı ve vatan hasreti ruhumda bir delik açtı.

Ama bunların hiçbirinin önemi yoktu çünkü boğucu bir mırıltı beni geçmişle kendini tekrar tekrar bıçaklayan kalbimden kurtarmış ve bana tutunabileceğim bir düzen vermişti.

"Geri dön, Pimlico. Şimdi."

Uyku, hayatımı kaybettiğim geceyi sert bir yatakla takas ederek ve yatağında bir yabancı olsa bile rahatlayarak uzaklaştı.

Ne kadar zamandır bu varoluştan uzaktaydım? Bay Prest dinlenmeme ne kadar izin vermişti? Ve Efendi A'nın sabrını taşıyıp benim için gelmesine daha ne kadar vardı?

Bay Prest bacaklarını yere doğru sallayıp ellerini yanında kavuştururken gözlerimi kırpıttım. "Ayağa kalk. Derhal."

Sonunda, hiç düşünmeden itaat edebileceğim bir emir.

Tam farkındalığa dönmek zorunda değildim, sadece bir kölenin otomasyonuna dönmek zorundaydım.

Gözlerimi onun tıslayan ejderhasından ayırarak doğruldum ve halıya doğru kaymaya hazırlandım.

Ancak, havlaması kıvrılmamı engelledi. "Yere yatma.

Yatağın üzerinde durun. Gerekirse çerçeveyi tutun."

Tamam.

Açılarak ayaklarımı dengesiz zemine diktim ve ayağa kalktım.

Tüm vücudum ona açıldığında homurdandı.

Efendi A'nın tıraş etmemi istediği çıplak am. Açlıktan ölmek üzere olan bir kızın içbükey karnı. Kadınsı olmak için yedek yağı ya da kalçası olmayan bir kadının küçük göğüsleri. Çekici değildim. Birkaç yıl önce dans ettiğim pop şarkıcıları gibi kıvrımlı ya da güzel de değildim.

Aynaya bakarken kendimle ilgili hiçbir şeyi sevmiyordum. Buna tepeden tırnağa beni süsleyen mor, yeşil ve mavi renk de dâhildi. Denge için parmaklarımı açtığımda bandajlı elim ağrıyordu, sanki küçük bir hava değişimi uçmama yardımcı olacakmış gibi.

Ona bakmaya cesaret ettim.

Beni garip bir şekilde incitmesine ve zihnimi çalmaya çalışmasına rağmen, yine de onun da diğerleri gibi olmasından korkuyordum. Beni kendi zevki için kullanabilecekken uyumama izin vererek garip bir şekilde nazik davranmıştı.

Anlamıyorum.

Onun için, oynamaktan mutlu olduğu bir eşyadan başka bir şey değildim. Ama ya sıkılırsa? O zaman ne yapacaktı?

Sonra tekrar, belki de yanılmışımıdır. Belki de gerçekten bana tecavüz etmek istemiyordu ve sadece konuşmak istiyordu. Belki de karanlık işlerinin, zırhlı yat ve savaş başlığı kontratlarının altında biraz da olsa namusu kaldığı için beni rahat bırakmıştı.

Yatak odamın zemininde volta atıyor, ereksiyonunu utanmadan yeniden düzenliyordu ama çıplak halime ya da benekli yaralarımın bakmadı. Gözleri yüzümden hiç ayrılmadı, onu nasıl izlediğimi içime çekti, tüm yeminlerime karşı gelip duyulabilir bir nefes çektiğimde dudağını daha sert ısırıldı.

Konuşmadık.

Sadece baktık.

Ben gözden düşmüş bir tanrıça gibi duruyorum, o ise ışığı bulmak için elinden geleni yapan bir şeytana tapan gibi.

Zaman uzadı ama o volta atmayı bırakmadı. Çenesi gerildi, boğazı çalıştı ve peşinden koştuğu düşüncelerle uğraşırken vücudu seğirdi.

Ne kadar uzun süre bakarsak o kadar uyanık oluyordum.

Aramızda var olan kimya bozuldu, farklılaştı.

Onu özgürlük için kullanma fikirlerim artık o kadar bulanık kafalı ve korkak olmadığım için saçma geliyordu.

Efendi A onu öldürmeden önce gitmeli. *Bu maskaralık yeterince uzadı.*

"Siktir." Isırılmış dudaklarından alçak bir hırıltı çıkarken başı geriye düştü. "Burada ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok."

İğrenme ve büyülenme karışımı bir duyguyla ürperdim.

Umursamamı mı istiyordu? Onun kafa karışıklığına sempati duymamı mı istiyordu?

Yapmayacağım.

Verdiği küçük erteleme için minnettardım ama daha önce yaptıklarını unutmuyacaktım. Kendimi korumak için geri çekilmemi sağlamıştı. Sözlü olarak hiç söylememiş olsam bile hayır kelimesini anlamadığını kanıtlamıştı.

Kollarımı kavuşturma ve çenemi kapıya doğru kaldırma isteğimi görmezden gelerek ofladım.

Ne zaman istersen gidebilirsin.

"Seni büyüleyici bulmam berbat bir şey mi? İstedğin için çıplak durmaman umurunda değil... sadece sana emrettiğim için." Volta atmaya devam etti. "Kahretsin, bu kötü bir fikirdi."

Gözleri yatağın kenarına atılmış ceketine kaydı.

Almış olmalı. Ben uyurken yerdeydi.

Yüzü, giyinip gitme ya da çırlçıplak soyunup tehdit ettiği şeyi bitirme arzusuyla savaşıyormuş gibi buruştu.

Normal bir kız olsaydım, yatağa düşer ve kendimi onun müstehcen bakışlarından korurdum. İkilemine cevap vermek ve onu ilk seçeneği seçip gitmeye zorlamak için.

Ama ben değildim ve bana katlama talimatı verilmemişti, bu yüzden pantolonunu ve kemerini şingirdatarak uzaklaştığında, alnına soğuk su sıçratmak için banyoma girdiğinde bile ayakta kaldım.

Onu saklayan bir kapı olmadığı için bakmaya devam ettim. Onun umurunda değildi.

Ben uyurken ne düşünüyordu? Her neyse onu germiştı.

Efendi A içeri girmeye çalışmış mıydı? Bay Prest benim bilmediğim bir şey mi yaptı?

O kadar çok soru var ki soracak ses yok.

Yüzünü yıkadıktan sonra saçlarını geriye doğru sildi ve kemerini bağladı. Gözleri aynada benimkileri buldu, sırlarla kararmıştı. Lavabonun yanındaki küçük havluyla ellerindeki son damlacıkları kuruturken arkasını dönmedi. Yatak odasına girip hiç kullanmadığım tuvalet masasını tamamlayan tabureye o t u r d u . Parmaklarını kalçalarının arasında birleştirerek

öne doğru eğildi ve ayaklarını beyaz halının üzerine koydu.

"Buraya gel." İsyen başını salladı ama ben onu bastırdım.

Oynadığı bu oyunlar kendime rağmen ilgimi çekmeye başlamıştı. Ortadan kaybolma ve ondan kaçma isteğim azaldı, beni burada onunla kalmaya zorladı... iyi ya da kötü.

"Pim, gel."

Ağır tınısı uzuvlarımı hareket etmeye zorladı. Yataktan sıçradım, morarmış bedenim böyle aptalca bir eylemi hafifletmek için elinden geleni yaparken irkilmemi gizledim.

Parmağını kıvrarak beni daha yakına çağırdı. "Korkma."

Çırlçıplak ve yalınayak yürüyüp önümde dururken sesimi çıkarmadım. Onu.

Kırık elim yanımda gevşekçe sallanırken sağ elim sıkılaştı. Kendimi kafa karışıklığımı ve sorularımı bırakmaya zorlayarak, hem düşüncelerimde hem de bedenimde sessizleşerek yumruğumu sıktım.

Bay Prest başını kaldırdı.

Onun oturması bana ondan birkaç santim yukarıda olma şansı veriyordu. Ama bundan sonra olacaklar üzerinde bana herhangi bir kontrol verdiğine bir an bile inanmadım.

Sesi baştan çıkarıcı bir fısıltı gibiydi. "Eğer bir daha ortadan kaybolmayacağına söz verersen seni sevmediğin bir şeyi yapmaya zorlamam. Anlaştık mı?"

Ha

yır.

Eve

t.

Sen de kimsin be?

"Birlikte yaptığımız şey kafanı karıştırdı ama bunu düşündüğün kadar da umursamadın."

Kelimeleri ağzıma tıkmayı bırak.

Beni okuyamayacağını umarak bakışlarımı indirirken ayak parmaklarım halıyı kavradı.

"Madem sen bana düşüncelerini söylemiyorsun, ben de sana benimkileri söyleyeyim." Taburenin üzerinde biraz kaydı. "Alrik ile bu anlaşmaya girdim çünkü istediğim bağlantılara sahip. Ancak yaptığım araştırmada, sevgilisi olduğunu iddia ettiği dört kadını daha öldüren ve asla yargılanmayan hasta bir herif olduğunu öğrendim. Birkaç adamı da öldürmüş ama bu sizi ilgilendirmez. Otopsi raporlarını derinlemesine incelediğimde, uzun süreli istismar iddialarının yaygın olduğunu ancak hala intikamının alınmadığını gördüm."

Eli parladı ve kalçamın etrafında kıvrıldı. "Üç kuşaktır para içinde yüzüyor. Büyük büyükbabası çelik imalatçısıydı, büyükbabası borsada iyi kumar oynardı ve babası genç yaşta öldü ve hepsini ona bıraktı. Çoğunu dolandırmış ve ben de kendi payıma düşeni yaptım. Ancak, senin hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Seni sakladı. Ve bu beni sinirlendirmiyorsa ne olayım. Benim işimde, bir insan hakkında her şeyi bilmem gerekir. Şimdi, sadece seninle vakit geçirdiğim için bile fazlasıyla şey biliyorum."

Bana dokunduğu yere baktı.

Tenim ürperdi ve ısındı, dokunulmaktan mı yoksa kucaklanmaktan mı keyif alacağını şaşırdı.

"Bu gece buraya seni becermek için geldim. Ama şimdi görüyorum ki Alrik'ten alabileceğimi aldım. Seni de sikmeyeceğim çünkü ne kadar aptalca gelse de bir şeyler hissediyorum. Anlamıyorum ve bu hiçbir şeyi değiştirmiyor ama aramızda bir şeyler *var*."

Burun deliklerim alevlendi.

O da mı hissetti?

Avucunu kalçamdan uzakta tutarak, bağlantı kurmaya birkaç milimetre mesafede durdu. Orada durduğu süre uzadıkça, tenimden onunkine doğru yayılan karıncalanma daha da derinleşti.

"Bunu hissediyor musun?" Gözleri benimkileri yakaladı. "Çünkü hissediyorum. Ve bu beni çok kızdırıyor çünkü sana karşı koyamıyorum." Eli tekrar yan tarafıma kenetlendi ve beni açılmış bacaklarının hapishanesine sürükledi. "Seni gördüğüm ve ne olduğunu anladığım an seni istedim. Kendi isteğin dışında buraya kapatılmış olman umurumda değil. Doğru şeyi yapıp seni serbest bırakmam umurumda değil." Parmakları daha da sertleşti. "Neden biliyor musun?"

Çünkü sen de onlar gibisin.

"Çünkü beni insan yapan her şeyi uzun zaman önce kaybettim. Kendimden utandım. Hiç onurum yok. Alıyorum, alıyorum ve alıyorum. *Çalıyorum*. Ve çaldığımda, yaşamaya değer bir şey buluyorum. Gördüğün gibi sessiz fare, buraya beyefendi olmaya gelmedim. Cevaplarımı istiyorum, sonra gideceğim ve asla arkama bakmayacağım."

Parmakları Efendi A'nın ayakkabısından çıkan turuncu bir çürüğü ısırdı. "Aklımdan çıkmanı istiyorum. Kafamdan çıkmanı. Anlatabildim mi?"

Bekle... Beni mi düşündün?

Tanıştığımızdan bu yana geçen üç gün boyunca ben onun zihnindeydim, o da benimkinde?

İkimizin de birbirimizi sevgi ya da arzuyla değil, farklı nedenlerle nefretle düşündüğümüzü düşününce dudaklarım seğirdi. Onun bedeni üzerinde sahip olduğum azıcık güçten nefret ediyordu. Bense hayatımın sonunu temsil ettiği için ondan nefret ediyordum.

Beni ısıran bir baskıyla öne doğru çekip çıplak amımı dövmeli göğsüne bastırırken bir ürpertiyle savaştım. "Karşılığında sana bir şey vermeyi planlamıştım. Böylece en azından her şeyi çalmamış olacaktım; küçük de olsa bir bedel ödemiş olacaktım. Sana bir orgazm yaşatmak istedim. Ama şimdi görüyorum ki... bana izin vermeyeceksin."

Yapmayacağımdan değil... Yapamayacağımdan.

Dizlerini sıkarak beni hapsederken pantolonunun pahalı malzemesi bacaklarımı gıdıklıyordu. "Sen gerçekten de en kötü kadınsın, Pimlico."

Ne?

Tutuşuna karşı koyarak geri çekildim.

Kıkırdadı. "Alınmayın. Bunu bir iltifat olarak söyledim."

İltifatlarda berbatsın.

"Neden en kötüsü olduğunu bilmek ister misin?" Alnım çatıldı.

Hayır.

Peki, tamam.

"Sen en kötüsüsün çünkü sen bir bağımlılıksın. O kadar çok sırrın var ki tek yapmak istediğim onları ortaya çıkarmak. *Senin* bile bilmediğin sırların var. Onları ortaya çıkarmak için onun yaptığını yapmamak ve sana zarar vermemek için tüm irademi kullanıyorum."

Efendi A'nın cinayet kaçamakları hakkındaki tüm o görkemli yargısına rağmen, o da benim ait olduğum canavar kadar kötü, belki de daha kötüydü.

Bu düşündüğümünden daha çok acıttı.

Erkeklerin hepsi aynı.

"Gördüğüm kadarıyla bu seni şaşırttı." *Hiçbir şey görmedin.*

"Seni dövmek için içimde bir dürtü olmasına, seni becermek için içimdeki arzuyla savaşmama ama sana elimi bile sürmeden o kapıdan çıkıp gitmeme mi daha çok şaşıırıyorsun? Yoksa dürüst olup sana ne kadar saplantılı olduğumu söylememe mi daha çok şaşırdın?"

Dokunuşu kalçamdan göbek deliğime kadar yayıldı. Asla başka tarafa bakmadan, parmak ucunu karnımdaki girintiye bastırdı, sertçe itti, bir şekilde var olduğunu hiç bilmediğim bir zevk dizisini harekete geçirdi.

Seksten nefret ederdim.

Acıyı sadece sikişmek söz konusu olduğunda bilirdim ve acı beni tahrik *etmezdi*. Beceriksiz parmakların ve özensiz öpücüklerin herhangi bir arzu uyandırdığı tek örnek bile Scott'ın (ilk ve sadece iki haftalık erkek arkadaşım) beni herhangi bir erkek gibi kullandığı gerçeğinin gölgesinde kalmıştı.

Vücudumun tadına bakmamış olabilir ama aklımı kullanmıştı. Ödevlerinde benim cevaplarımı kopyalıyor, sınavlarında kopya çekmesine yardım etmemi istiyordu.

Belki de tüm bunlar benim suçumdur ve erkeklerin beni kullanmasına izin veriyorumdur? Sadece erkekler değil.

Annem beni mükemmel kızı olarak kullanmıştı.

Bir katil beni uygun bir satış olarak kullanmıştı.

Bay Prest neden farklı olsun ki?

Karanlık düşüncelerimi yarıda kesti. "Mesele şu ki, sen beni asla anlamayacaksın, tıpkı benim seni anlamayacağım gibi. Ben de pek konuşmam. Sessizliği tercih ederim. Almaktan çok verdiğini düşünüyorum."

Aynı fikirde olmadığım için çenemi eğdim.

Şu sıralar oldukça konuşkansın.

Kolu sırtıma dolanıp beni öne doğru sürüklerken göz kapakları kapandı. Burnu karnımı sıyırdı. "Haklısın. Nedense senin yanındayken ikimize de yetecek kadar konuşuyorum. Diyelim ki yataktayken konuşmayı seviyorum. Seks, saklamaya çalıştığımız şey ne olursa olsun gerçeğin ortaya çıktığı yerdir."

Yatakta değiliz...

Mazeretinin hiçbir anlamı yoktu.

"Lanet olsun, ne diyorum ben?" Tabureden fırlayarak kapıya doğru yürüdü. "Gitmem gerek."

Gitmek mi?!

Ama yapamazsın... Beni kurtarmak için seni nasıl kullanacağımı bulana kadar olmaz.

Pantolonunun içinde başka bir ereksiyonun sert hatları görünüyordu. Tişörtünü giymemişti ve ejderhanın kuyruğunun sabırsızlıkla karaciğerinin üzerinde titreştiği dövmesi de kalbini koruyan ön kısmı kadar etkileyiciydi.

"Ah lanet olsun, yapamam. Ben yapana kadar olmaz-" Bir elini saçlarının arasından geçirerek derin bir nefes verdi. "Kahretsin, yapmamalıydım-"

Yatağın yanında durup başını salladı ve bir kez daha parmağını salladı. "Siktir et. Buraya gel. Yapmam gereken bir şey var."

Ayaklarım halıya yapıştı.

Tam olarak ne yapacaksın?

Fark eder miydi? Beni çalacak kadar istemesini sağlamak için şansım tükeniyordu. Beni istememesi gereken şekillerde istediğini zaten itiraf etmişti. Bu bağımlılığı ona karşı kullanmak için cesarete ihtiyacım vardı.

Bir adım öne çıktım.

Ejderhası kadar keskin ve tehlikeli bir şekilde gülümsedi. "Aferin kızıma. Biraz daha yaklaş."

Gözlerimi kısıtım, elleri kalçasının yanında açılıp kapanırken onu inceliyordum. Benimle ceketin arasında bir ileri bir geri baktı, yüzünde bir kez daha suçluluk ve şaşkınlık vardı.

Ne yapmak isterse istesin, bana olduğu kadar ona da acı verecekti.

Neden korkuyor?

Merakım korkumdan daha güçlüydü. Parmak uçlarımda ona doğru yürüdüm.



Ne yapıyorsun?

Zihnimi kapattım.

Pimlico yaklaştıkça bedenimi ya da onun çarpan şehvetini kontrol edemiyordum ama akıl sağlığım ile ilgili azarlayıcı soruları kapatabiliyordum.

Bunu yapmayacağıma dair kendime söz vermiştim. O uyurken ve istediğimi alma arzum çığ gibi büyürken, kendimi itaatle zincirlemiştim.

Kendimi kontrol etmem çok iyi oldu.

Her şeyden bir tane alabilirim.

Ben de bundan bir tane istedim. Bu yüzden. Lanet olsun. Çok.

Ama bu karşı çıkıyor-

Düşüncelerimi kapattım.

Yanlış olsa bile, bir daha asla sahip olamayacaktım. O lanet kapıdan çıkıp bir daha arkama bakmadan önce nasıl bir his olduğunu bilmem gerekiyordu. Bundan sonra gidecektim. Alrik'in sığınağımızı buldozerle geçip kölesini çalmasını beklemeyecektim.

Ona sahip olabilirdi.

O benim için çok fazlaydı.

Çok fazla iş, çok fazla ayartma, çok fazla bağımlılık. Selix'in arabada kalmasına sevinmişim çünkü buradan ne kadar erken çıkarsam herkes için o kadar iyi olacaktı.

Pim yanıma ulaştığında yatağı işaret ettim. "Otur." Diğer huysuzluklarının aksine hemen itaat etti.

Kalçaları istemeyerek dokunduğu yeri saklıyor, göğüs kafesi tenine baskı yapıyor ve belirsizlikle daha hızlı nefes alıyordu.

Kırılma sınırındayken bile çok güzel görünüyordu.

Ona doğru yaklaşırken durakladım.

Bunu yapsaydım, dünyamda birden fazla yasayı katletmiş olurdum. Sonrasında aylarca bunun bedelini öderdim.

Ama bunu yapmazsam, sonsuza dek merak edecektim ve merak etmeyi sevmiyordum. Zaman kaybıydı. İmparatorluğuma ayırmam gereken zaman. Ondan son bir şey alacaktım ve sonra... her şey bitecekti.

Kafamı çevirmeden dizlerimin üzerine çöktüm.

Göz hizasına geldiğimizde nefesi kesildi ve içimdeki tüm vahşilik onu ters çevirip becermemi söyledi. Sadece istediğimi almamı.

Ama eskisi gibi içine kapanırdı.

Kendini derinlere gömerdi.

Ve ben onun bedenine sahip olmak istemiyordum. Aklını istiyordum.

Kurnaz ve uyumlu biriydi ve ondan bir parça alıp kalmasını sağlamanın tek yolu buydu.

Sadece bu süreçte kendimden ne kadar vazgeçeceğimi bilmiyordum.



ELLERİ KALKTI.

Sarsılarak uzaklaştım ama güçlü parmakları başımın arkasına dolanarak beni sabitledi. Tanıdık dehşet beni dondurdu, acı düğmesi duyularımı bastırdı. Onu durduramadım. Böyle bir içgüdüsel kapanmayı geçersiz kılmak için çok fazla vahşete maruz kalmıştım.

"Sana zarar vermeyeceğim." Önce nefesi beni öptü. Verdiği söz sinirlerimi yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı. Önümde diz çöküşü kalbime dikenli teller geçirerek kanamasına neden oldu. O küçük pozisyonda bana daha önce hiç olmadığı kadar güç ve saygı vermişti.

Bu beni çok *üzdü*.

Ama sonra dudakları benimkilere kondu.

Ve dünya çılgınca yanlış yöne dönmeden önce durma noktasına geldi.

Ne yapacağımı, nasıl davranacağımı
bilmiyordum. Geri çekilmeli miydim?

Isırmak mı?

Ona teslim

olmak mı?

Dondum

kaldım.

Kaçmalı

mıyım?

Saklanmak

mı?

Bana dokunamayacağı bir yere mi

çökeyim? Titredim.

Hiçbir şey yapamıyordum çünkü dudakları mükemmel bir tasmaydı, beni sıkıca bağlıyor ve titretiyordu.

Önce soruları beni yıpratmıştı, şimdi de sonunda fiziksel bir şey aldı.

Bir öpücük.

Dili ağzımın içine kaydı.

Ne olduğunu bilmediğim halde tutku için yanıp tutuşan çenem kendiliğinden kavis çizdi. Fokurdayan, buldozer gibi akan sıcaklık kanımda dörtmala koşan at arabaları gibi kamçılardı.

Efendi A beni nadiren öperdi, öptüğünde de ıslak ve yanlışı olurdu. Ama bu... bunda yanlışı bir şey yoktu. Tuhaf, kesinlikle. Şaşırtıcı, kesinlikle. Ama yanlışı, hiç değil.

Dudaklarım farklı bir erkekten farklı türde bir öpücük almak için kıvılcımlandı ama nedense Bay Prest durdu.

Beni ne kadar zorladığını, kendini ne kadar zorladığını görmek istercesine ağzı benimkinin üzerinde tüylendi. Gözleri durma ihtiyacıyla parlıyordu. Ama dudakları beni başlamaya ve asla durmamaya çağırıyordu.

Durmasını istedim.

Durmasına *ihtiyacım vardı.*

Ama içimdeki küçük mikroskobik bir parça yalanlarımı inkâr etti. Kalbim başını salladı, daha fazla şefkat için uzandı, bunun böyle bir şeyi alacağım tek zaman olduğunu söylenmeden biliyordu.

Yakışıklı bir yabancı bana sonsuza dek kaybettiğimi düşündüğüm bir şeyi verirken, bu saniyeyi yaşamama izin vermezsem, o zaman aptalın tekiydim.

Bunu istedim.

Buna
ihtiyacım vardı.

Bunu hak ediyorum.

"Seni öpmemi ister misin? Senden bir şey almama izin verecek misin?"

Bir kez daha, sorusu beni tuzağa düşürmek ve cevap vermeye zorlamak içindi.

İyiydi.

Rüyalar ve öpücüklerle aklımı karıştırmıştı ve şimdi benden başımı sallayarak izin vermemi bekliyordu.

Ama uzun süre sessiz kaldım.

Başımı sallamak ya da geri çekilmek yerine olduğum yerde kaldım. Nefeslerimiz birbirine karışıyor, bedenlerimiz karıncalanıyor ve en başından beri birbirimizin farkında olmamızı sağlayan kimya bizi cazibesine daha hızlı sürüklüyordu.

Yarı gülümsedi, sabırsızlıkla ofladı. "Onun gibi olmadığımı bildiğin halde gerçekten konuşmuyorsun."

Gözlerinin içine baktım, cevap verme çağrısını zorla görmezden geldim.

Verdiği öpücüğe son vermesini, ayağa kalkıp uzaklaşmasını bekliyordum. Ama bakışları daha derine daldı, huysuzluğumun ötesine geçerek kabul ettiği bir şey buldu.

"Kahretsin, çok güçlüsün." Dudakları tekrar benimkilerin üzerine indi.

Parmakları yüzümü sıkıca sarmış, beni sıkıca tutuyordu. Tutuşu hem rahatlatıcı hem de bir prangaydı.

Çoğum kaçmak istiyordu.

Ama dili bir kez daha ağzımı okşarken, yapmam ya da yapmamam gereken şeyleri bir kenara bıraktım. İki yıl boyunca kendime asla kırıldığımı düşünme izni vermemiştim. *Kırılmamıştım*. Hâlâ hayattaydım. Ama Bay Prest'in bilmediği bir şey biliyordum.

Efendi A, misafirinin benimle yatmamış olmasını umursamazdı. Aramızda gerçekten hiçbir şey yaşanmamış olması umurunda olmazdı. Beni yine de öldürecekti.

Ben onun en pahalı ödülüydüm, ama bu gece başka bir adamın beni lekelediği geceydi ve şömüne rafından kutuya kaymıştım.

Bir tabuta.

Kalbim sanki bir para kavanozuna hapsolmuş gibi titriyordu, daha fazla kötülük beni bulmadan önce iyi bir şeyler hissetmek için çaresizce çırpınıyordu. Öpücüğe doğru eğildim ve ona, evet, beni öpmesini istediğimi, evet, bana verdikleri için minnettar olduğumu, her ne kadar babamın lakabını benim için kullandığı için ondan hâlâ nefret ediyorsa da, sessiz bir cevap verdim.

Öpücük yabancı olmaktan çıkıp sıcak bir hal aldı; bedenlerimiz birbirine geçti. Elleri yüzümden saçlarıma kaydılar ve beni daha sert öpmek için başımı çekti. Parmaklarım -hem kullanılabilir hem de kırık- bileklerine dolandı, itmek yerine ona tutundu.

Bu kadar eşsiz ve tatlı bir şey bulacağımı hiç düşünmemiştim. Ama buldum.

Beni bulmuştu.

Bana talep ve kabulle dolu bir gece yaşatmıştı ve bu bir vedaydı.

Başım onun elinde sallanırken tüm kontrolüm bedenimden çekildi. Tamamen pes ettim. Bu her neyse, bitmesini istemiyordum.

Dudakları benimkileri daha sert bastırdı, ağızlarımız hiç durmazken kıvılcımları teşvik etti.

Dikkatim onun hünerli diline ve ustaca manipülasyonuna perçinlenirken huzursuzca, umutsuzca yer değiştirdim.

Beni artık dış dünyayı değil, iç dünyamı dinlediğim garip bir gelgite zorladı.

Öldürüldüğümünden ve satın alındığımdan beri bağlantımı kaybettiğim. İçinde yaşadığım evrenden çok daha büyük olan.

Ağzımız acıktıkça ve dağıldıkça yavaş yavaş yanma hızlandı. Artık senkronizasyon yoktu.

"Hissediyor musun, Pim?" Öpücükler arasında nefes nefese kaldı. "Vücudunun benim için hazırlandığını hissediyor musun?" Sesi hırıltıya dönüştü, dudakları dudaklarımda acımasızlaştı. "Kahretsin, seni istiyorum."

Beni kucaklayıp öne doğru çekerken sırtım eğildi. Bana bir şey oldu.

Artık aynı yolda değildim.

Yoldan çıkmıştım.

Hayır, beni sürüklediler. Bu adam tarafından.

Bir şekilde benim savunucum ve kurtarıcım olan bu günahkâr melek.

Onu tanı mıyordum.

Ama tanımak istedim.

Bana bir saniye mutluluk vererek hayatımı kurtarmıştı. Onun hayatımda *kalmasını* istedim. Ama bunun mümkün olmadığını biliyordum.

Neredeyse sıcaktan tıslıyordu. O bana böyle bakarken, beni böyle öperken, benden her şeyimi çalarken düşünemiyordum.

Dili alt dudağım boyunca yavaşça kayıyor, bana pervasızca verdiği şeyi arzulamamı sağlıyordu. Dilinin üzerimde, içimde olmasını, beni tüketmesini istiyordum. Anlamadığım ya da düşünmeyi aklımdan bile geçirmedığım şeyler istiyordum.

Ağır bakışları öfkeliydi, kızgındı, şehvet doluydu, şehvet, şehvet. Seks diye bağı rıyordu. Ama tecavüz değil. *Seks*. Rızaya dayalı seks. Bildiğim her şeyden çok uzaktı.

Eli tekrar yanağımı kavrarken göğsü dalgalandı. Karnı gerildi ve ejderhasının duman çıkarıp cızırdamasına neden oldu.

"Sonunda seni konuşturdum, Pim." Bakışlarındaki ışıltı bilgiyle dans ediyordu. "Sen sevmesen bile vücudun beni seviyor."

Karmaşık, bilinmeyen duyguların dalgalanması beni en az Efendi A'nın yumrukları kadar hırpaladı. Nedenini bilmiyordum ama o saniyede yıkılmıştım - verdiği zevkten değil, gittiğinde çok sert bir şekilde vuracak olan alçaklıktan.

Bu anı sonsuza kadar yaşamak istedim.

Bu sahte birliktelikte kendime değer ve mutluluk bulmak istedim. Arkadaşlık istedim ama bunu istemek beni zayıflattı çünkü çok uzun süre kendime yaslandıktan sonra ona yaslanmak istedim.

Ondan *hoşlandım*.

Beni tekrar öptü, düşüncelerimi durdurdu ve beni onu hiç amaçlamadığım kadar derin bir seviyede kabul etmeye zorladı.

Artık bir köle, hapsedilmiş ya da kapana kısılmış değildim. Öpülmüştüm.

Öptüm.

Bay Prest yavaşça geri çekildi, ısısını, sıcaklığını ve korumasını da beraberinde götürdü.

Bu... Söyleyecek kelime bulamadım.

Enfes mi?

Devine?

Korkutucu mu?

Uzun zamandır bana verilen en iyi şeyin son mutluluğunda gezindim, o kadar ağır ve tüketen bir uyuşukluğa daldım ki gözlerimi açık tutmakta zorlandım. Bana ne yapmıştı? Neden uyuşturulmuş, takıntılı ve çok ama çok yorgun hissediyordum?

Hareket etmedi.

Bakışları bir öpücükle geçirilemeyecek kadar derin ve tehlikeli şeylerle savaşıyordu ve her ne olduysa dikkatlice maskeleyerek başını salladığında minnettar oldum.

Dudakları kendinden memnun bir gülümsemeye dönüştü. "Sanırım bu senin ilkindi?"

Yanaklarım kızardı.

Gözlerimi kapattım, bana gösterdiği şiddetli yükselişten çoktan inmiştim.

Parmak eklemleri çenemi dürttü ve bakışlarımdan açılmasına neden oldu. "Başka kaç tane ilkin reddedildi?" *Ne... Ne demek istiyorsun?*

Diz çöktüğü yerden kalkarak yatağın üzerine oturdu ve bir elini ağzına götürdü.

İçimde sıcak ve muhtaç bir şey canlandı. Ne olduğunu bilmiyordum ama kararsız ama güçlüydü, kafam karışıktı ama odaklanmıştım.

Yüzüme doğru dönerek parmak ucunu alnıma bastırdı. "Biri seninle konuşarak seni ıslattı mı? Sana ne söylediğini

yapmak üzere olduklarını? Vücudunuzda nelerden hoşlandıklarını, nasıl ses çıkardığınızı, nasıl tat aldığınızı, nasıl yalvardığınızı açık açık anlatıyorlar mı?" Daha da yaklaştı, baritonu beni sarhoş etti. "Dokunulduğunuz anda paramparça olana kadar içinizde olmaya ne kadar ihtiyaç duyduklarını mı fısıldıyorlar?"

Vay be...

Sesindeki şok ve güç bana neredeyse sessizliğimi unutturacaktı. Başım çok net ve izin verilmeyen bir *hayırla* hafifçe iki yana kaydı.

Derin bir nefes verdi. "Sanırım bu da bir başka ilk. Sonunda bir soruya cevap veriyorsun." Düşük ışıpta dişleri parlıyordu. "Merak etmeyin. Söylemem."

İşin tuhafı, ona inanmıştım. Efendi A'dan en az benim kadar nefret ediyordu. Ona koşup az önce yaptıklarımızı anlatmazdı. Bunun ona hiçbir faydası olmazdı.

Parmağı alnımdan burnuma, oradan da dudaklarıma indiğinde kaskatı kesildim. "Önce buna ne dersin?" Başını eğdi, ağzı kısa bir öpücük için benimkine kondu. "Seni hiç bu kadar sert öpen oldu mu? Seni saatlerce öpen, siki için sıırıslıkam olana kadar sana işkence eden oldu mu?"

Tanrım, dur.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. İlgisinden kaynaklanan hafif bir hassasiyet vardı.

Bu sefer cevap verme isteğime karşı koydum ama dilimin bana bahsettiği kızarıklığı yalayış şeklini okudu.

Öpücüğünün cazibesini ortadan kaldırarak yukarı doğru sallanırken ürperdim.

İlklerden bahsetmesi ve onlardan tarifsiz bir şekilde bahsetmesi, içinde bulunduğum koşulları bir kenara itti ve bana keşke dedirtti.

İlkleri yaşamak için bir hayat dileyin. Ölümün onları sona erdirmesini dilemek yerine.

Parmağı tekrar hareket etti, ağzımdan çıkıp çenem, boynum ve göğüslerim boyunca ilerledi. Birini avuçlayarak mırıldandı, "Peki ya burası, Pim? Meme ucunu şişirecek ve acıtacak kadar sert emen oldu mu? Merhamet için ağlayana kadar ısırın ya da tüm emirlere itaat etmen için oyuncaklarını sıkıştıran oldu mu?" Dokunuşu meme ucumu yuvarladı, biraz sıkı.

Hayır.

Parmak ucu göğsümün yumuşak kıvrımını takip ederek göğüs kafesime, belime ve nihayet göbek deliğime ulaştığında nefesim kesildi. Onun

Yoğun bakışları bacaklarımın arasına dokunmak istediğini ima ediyordu ama yapmadı.

Ördüğümüz delice ağa kapılmış bir halde, "Sana bir ilk daha yaşatmak istedim," derken titriyordum. Seni boşaltmak istedim. Şimdi anlıyorum ki bu senin için imkânsızdı çünkü gerçek zevki hiç tatmadın." Alnı çatıldı. "Kukunla keşfedeceğin o kadar çok ilk var ki, Pim. Hiç bir erkeğin dilini içinde hissettin mi? Ağzını klitorisnin üzerinde? Peki ya parmaklarını o kadar derinlerine soktu ki

nasıl insan olunur ve onun yerine nasıl hayvan olunur?"

Uzuvlarımdaki sıkışma beni daha da baştan çıkarıcı bir hale soktu.

"Sana pek çok ilki yaşatmak istiyorum." Bana doğru eğildi, gözleri Kapüşonlu, ağzı benimkinden sadece milimetre uzakta.

"İstiyorum-" Felaket vurdu.

Kapı içeriye doğru patladı.

Menteşeler bükülürken ve ahşap paneller parçalanırken şarapneller şangırdadı.

Hayır! Hayır!

Tony'nin homurtuları sessizliği yırtıp geçidi beyzbol sopasıyla yıkarken bizi koruyan tek şeyi de yok etti.

Efendi A arkasında durmuş, talimatlar yağdırıyordu.

Kalbim cennetteki geçici gezintisinden fırladı ve hapishanesine geri çarptı.

Hayır, hayır, hayır!

Bize *bu* kadar zaman vermesinin nedeni buydu. Bay Prest'in yanımda yaralanmadan yatma ayrıcalığına sahip olmasının nedeni buydu.

Usta A destek çağırdı.

"Ne oluyor lan?" Bay Prest kendini dikleştirdi, vücudu yaylandı ve kavgaya hazırды. "Defol git buradan. Daha işim bitmedi."

Efendi A odaya girdiğinde büzüştüm. Elinde bir Silah.

Onu siyah tabancayla hiç görmemiştim ama tabancayı kullanım şekli-Kendinden emin ve kesin bir şekilde bu tür şeylere yabancı olmadığını söyledi.

Bakışları benim çıplaklığımın Bay Prest'in pantolonlu hali arasında gidip geldi. "Kölemi becerirken eğlendin mi?" Küçümseyerek başını eğdi ve bana baktı. "Uslu *durdun mu*, Pim?"

Uykuda karışmış saçlarımın arkasına saklanarak yere baktım.

Siktir git, seni mutant!

Her zamanki meşhur kılıç ve kalkanım Bay Prest'in hınzır öpücüğü sırasında aptalca bir şekilde terk edilmişti.

Artık savaştacak gücüm kalmamıştı. Artık nefret ve acı içinde yaşamak için.

Ben sessiz korumaya gömülmek için elimden geleni yaparken saçma sapan sorular havada uçuşuyordu.

Bay Prest sırtımda en tatlı darbeleri izlerken beni ne kadar dinlendirmişti? Efendi A bizi ayırmak için gelmeden önce öpüşerek geçirebileceğimiz ne kadar zamanı boşa harcamıştık?

Bir önemi yok.

Bitti artık.

Yine tek başımaydım. Her zamanki gibi.

Bay Prest nefesini içine çekti. "Beni duymadınız mı? Dedim ki. Ben.

Değilim.

Tamamdır."

"Oh, evet öylesin." Efendi A, eli silahın etrafında titrerken öfkeden kıpkırmızı kesildi. "Çık dışarı. O yatı istiyorum Bay Prest, ama size fazlasıyla ödeme yaptım. Defol!"

Kristal berraklığında bir sonuç kafama dank edince omuzlarım çöktü. Beni kurtarmak için Bay Prest'i kullanma planlarım suya düşmüştü. Beni asla serbest bırakmayacaktı. Sahibimle bir sözleşmesi vardı ve bu sözleşme az önce yaşadığımız aptalca öpüşmeyi gölgede bırakıyordu.

Ondan daha fazlasını isteme.

Ölürse bu senin hatan olur.

Efendi A ileriye doğru yürürken gözlerim yaşardı. Bana zar zor baktı, bu izinsiz gireni evinden kovmayı kafasına takmıştı.

Tony'nin destek olmasını beklemesi, ne kadar korkak olduğunu bir kez daha kanıtlıyordu. Bay Prest'le tek başına yüzleşmeyi hazmedemiyordu.

Silahın namlusu yukarı çıktı ve tam ejderha dövmesine doğrultuldu.

Bay Prest'in bana korkak sahibimin cinayet sayısını söylediği anılar bacaklarıma felaket enerjisi gönderdi. Kaderimi biliyordum. Kabul ettim. Ama benim için bir başkasının kanının akmasına izin vermezdim - suçsuz olmasa bile.

Bay Prest bana iyi davranan tek adamdı.

Onun ölmesini izlemeyeceğim.

İçgüdüler bedenimi kontrol ediyordu. Dürtüler aklın ve itaatin önüne geçti. Daha önce hiç yapmadığım bir şey yaptım. Ve bunu kendim için yapmadım.

Onun için yaptım.

İleri atılarak kendimi beni öpen hırsızın önüne attım. Silahın önüne. Cesur aptallığım yüzünden başıma gelecek her şeyin önüne.

Oda sessizliğe
gömüldü. Kaskatı
kesildim.

Az önce yaptığım şeyden duyduğum dehşet, kurşun ağırlıklarla birleşerek beni korkudan batırdı, batırdı, batırdı.

Tony'nin ağzı açık kalırken sulu bakışları aval aval bakıyordu. "Vay anasını."

Efendi A'nın gözleri kelimenin tam anlamıyla yuvalarından fırladı. Öfkeli bir *tiksintiyle*, "Yolumdan çekil, Pim. Seninle sonra ilgileneceğim."

Omuzlarımı dikleştirdim, çıplak halimin hiçbir koruma sağlamayacağını umursamadan. Benim için ayağa kalkacak kimse yoktu. Ölebilirdim. Ama en azından bu üzücü döngü sona erecekti.

Yaşayacaklarımdan duyduğum dehşet, geri çekilip itaat etme dürtüsüyle savaşırken omurgamı yuvarladı. Hayatta kalma konusunda benden çok daha yetenekli olan, benden iki kat büyük bir adama neden karşı koyduğumu bilmiyordum.

Ama ben yaptım.

Pimlico gitmeden önce Tasmin olmak için yaptığım son girişimdi.

Onu vurmayın.

Bırakın gitsin.

Bay Prest beni arkasına çekti ve çıplak kolunu bana doladı. "Kafası karıştı. Eğer içeri dalarsan beni korumasını emretmişim." Parmakları tenime saplandı. "Verdiğim bir emir için ona zarar verme."

Yalan söylüyorsun.

Seni korumaya çalışıyor.

"Oh, o iyi yaralanacak. Bunun için endişelenme. Endişelenmen gereken tek şey o lanet kıcını evimden çıkarmak. Hemen şimdi!" Usta A'nın parmağı tetiğe dokunarak doğrudan Bay Prest'in dövmesini işaret etti. Tony'nin kapıyı dağıtmasına kafasını eğerek, "Çıkmanı istiyorum!" diye bağırdı.

"Şafak vakti
değil."

"Umurumda
değil."

"Ben gidene kadar o benim."

"Yanlı." Efendi A'nın eli silahın etrafında beyazlaştı. "O benim, pislik. Bir daha sormayacağım."

Bay Prest kımıldamadı. Sadece kollarını kavuşturdu.

Arkasından sessizce yaklaştım, ya koşacak ya da diz çökecek pozisyonda olmak istiyordum; bu gergin durumu sona erdirmek için bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Efendi A taktik değiştirdi. Silahın namlusunu araya giren kişiden bana doğru çevirirken mavi gözleri acımasızca gülümsedi.

Sertleştım.

"Sizde istediğim bir şey var, Bay Prest. Kendinizi şanslı sayın çünkü öyle olmasaydı, Pimlico'mu aldığınız anda sizi vururdum. Ancak bir şey istemek sizin de sorunuz."

Her şey yaklaşan cinayetle kararırken nefesim kesildi.

Kurşunun ateşlendiği yerdeki uğursuz delik beni hipnotize etti. Başka tarafa bakamadım.

Eğer bu en insancıl şekilde bitecekse, öyle olsun. İlk düzgün öpücüğümü almıştım. Yıllar sonra ilk kez iyi muamele görmüştüm. Eğer bu benim berbat, berbat hikâyemin sonsözüyse, benim için sorun yoktu.

Kaslarım gevşedi, yırtıcı, parçalayıcı, dayanılmaz kurşunu kabul etmeye hazırdım.

Lütfen, temiz bir atış olsun.

"Bu fahişeyi istiyorsun." Efendi A silahını salladı. "Onu hayatta tutacak kadar istiyorsun. Anlaşmamıza uymanı sağlayacaksa onu seve seve öldürürüm."

Yap hadi.

Bitir şu işi.

Bay Prest'in yüzü canavarlaştı. "Bana birkaç saat daha vermektense kendi kölenizi mi öldüreceksiniz?"

"Kesinlikle." Cevabı anında geldi. "Peki, ne olacak? O mu, sen mi? Yeterince hoşgörölü davrandım. Pisliklerinden arınmak için bir duşa ve sonra da kime ait olduğunu hatırlatmaya ihtiyacı var."

Vur beni.

Bir hatırlatma istemedim. Bir daha kimsenin bana dokunmasını istemedim. Bay Prest ters ters baktı. "Sen bir amcıksın."

Efendi A dişlerini gösterdi. "Ne olacak?" "Bunu yapmayacaksın."

"Yapmayacak mıyım?" Alnı öfkeyle çatıldı. "Bunu kanıtlamamı mı istiyorsun?"

Yapacaktır.

Belki de Bay Prest'in planı buydu? Artık acı çekmeyeceğimi bilerek çekip gidebilmek için beni vurdurmak mı? Umurunda olmayacağını söylemişti.

Hepimizin katlanması gereken kişisel şeytanları vardı.

Beni bu şekilde göndermek merhametliydi.

Efendi A bana doğru tepindi ve saçlarımı avuçlayarak beni kendine yaklaştırdı. "Bakalım ne kadar kanayacak, değil mi?"

Bay Prest bir adım attı, öfke yüz hatlarını kaplarken kendini unuttu. "Çek ellerini onun üzerinden."

Efendi A, "Sabrım tükendi" diye homurdanırken, ölümün soğuk tehdidi şakağıma saplandı. Silahı bana daha sert sapladı.

Metal kokusu burnuma kadar geldi.

"Fahişeye elveda de. Lanet yatın sende kalsın, ben-"

"Dur!" Bay Prest kollarını indirdi, ellerini teslimiyetle açtı. "Onu öldürmeyin." Bakışları benimkilere kilitlendi, öfkeli bir öfke ve özürle doluydu. "Az önce hayatının en büyük hatasını yaptın, Alrik Åsbjörn."

Silah başıma çarptı. Kurşunun sekip beni öldüreceği yuvarlak çürük kafatasımı uyuşturdu.

"Yanlışı, Elder. *Sen verdin*. Bana istediğimi ver - parasını ödediğim şeyi - ve bu olanları unutayım."

Bay Prest güldü. Ses, buz gibi bir neşe ve kutup vaatleriyle tüterek yere sertçe indi. "Adımı dördüncü kez kullanıyorsun." Öne doğru fırlayarak, "Az önce beni mahvettin Alrik ve bu hiç de iyi bir şey *değil*," diye çıkıştı.

Blazer ceketini ve tişörtünü halıdan sıyrarak bana bir bakış attı. "Bunu yapabileceğimi düşündüm. Ölmeni izleyebileceğimi düşündüm. Ama yapmayacağım. Hayatın senin ve ben artık buna karışmayacağım."

Başını iki yana salladı. "Daha fazla ilk için çok fazla, Pim. Özür dilerim."

Usta A'nın kıpkırmızı suratı, silahla havayı zıpkınlarken lav gibi akıyordu. "Dışarı!"

"Buna pişman olacaksın." Bay Prest çenesini indirdi, öldürücü gözlerle onu izliyordu. "Seni olduğun her şeye lanet ettireceğim." Parmağıyla beni işaret ederek hırladı: "Ona zarar verme. Bu benim hatam, onun değil. Bırak da kendi hatalarımı düzelteyim." Bana son bir kez okunamaz bir bakış fırlattıktan sonra kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Bekle, gidemezsin!

Ortadan kaybolduğu anda Efendi A sırttı. "Sanırım bunu ben kazandım, ha? Kahretsin, bu beni sertleştirdi." Yanağımdan öptü. "Duşa gir. Senin için özel bir planım var." Bu tehditle birlikte

beni itti ve istenmeyen misafirini takip ederek beni Tony ile yalnız bıraktı.

Tony -beni birçok kez paylaşmış olan pislik- bana iğrenç bir öpücük verdi. "Ne diyorsa yap, tatlım. O şerefsiz gider gitmez oyunlar başlayacak." Gitmek için döndü, sonra durakladı. Dudaklarından yüksek sesli bir kıkırtı döküldü. Eğilerek Bay Prest'in garajdan çaldığı bıçağı aldı.

Kalbim bataklığa daha da battı.

Kahretsin.

Tony dönüp bıçağı kapıyı dövdüğü beyzbol sopasına vurdu. "Şimdi de kaçak mal mı saklıyorsun, tatlım?" Kıkırdaması midemi bulandırdı. "Bunu da kötü davranışlarının çetelesine ekleyeceğiz ve dersini aldığından emin olacağız."

Bıçakla beni selamladı. "Yakında görüşürüz."

Gitti.

Merdivenlerden aşağı atlarken adımları yankılandı ve beyzbol sopasının tırabzana vurdu.

Panik atak öldürücü kanatlarıyla üzerime çullandı ve beni anında boğdu.

Nefes alamıyorum.

Oda sıkıştı. Durgun mutsuzluk yağdı.

Gözlerimden akmasını yasakladığım yaşlar boğazımdan geriye doğru aktı.

Efendi A gittiği için *minnettardım*.

Ama Bay Prest'in geride bıraktığı boşluğa çılgılık attım. Çalınan birkaç saat boyunca sıcak ve neredeyse memnun olan bir delik, şimdi kavernöz bir korku fırtınasıyla ıslık çalıyordu.

Gerçekten kapıdan çıkıp gitti mi?

Veda bile etmeden?

Bir şey olmadan...

Ne?

Teşekkür mü?

Ne bekliyordun ki? Sana zevk verdi. Huzur içinde uyumanızı sağladı. Size herkesten çok hediye verdi ve siz ondan daha fazlasını mı bekliyorsunuz?

Sessizce güldüm. Ben bir aptaldım. Ölü bir aptal.

Nabzım iki adımdan dört adıma çıkarken umutsuzca sakinleşmeye çalışarak hava emdim.

Bunun için vaktin yok!

Nefes al!

Bay Prest evden kovulduğu an, Efendi A geri dönecekti. Ve silahı yanında olmayacaktı. Beni öldürmek için çok daha yaratıcı yolları olacaktı. Ona eğlence ve zevk veren yollar.

Keşke silahı yatağın üzerinde bıraksaydı.

Onu alır, namluyu kendime çevirir, parmaklarımı tetiğin etrafına sarar ve vedalaşırdım.

Sırf bu araftan nihayet kurtulmanın cazibesi için intihar ederek cennete dair her türlü umudu takas edebilirdim. Daha iyi bir yaşam için yeterli kefareti ödediğimi umarak ölümü don tüyü kanatlarla karşılardım.

Bundan nasıl kurtulacağım?

Zihnim isyan ederken ve bedenim dehşet içinde boğulmaya devam ederken, kafamda son bir vasiyetname derledim.

Verecek bir şeyim olduğundan değil.

Geçmişe ve Londra'daki odama geri döndüm, annemle pencere kenarındaki masamızda yediğimiz akşam yemeklerini ve ev ödevimi yapmam gerekirken gizlice televizyon izlediğimi yeniden yaşadım. O zamanlar kendimi çok önemli hissettiren ama artık tamamen önemsiz olan çocuksu eşyalarımı gözden geçirdim.

Anneme, nadir bulunan İngiliz pulları koleksiyonumu miras bırakıyorum. Arkadaşım Amanda'ya Anne of Green Gables DVD koleksiyonumu bırakıyorum.

Kes şunu, Mouse. Sadece... kes şunu.

Yüzümü buruşturdum.

Kendime Fare diyordum, tıpkı Bay Prest gibi. Anılarımda çok uzun zaman geçirmişt看, bana başka bir yaşam tarzını hatırlatan bir adamla çok uzun zaman.

Şok ve dehşet içinde yere yığıldım, yatağa doğru sendeledim ama onun yerine dizlerimin üzerine çöktüm. Kalbim kastanyet ve zilleri çalmak için davul setini çıkardı.

Beni incitmesine izin verme. Bir daha olmaz. Vurulmayı tercih ederdim. Yüzlerce kez.

İlk öpücüğümün son anım olmasını istedim. Babamı bulduğum ve Minnie Mouse saatimin onda olduğu hiç bitmeyen bir uykuya dalmak istedim. Asla elde edemeyeceğim pek çok şey istedim.

Ama her ne kadar kalbim acısa ve Bay Prest'ten beni ölümden önce bir anlığına da olsa yaşattığı için nefret etmek istesem de, onu hor göremezdim. Söylediğini yapmış ve beni sisteminden çıkarmıştı. Beni öperek üzerindeki tüm etkimi kaldırmıştı.

Bana başka hiçbir söz vermemişti. Aslında, tek yemini beni kullanıp sonra terk edeceğiydi.

O yemine sadık
kalmıştı. Ben onun
değildim.

Master A'daydım ve kira sözleşmem bitmişti.

Terk edilme ve aptallıkla mücadele etmek, yaşadığım tüm istismar yaralarından çok daha acı vericiydi, gözlerimi kapatıp sonumla karşılaşmaya hazırlanırken dünyam bir kez daha karardı.

Çarşafı tuttum ve üzerimi örtmek için çektim. Ancak, beyazlıkla birlikte kırıksık bir şey uçuşarak yanımdaki zemine indi.

Bilinmeyen bir şeyin şoku panik atağımı yarıda kesti.

Bu da ne?

Hıçkırarak dik oturdum. Bir doları elime aldığımda ellerim titriyordu.

Fat

ura. Bir Amerikan doları.

Ama normal para gibi katlanmamıştı. Düz değildi ya da ikiye
katlanmamıştı.

diğer iyi işlem gören para birimleri gibi. Bu, kanatları ve narin hisleri olan minik bir kelebek şeklindeydi.

Notanın açık yeşili kanatlarının iplik ve mürekkepten yapıldığı izlenimini verirken, gövdesi kâğıt zenginliğinin sayısal değeriyle kozalanmıştı.

Bu çok güzel.

Ama bu nereden geldi?

Cevap çok açıktı.

Onu.

Ama neden?

Keten parşömeni parmaklarken öfkeyle parladım. Panik atağım azaldı, yeniden güç buldum. Bu Bay Prest'in yaptıklarımız için bana ödeme yapma şekli miydi? Onun için sadece bir dolar değerinde miydim?

Güzel origamiler yerine tek gördüğüm ucuz bir şeydi. *Beni ucuz yapan bir şey.*

Öpücüğümüz o kadar *değersiz* miydi?

Onu fırlatıp attığımda, siyah yazının parıltısı bana onu açmam için yalvardı.

Bu eseri yok etme fikri hoşuma gitmedi - alçaltıcı olsa bile - ama merak çok fazla kaşınıyordu. Küçük kelebeği aldım, sonra içindeki notu ortaya çıkarmak için katlanmış çizgileri çekiştirdim.

Erkeksi bir el yazısıyla karalanmış mektupta şöyle yazıyordu:

Buraya seni düşüncelerimden çıkarmak için geldim. Ama uyuyakaldın ve bunu başarabileceğimden şüphe etmeye başladım. Benim gibi bir adam için bu bir sorun. Bu yüzden, uyanır uyanmaz gidiyorum.

Güle güle, sessiz olan.

Bu kadar.

Geri döneceğine dair sözler ya da beni tekrar paylaşmak istediğine dair imalar yoktu. Tek bir gece geçirmişti ve benim onun ilgisini çekmeye yetmeyeceğine dair yeterince dürüsttü.

Sözcükleri keskinleşti ve kalbime zehir saçan iğnelerle parladı.

Ondan nefret etme.

Nefretle ölme.

Aldığım tek zevk buysa, en azından nasıl bir his olduğunu biliyordum.

Kimseye söylememeliyim.

Asla unutmamak için yazmak zorundayım.

Bay Prest hayal gücümün bir ürünü olacak ve sonsuza dek tuvalet kağıdı romanımda kilitli kalacaktı.

Kimseye ondan bahsetmezdim.

Onu tanımak ya da ona değer vermek için büyümeyecektim.

Sırlarımı saklayarak sonsuza dek sessiz kalmam için bir neden daha.

Sonuna kadar.



Beni dışarı atmaya nasıl cüret eder!

Böyle bir kabalıktan sonra anlaşmamızın planlandığı gibi ilerleyeceğini mi sanıyordu? Gösterdiği saygısızlık yüzünden onu parçalara ayırmayacağımı mı sanıyordu?

Pim'e yaptıkları için onu incitmişim ama bana yaptıkları için onu *öldürebilirdim*. Kimsenin böyle tahammül edilemez bir küstahlığa izni yoktu.

Bana birkaç dakika daha verseydi, o lanet kapıdan kendi isteğimle çıkıp giderdim.

Onun kölesi yüzünden kaçırdım. O

öpücük...kahretsın.

Bunu asla yapmamalıydım.

Büyük hata.

Büyük bir hata.

Ve şimdi, Alrik kendi suçunu işlemişti.

Şafak daha yeni sökmüştü ama ben o beyaz cehennem çukurundan çıkmak istiyordum. Ona dokunmak mı? Tadına bakmak? Lanet olsun, bu başa çıkabileceğimden çok daha fazlasıydı. Onunla bir daha yalnız kalmaya hiç niyetim yoktu çünkü sorunlarımı biliyordum ve bunu yaparsam neler olacağını da biliyordum.

Başka birine ait olduğu için mutluydum.

Bu şekilde, ikincisi için geri dönme şansım yoktu.

Korkunç bir an için onu vurmasını istedim. Kurşunun beynini parçaladığını ve gözlerindeki ışığın söndüğünü hayal ettim. O gitmiş olacaktı ve ben de affedilmiş olacaktım.

Eğer öldüyse, benden ve Alrik'ten kurtulmuştu.

Tetiği çekmesine izin vermeye çok yaklaşmışım.

Ama yapılacak en doğru şey onun acısına son vermek olsa da, onun ölümünü vicdanıma yükleyecek cesareti kendimde bulamadım.

Zaten beni yiyip bitirecek kadar utancım

vardı. Daha fazlasını kaldıramazdım.

Hayır, ayrıldım çünkü o benim sorunum değildi.

Onun hayatı -ister cehennem ister mutluluk dolu olsun- benim meselem değildi.

O. Benim değil. Benim değil.

Aklımın başında olması için buna inanmam ve kabul etmem gerekiyordu.

Karnımı

doyurmuştum.

Tamamdır.

Tamam.

"Efendim?" Selix arabadan atladı, ben de ceketimi giyerek ona doğru yürüdüm. Orta düğmeyi iliklerken cepler yağmaladığım şeylerle çtırdadı. Zavallı adam (sözünün eri) geceyi bekleyerek geçirmişti. Kendi başıma iş yapmayı tercih ettiğimi biliyordu. İkili bir anlaşma olursa güvenliğimi kendim sağlayabilirdim, bunun için ona ihtiyacım yoktu. Ama beni buradan ve Pim'den olabildiğince uzağa götürmek için burada olmasına minnettardım.

İncinecek.

Benim sorunum

değil.

Onu öldürebilir.

Benim sorunum

değil.

Onu üst kata çıkardığımda, bunu daha sonra onu öldüreceğime söz vererek yapmıştım.

O sözü tutmamıştım.

Sonunda bunu yapanın ben ya da Alrik olmasının ne önemi vardı? Orada izliyor olmam ya da ait olduğum yerde, okyanusta olmam kimin umurundaydı?

Siktir!

Selix boğazını temizledi. "Her şey yolunda mı?"

Hiçbir şey yolunda değil.

"Gitmek istiyorum. Derhal." Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim.

"Yat hazır mı?"

Arka kapıyı açtı. "Evet. Her şey hazır ve yelken açmaya hazır."

"Güzel. Bu boktan ülkeyi olabildiğince çabuk terk etmek

istiyorum."

"Önceden arayacağım. Biner binmez yola çıktığımızdan emin ol."

Kapıyı kapattı ve beni siyah sedanın içine hapsederek arabaya doğru koşmaya başladı.

Sürücü tarafı.

Pim'in hapishanesine son bir kez bakarak mırıldandım: "Beni Fantom'a götür.
Şimdi."



*SEVGİLİ NO ONE,
Ne olduğunu bilmiyorum.*

Bütün notlarım ve sana itiraflarım... kayboldular. Onları sen mi aldın? Lütfen, bana onları aldığını söyle. Bununla başa çıkabilirim. Sana yazmamdan bıktığını ve onları tualete attığını, yaktığını ya da pencereden attığını söyle.

Efendi A'nın seni bulduğunu söylemediğin sürece bana her şeyi anlat. Sakın söyleme!

Dün kahvaltıdan önce oradaydılar. Kontrol ettim. Dün gece Bay Prest bana eşlik ettiği için kontrol etmedim. Ama şimdi seni kaybettim.

*Seni kaybetmek
istemiyorum! Oh, hayır.*

Geldiğini duyuyorum.

Kahretsin, Hiç Kimse... Ya

o-

"Seni lanet olası küçük orospu." Üstat A odanın öbür ucuna fırladı, mektubumu kaptı ve konfeti haline getirerek parçaladı.

Hayır! Hayır!

Kalbim sanki yaşayan, nefes alan bir arkadaşımı öldürmüş gibi çılgılık attı. "Bunca zamandır yazıyordun ve benden saklıyordun!"

Durun!

Sinmiştim, yataktan kayarak yere eğildim. Bay Prest ile geçirdiğim birkaç saat sayesinde kazandığım tüm insanlık ve öz farkındalık kayboldu. Köle rolüme geri döndüm ve alnımı halıya bastırdım.

Bana zarar verme.

Öldür beni.

Özgürlük diledim. Mutluluk için yalvardım. Ama ikisini de burada bulamazdım, özellikle de Kimse Yok mu'ya yazdığım notlar ortadan kaybolmuş ve Bay Prest gitmişken.

Ne acı çekeceğimi bilerek, bana dokunmasının ne kadar ağır bir ceza olacağını anlayarak gitmişti.

Bu hiç adil değil!

Bunların hiçbiri doğru değil.

"Bunları benden sakladın!" Parmaklarından parçalanmış kelimeler damlarken bile elini uzattı. "Geri kalanını bana ver. Şimdi!"

Gözyaşlarım burnumun üzerinden kayarak altımdaki beyaz tellere sızdı. Rahatlamış olmalıyım. Onları alan Efendi A değildi.

İyi bir yalancı değildi. Çok fazla böbürlenmeyi tercih ederdi. Bu, hırsızın Bay Prest olduğu anlamına geliyordu.

Neden?

Nasıl yapabildi?

Bir tokat yanağımı boyadı. "Bana diğer sayfaları ver, Pim. Bir daha istemek zorunda bırakma beni."

Bende değiller, seni pislik!

Bay Prest son eşyalarımı nasıl alabilir? Öpücüğüyle her şeyi çaldıktan sonra olmaz.

Onları nasıl bulmuştun?

Sen uyurken. Sen güvenirken. Bu mümkün değil.

Öyle mi?

"Sessizlik bu sefer sırlarınızı saklamayacak." Üstat A volta atıyor, vücudu adrenalinle dolup taşıyordu. "Bana nerede olduklarını söyleme. Odanı dağıtır ve onları kendim bulurum." Kalçalarına doğru eğilerek tısladı, "Ve bunu yaptığımda, cezanı yaşayacağın en acı verici ikinci şey olacak."

Bekle, ikinci mi?

İlki ne?

Ne aptalca bir soru!

Zihnim bulmacayı çözmeye çalışırken burun deliklerim alevlendi.

Kafa karışıklığı beni sersemletti, havada süzülürken yumruğuna doğru eğildim ve kafatasımın yan tarafına korkunç bir *darbe indirdim*.

Oh, Tanrım...

Acı. Basınç. Zonklama.

Ellerimi başımın üzerine koyarak yana doğru devrildim ve ağlamamak için dilimi ısırdım.

"Bana geri kalanların nerede olduğunu söylersen bundan kurtulabilirsin. Sana son bir şans vereceğim."

Gözlerim odamda gezinirken yıldızları kırıştırdım ve ondan önce sayfaları bulmak için elimden geleni yaptım.

Eğer Bay Prest onları bulduysa, neden aldı? Belki de kâğıdın ne olduğunu bilmiyordu ve onları şifonyerimin üzerine ya da yere bıraktı? Dolar keleşi bunun için miydi? En karanlık, en derin düşüncelerimin karşılığı olarak mı?

O bir hırsız.

İlk öpücüğümü o aldı.

Tıpkı romanımı aldığı gibi.

Ama neden?

"Cevap ver bana!" Efendi A bana tekrar yumruk attı.

Yıldızlar güneş patlamalarına dönüşerek görüşümü tamamen yok etti.

Her zerrem sürünmek, koşmak, depar atmak istiyordu. Zihnimin yarışını durduramıyordum.

Neden benim değerli kelimelerimi çaldı?

Duygularımı okuyup gülmek için mi? Aptallığıma ve köleliğime gülmek mi? Beni unutacağını söyledi.

Neden beni hatırlamak için bir şey alıyorsun?

Mevcut acı dalgasının içinden geçerken ellerim halıyı tırmaladı. Açılmış dolar keleşi parmaklarımı okşadı; tıpkı benim gibi kırılmıştı.

Onu kaptığım gibi, bir umut tılsımı olarak kullandım. Onu tuttuğum sürece hayatta kalacaktım.

Kendimi öne doğru kaldırdım, tacizden uzaklaşmak için elimden geleni yaptım. Başımın yanına çömelip kıkırdadı. "Benden kaçmaya çalışıyorsun, tatlı

Pim mi? Aptal kız. Gidecek hiçbir yerin olmadığını biliyorsun; saklanacak hiçbir yerin yok. O orospu çocuğuyla birkaç saat geçirdin mi zaten mahvolursun."

Tekrar ayağa kalktığında midem bulantıyla doldu.

"Ama merak etme. Efendinin kim olduğunu ve unuttuğunda ne olacağını hatırlamanı sağlayacağım."

O odadan çıkarken dudaklarım ekşi oksijen için aralandı, soğuk kahkahası peşinden geliyordu.

Ne yapacak?

Bilmek istemiyorum.

Yalnız kaldığım birkaç dakika boyunca oturmaya bile çalışmadım. Yanıma kıvrıldım, başım dönüyor, başım çarpıyor ve tek dolarımı tutuyordum.

Geri geldi.

Bakışlarım ellerinde duran şeye takılınca hıçkırıklarımı bastırmayı başardım. Siyah tabancayı en nefret ettiğim şeyle değiştirmişti.

İlmik.

Beni tavanından dört köşeli bir yıldız gibi asmak için kullandığı ilmik. İlmiği tasma, yaka ve disiplin aracı olarak kullandı.

En nefret ettiğim düşmanım.

Saçımı tutup bileğine dolayınca geriye doğru sıçradım. "Öğreneceksin, Pim. Konuşmak istemiyor musun? İyi o zaman. Konuşma lan. Aptal notlarını seni umursamayan bir günlüğe yaz. Hatta bana yalan söyle ve sakla. Bunların hepsi affedilebilir çünkü sen benimsin, tatlı küçük Pimlico ve benim olman aklına sahip olduğum ama aynı zamanda hoşgörülü olduğum anlamına geliyor."

Parmakları sıkılaştı, kafa derimden birkaç tel kopardı. "Ama geceyi lanet olası bir yabancıyla geçirebileceğini, onun yanına uzanabileceğini, sikini içine almayı hayal edebileceğini ve ona söylediklerini sır olarak saklayabileceğini sanıyorsan, bir daha düşün."

Kaba ipi boynuma dolayarak sertçe çekti. "Bana ne olduğunu anlatacaksın. Her şeyi anlatacaksın, Pim. Yeterince sabrettim. Onunla konuştun, değil mi?" Beni odamdan çıkarıp koridorda sürüklerken ağzından tükürükler saçılıyordu. "Onun senin efendin olmasını istiyorsun, benim değil. Bunu inkâr edemezsin."

Ayak uydurmak için elimden geleni yaptığım ama başaramadığım için halı ellerimi ve dizlerimi yaktı.

Beni merdivenden aşağı iterken dişlerim birbirine çarptı. Ayağımı kaybettim, ilmeği kavradığı gibi aşağıya doğru zıpladım, en altta vücut parçalarımın bir karmaşası içinde durduğumda beni boğdu. Eklemlerim feryat etti ama dolar keleşimi asla bırakmadım.

"Kalk lan ayağa." İpi çekerek beni dizlerimin üzerine çökmeye zorladı.

Acılarımın almanağını karıştırdım, korkacak yeni kayıtlar var mı diye baktım. Kırık elim çılgık atıyordu ama başka hiçbir şey paramparça olmuş gibi görünmüyordu.

"Sana öğreteceğim-"

Bing bong.

Kapı zili evin içinde yankılanırken dondu kaldı.

Nefes nefese kalmıştım, gözyaşlarımın sel gibi akmasına engel olamıyordum.

Geri geldi!

Kutsal olan her şeye şükürler olsun, geri geldi.

Ancak, ben rahatlamış bir şekilde kutlama yaparken, Efendi A ahlaksızca s ı r ı t t ı . "Ah, mükemmel zamanlama."

Bekle, ne zaman?

Kapıda kim var?

Panik kanımda tısladı, daha önce hiç bilmediğim bir dehşet başıma geldi.

Hayı

r!

Hayı

r!

Duru

n!

Parmaklarım boynuma doğru uçtu (kırık el ve her şey), sıkı kabalığı pençeledim.

Çıkarın şunu!

Bunu daha fazla yapamam!

Efendi A, sanki dizginlerle bağlanmış asi bir atmışım gibi ipi sertçe salladı. "Kes şunu!" Beni arkasından sürükleyerek salona yöneldi.

-İlmik gittikçe sıkılaşıırken hava kaynağım kesildi.

Zaten zonklamakta olan başımda basınç artarken gözlerim yuvalarından fırladı.

Sıkı küçük sarsıntılarla beni boşluğun ortasına sürükleyerek sehpanın ayağına bağladı. "Kal."

Ön kapıya cevap vermek için ortadan kaybolduğunda şeytani umudumu durduramadım.

Lütfen, o olsun.

Ayakkabılarının her vuruşunda, Bay Prest olması için yalvardım.

Özgürlüğü ummaktan vazgeçmem ve onun yerine yeni bir efendiye razı olmam yanlış mıydı? Özgürlüğe ulaşamazdı ama yeni bir sahip mümkün olabilirdi.

Eğer benim için geri dönerse, beni tutabilir. Kaçmaya ya da öldürmeye çalışmazdım.

Onu .

a ben aptaldım.

S İçgüdüler gerçeği biliyordu. Efendi A mutluydu, öfkeli değil.

a

d

e

c

e

b

e

n

i

k

u

r

t

a

r

v

e

s

e

n

i

n

o

l

a

y

i

m

.

A

m

Tony mutfakta gizlenmiş, hain gözlerle beni izliyordu. "Biraz eğlenmeye hazır mısın, Pim?"

İki çift ayak sesiyle yankılanan erkek sesleri kulaklarıma ulaşırken katlanmış dolarımı sıkıca kavradım.

"Burada olmana sevindim." Usta A belirdi, arkadaşına gülümsüyordu. Acısız bir sona dair tüm umutlar ve aptalca fikirler buharlaştı. Darryl.

"Hey, dostum." Tony sürünerek ona doğru yaklaştı ve Darryl'in sırtına bir tokat attı. "Parti mi vereceksin, ha?" Darryl sırtıttı. "Nerede o küçük şeytan?"

"Tam orada." Usta A bana doğru işaret etti.

Darryl'in bakışları üzerime düştü, parmakları taşıdığı siyah spor çantasının etrafında sıkılaştı. "Merhaba, Pimlico. Duyduğuma göre kötü bir kızmışsın." Kirli sarı saçları Üstat A'nınkilere uyuyordu, bu da onları kan kardeşi değilse bile günah kardeşi yapıyordu.

"Korkarım çok kötü," diye mırıldandı Efendi A. "O piç parasını ödediğim şeyi teslim ettiği anda ölür. Eğer ürününe bu kadar ihtiyacım olmasaydı, evime girdiği anda onu öldürürdüm."

"Yapabildiği şeyin nesi bu kadar iyi ki?" Tony elinin tersiyle burnunu sildi. "Bu sadece bir tekne."

Usta A hırladı, "Bu *sadece* bir tekne değil. Yüzen bir şehir. Hayır, bundan daha fazlası. Bu bir gemi, seni aptal. Ve benim korunmaya ihtiyacım var."

Darryl sırtıttı. "Sonunda paran mı bitti, A? Tefeciler kapını mı çalacak?"

"Seni hiç ilgilendirmez." Efendi A aniden güldü. "Şöyle diyelim, etrafımda olmasını istediğim tek köpekbalığı, tam zırhlı yatımın altında olan ve onları bombalayarak öldürebileceğim köpekbalıklarıdır."

"İyiymi." Tony kahkahalarla güldü.

Sesleri camdaki jilet gibi mide bulandırıcıydı.

Bu kısımdan nefret ederdim. Ne yapacaklarını beklemekten. Sırf eğlence olsun diye canımı yakmadan önce arkadaşlar arasındaki sohbetin rahatlığı.

Monty'nin de katılması için gerilerek arkalarına baktım. Ama başka ziyaretçi yoktu.

Memnun olmalıyım. Bugün dört yerine sadece üç kişiyi ağırlamak zorunda kaldım.

Bunu yapabilirsin.

Bunu daha önce yüzlerce kez yaptın.

Peki bu neden bu kadar kötü hissettirdi?

"Pekâlâ, bu kadar gevezelik yeter. Hadi başlayalım." Sehpanın ayağındaki ipi çözen A Usta, bir çekiş ve kalçama iyi yerleştirilmiş bir tekmeyle beni ayağa kaldırdı. Top halinden düz hale geçtiğim anda, ipin çıplak göğüslerimin arasında sallanmasına izin verdi. "O piç kurusuna inanamıyorum. Pim'e dokundu. Pim'*ime* dokundu. Onu becermek üzereydi, amcığı."

Bu doğru değil.

Ve bu konuda neden hayal kırıklığına uğradığımı çözemiyordum. Neden beni seksle tehdit ediyor ama bunu hiç yapmıyordu? Bir şekilde başarısız mı olmuştum? Yatmak için fazla riskli olduğuma mı karar vermişti?

Eğer hastalıklar yüzünden bir köle kızla yatmaktan çekiniyorsa, endişelenmesine gerek yoktu. Bekaretimi bu deve kaybetmişim ve arkadaşları da Efendi A'nın yanıma yaklaşmalarına izin vermeden önce testlerden geçmişlerdi.

"O artık gitti. Onun için ödeme zamanı." Darryl dudaklarını yaladı, Efendi A ve Tony ile birlikte volta atıyorlardı, başları öne eğik, cezamı tartışıyorlardı.

Bu kısmı sevdiler - beni güveç yapmak, terörümü inşa etmek.

Anlayamayacağım kadar alçak sesle mırıldandılar ve küfrettiler. Arada sırada, yüksek sesle edilen bir küfür odaya yayılıyor ve gözlerimi açmama neden oluyordu. Sonunda, boynumdaki kaba ipin kaşıntısı dayanılamayacak kadar arttığında ve parmaklarım dolar kelebeğimi korurken beyazlaştığında, Efendi A, Darryl'in sırtına bir tokat attı. "Evet, haklısın. Bunu yapmak istemezdim ama ona bu kadar çok şans vermekten bıktım." Bakışları benimkilerle buluştu, karanlık ve derinliksizdi. "Konuşmak istemiyor mu? Hadi ona bu dileği verelim."

Ne?

Bu ne anlama geliyor?

Darryl sırtırken Tony geri çekilip kollarını kavuşturdu. "Duydun mu kızım?" Siyah spor çantasını koyduğu kanepeye doğru ilerleyerek fermuarını açtı. "Ne kadar havalı değil mi?" Bir şeyi çekiştirerek çıkardı ama bana doğru ilerlerken sakladı. "Sesinize layık olmadığımıza karar veren sizsiniz. Bence başkalarının da bunu bilmemesi adil olur."

Efendi A yüzünü benimkine yapıştırdı. "Dün gece onunla konuştun, değil mi? Parmaklarını içine sokarken o şerefsize fısıldadın. Daha fazlası için yalvardın ve seni kurtarması için yalvardın." Elini saçlarıma attı ve öfkesinden birkaç tel daha kopardı. "Cevap ver bana, Pim. Onunla konuşacaksın ama benimle konuşmayacaksın öyle mi?" Dudaklarından manyakça bir kahkaha döküldü. "Uzun sürmeyecek. O Prest piçi gitti.

Kontratımız imzalandı. Ve seni bir daha asla görmeyecek ve kesinlikle bir daha asla *duymayacak*."

Çılgın bir canavar gibi kıkırdayarak parmaklarını şıklattı. Darryl anında öne çıktı. Sarsıldım, iki adamla Darryl'in elindeki korkunç nesneye baktım. Büyük makaslar. Kumaş parçalarını kesen ya da metal parçalarını kesen türden. Yutkundum.

Hayır.

Kıvrınarak uzaklaşmaya çalıştım ama Efendi A zaten şişmiş ve hassas olan başımın yan tarafına bir yumruk attı. Dizlerimin üzerine çöktüm ve oda sallanıp dururken halıya tutundum. Diz kapaklarım bağırırken ve kafatasım çatlamaya karşı savaşıırken, başka bir şeyi önlemek için çaresizdim.

Eller beni sırt üstü yatırdığında umutsuzca kaybolmuştum. Dizlerim kalçalarımı sıktı.

Kokuşmuş parmaklar ağzımı açıp dilimi sıkarken soğuk kahkahalar kulaklarımı doldurdu.

Efendi A'nın sesi etrafımda fısıldadı. "Konuşmayı reddediyorsun, sevgili tatlı Pim? Artık bir daha asla konuşmayacaksın."



SEVGİLİ NO ONE,

Ondan hala nefret etmem yanlış mı?

Birinin oyuncacı olarak geçirdiğim bir yılın ardından, beni hiç incitmemiş olanlara karşı kötü duygular beslememeliyim. Nefret etsem bile bana hayat verdiği için anneme minnettar olmalıyım.

Satılmadan önce şanslıydım. Gülümsemelerim, okulum ve güvenliğim vardı.

Ama o artık yok. Ve çalınmadan önce sahip olduklarımın kıymetini bilmediğim için nefret ediyorum.

Bekaretimi annemle seks öncesi fısıldaşmalar ya da aptal erkek arkadaş kıkırdamaları olmadan aldı. Beni böyle şeylerle şımartacağından değil. Ama şimdi, bir daha asla konuşmayacağız. Artık beni tanımıyor. Neler yaşadığım hakkında hiçbir fikri yok. Yanımda olmamasından nefret ediyorum. Beni arayıp bulmamasından nefret ediyorum.

Artık onun kızı olmadığım için nefret ediyorum. Onun kıızıyım.

Onun için gitmiş olmaktan nefret ediyorum ama hâlâ buradayım. Ben hala buradayım, Hiç Kimse.

Soluyor, ufalanıyor, çürüyor.

Ama hala burada.

*

SEVGİLİ KİMSE,

Bugün ilk kez bir kemiğini kırdı. Daha çok korkacağımı, daha çok acı çekeceğimi düşünebilirsiniz. Ama korkmuyorum.

Bay Kewet beni annemden sadece birkaç metre ötede öldürdüğü anda bunu bekliyordum. Parmakları boğazıma dolandığı ve saatimi çaldığı anda artık yaşamıyordum, sadece hizmet etmek için hayata döndürülmüş bir cesettim.

Bana kalp masajı yapmış ve birkaç yıllık kalp atışlarını kurtarmış olabilir ama ben o gün öldüm ve bir daha ayağa kalkamadım.

Peki kırık bir kemik ölümün yanında

nedir ki? Hiçbir şey.

Ben bir hiçim.

Sadece her şeyin bitmesini istiyorum.

*

"Arabayı durdur."

Ne yapıyorum ben?

Bu soru iyice eskimeye başlamıştı.

Tuvalet kâğıdındaki karalamaları birbiri ardına yırtarken parmaklarım titriyordu. Dün gece Pimlico'nun sert yatağında rahat etmeye çalışırken ellerimi yatak başlığına doğru ittiğimde, tahtadaki bir çatlaktan yumuşak bir şey çıktığını gördüm.

Pimlico beni o ilk dokunuştan uzaklaştırmıştı ve ben de ona bir not yazmak ve küçük origami hediyesini katlamakla meşguldüm. Ancak, kelebek şekillendiğinde, parmaklarımın buldukları şeye geri dönmesine engel olamadım.

Çekiştirdim.

Ve ellerime lanet bir hikaye kitabı döküldü.

Onu ait olduğu yere geri koymalıydım. Onun mahremiyetine saygı göstermeliydim. Ama dilsiz kız yanımda uyurken, nefesi de diğer her şeyi gibi sessizken, birkaç satır okudum.

Ve duramadım.

Kaçakçılık otelinde ve QMB adında bir pazar yerinde geçirdiği zamanı öğrendim. Bekâretini o tecavüzcü piç Alrik'e kaybettiğini öğrendim. Annesine duyduğu nefreti, geçmişine duyduğu özlemi ve dünyasının ne kadar umutsuz hale geldiğini öğrendim.

Uzun zaman önce başkalarının çektiği zorluklara karşı kireçlenmiş olan kalbim, onun çektiği acılar için çarpıyordu. Bir insanın yüzleşmesi gerekenden çok daha fazlasını yaşamıştı.

Ancak, bu gerçekleri değiştirmede.

Onunla bir gece için pazarlık yapmıştım. Tek istediğim buydu. Sahip olabileceğim tek şey.

Kıpırdandığında ve özel düşüncelerini okuduğum için beni suçluluk duygusu sardığında, sıksa sırtını okşamaya devam ettim. Sayfalarını avuç avuç ceketimin cebine tıktırdım çünkü başka seçeneğim yoktu. Hiçbir şeye sahip olmadığı bir dünyada sahip olduğu tek şeyi almak doğru değildi ama ben buydum.

Bir hırsız.

Kontrol edemediğim daha derin sorunlarım vardı. Çaldım çünkü sevdim.

Ama aynı zamanda başka bir nedenden dolayı. Onun hikayesi artık benimdi.

Parmaklarımı omurgasının boncukları üzerinde gezdirerek, çürükleri ve bulanıklıkları takip ederek, uzun zamandır hiç tat vermeyen tatlılığını vererek soygunu haklı çıkardım. Ürküp uyanmasını bekliyordum ama çarşafın içine gömülmüş, bilinçsizce mırıldanıyor ve bana o kadar çok güveniyordu ki.

Bunda büyük bir ödül bulmuştum. Onu kendisine bok gibi davranan bir efendiden ödünç almış olmama rağmen dokunuşlarımda teselli bulması.

Selix ve benim aramdaki bölme yumuşak bir vızıltıyla aşağı kaydı. "Efendim?"

Az önce arkanı dön mü dedin?"

Parmaklarım Pim'in en karanlık itiraflarını döktüğü yumuşak papirüsün üzerinde gerildi. "Evet. *Şimdi*."

"Ama... kaçıracaksın-"

"Umurumda değil. Yap şunu."

Her zerrem eve gitmeyi arzuluyordu. Denizi ayaklarımın altında hissetmek ve Pim'le geçirdiğim gece de dahil olmak üzere bu boktan fiyaskoyu geride bırakmak için. Ama onun benim yüzümden öleceğini de göz ardı edemezdim.

Çoktan ölmüş olabilir.

Onu vurabilirdi.

Yapabileceği diğer şeylerden daha nazik olurdu.

Herkes için en iyisinin bu olduğuna inanarak onun ölümünü kabullenmiştim. Ama o çok fazla bedel ödemişti. Bu kadar genç ölmeden önce ona daha iyi bir şey borçluydum.

Kanlı bir mezardan daha değerliydi.

Ne yani, en kötü zamanlarımda kimse yanımda olmadı mı?

Kimse bana yardım etmedi mi?
Ona yardım edebilirim.

Doğru şeyi yapabilirdim... kahrolası hayatımda ilk kez.

Hayali arkadaşı, Hiç Kimse, şimdiye kadar onunla ilgilenmişti. Ve eğer onu lanet olası bir hayali varlıktan daha iyi koruyamıyorsam, bu beni ne tür bir adam yapar?

Korkak mı?

Taş kalpli mi?

Dünyanın boktan doğası hakkında dürüst mü?

Onu kendine alabilirsin.

Bu düşünce yeni değildi. Ne de olsa o bir köleydi. Ve ben de zengin bir piçtim. Onu ondan satın alabilirdim. Onu istediğim zaman kullanmak üzere kilit altında tutabilirdim, şirketimin dikkatini dağıtmadan.

Bu fikir çok çekiciydi. O bir evcil hayvan olacaktı.

Görünmeyen, bilinmeyen bir evcil hayvan. Onu yürüyüşe çıkarmam ya da özel ödüller vermem gerekmeyecekti. Yemeği ve dinlenebileceği bir yeri olduğu sürece, benimle birlikte Alrik'le olduğundan çok daha kaliteli bir yaşam sürecekti.

Ama onu alabilecekken neden satın alayım ki?

Yapmamalıyım.

Onu Alrik'in incitebileceğinden daha fazla incitmeden gitmeliydim. Ama içinde notum olan origami kelebeği katladığımda yalan söylemiştim.

Ondan ihtiyacım olanı alana kadar onu unutamazdım. Ve ihtiyacım olan şey henüz yerine gelmemiştir.

Onu becermek istiyorum.

Bir kere.

Tek bir sefer.

Sonra onu satabilir ya da serbest bırakabilirdim. Kesin olan bir şey vardı ki, onu uzun süre tutamazdım. Benim gibi bir adam için bu mümkün değildi.

Ama kısa bir süre için.

"Evet, eminim. Arkanı dön."

"Hemen efendim."

İşi zevkten ayrı tutmanın canı cehenneme. Ben bir hırsızdım.

Sessiz kızı çalacak ve konuşturacaktım.



KULAĞIM T ağzımın içine yerleşti, dilimin üzerinde lanet bir trambolin gibi zıpladı, keskin makasın birazdan *umutsuzca* saklamak istediğim tek parçayı keseceğini *umursamadı*.

Dilimi bir parmağımın ya da ayak parmağımın üzerinde istemem garip miydi?

Pazarlık etme ve diğer parçaları sunma düşüncelerinin aklımda dolaşması yanlış mıydı?

Serçe parmağımı al.

Hayır, işaret parmağım.

Bekle... ayak başparmağımı al.

Sadece dilime dokunma!

Efendi A beni tutmak için başımın üzerinden geçerken Darryl'in ağırlığı altında çırpındım. Kafatasımı dizlerinin arasına sıkıştırarak bana baktı, yüzü baş aşağı duruyordu.

Dudakları kıpırdadı, içimdeki acıyla birleşti.

"Bir gün benimle konuşmazsan ne olacağına dair sana söz vermiştim, Pim. İşte olacak olan bu."

Yere vurdukça kırık elim alev alıyor ve kıvranmak için elimden geleni yapıyordum. Diğer avucumdaki dolar rüşvetle kurtulmama yetmedi.

Çırpınışlarım şiddete dönüştü. Ama iki adam ve bir de ben vardık - son yirmi dört saat içinde yemek yemiş ve yetersiz beslenmeden dolayı körelmemiş kasları olan adamlar.

Hiç şansım yoktu.

Darryl makası bir çırpıda açıp kapatırken sııttı. Bıçaklar uğursuz bir tıslamayla birbirine sürtündü. "Hazır mısın?"

Hayır, hayır, hayır!

Tükürüğümün parmaklarını kayganlaştırmasına izin vermeyerek onu sıkıca tutarken tırnakları dilimi kesti. Ağzımdan uzak tuttuğu süre uzadıkça kas parçası kurudu.

Yapma!

Uzun zamandır kullanmadığım bir parçam ölüm hücresindeydi. Sessiz lanetim gerçeğe dönüşecekti.

İstesem bile, bir daha asla konuşamayacağım.

Bu işe sessizlik benim silahım olarak girmiştim. Konuşmamayı seçmiştim. Şimdi bu seçenek sonsuza dek elimden alınacaktı.

Konuşamazsam bana yapılanları polise nasıl anlatabilirdim?

Yardım etmesi için bir başkasına nasıl yalvarabilirim?

Sessizce hıçkırırken vücudum titredi ve Efendi A'nın dizlerinin arasında başımı olabildiğince savurdum.

Birkaç saat boyunca başka bir adamın kontrolünde güvendedim. Efendi A'ya bile haddini bildiren bir adamın. Neden, ah neden, şansım varken onunla konuşmadım? Neden bu kadar inatçıydım? Bu kadar korkuyordum?

Bunu hak
etmiştim. Çok
aptalca
davrandım.

Ve şimdi, hayatımın geri kalanında bir daha asla tek kelime edemeyecektim. En azından hala parmaklarım vardı.

Yazabilirdim. Hikayemi anlatabilirdim.

Ama benim masalım yok oldu!

Yıllarca çalınan anılar.

Belki de pes ettiğim nokta tam burasıydı. Kırıldığımı ve bittiğimi kabul ettiğim yer. Belki de dilimi kestiklerinde kan kaybından ölecektim ve sonunda her şey bitecekti.

Lütfen, sonunda bitecek.

Silah kadar acısız olmayabilir ama istenen sonucu verecektir.

Kol ve bacaklarımdaki mücadele azaldı. Kaçınılmaz olanı kabul ettiğim için değil, kelimenin tam anlamıyla hiçbir şeyim kalmadığı için. Kazanamazdım. Hiçbir zaman kazanamamıştım. Tek yapabildiğim durmak ve kabullenmekti.

Sonunda Tasmin'in öldüğünü ve Pimlico'nun da öleceğini kabul etti.

Çırpınmayı bıraktığım anda Darryl güldü. "Sonunda bunu durduramayacağını anladın, ha, güzel fahişe?"

Cehennemde çürüyeceksin.

Dilimi çekip dudaklarımdan uzaklaştırırken gözlerim kısıldı.

Sırıttı. "Efendin için bir kelimeye ne dersin? Küçük bir kelime..."

Efendi A kıkırdadı. "Evet, devam et Pim. Tek kelime edersen dilini kesmemeyi tekrar düşüneceğim." Eğildi ve alnımdan öptü, saçları burnumu gıdıklıyordu. "Sesini beğenirsem, sende kalmasına izin veririm."

İkilem çok ağırdı.

Eğer bunu yaparsam, sonunda kazanacaktı. Hapsedilmem, isteyerek çılgılık atmamı ya da işkenceci sorularına cevap vermemi içerecekti. Beni bir kelime söyleyecek kadar kırdıysa, iki, üç ve dört yapabiliirdi.

Bir daha asla sessiz kalmama izin vermezdi.

Ya da kendi kendime uyguladığım sessizliği gerçekten de uygulayabilirim. Dindar bir müridin tüm parasal varlığını reddedip rahibe manastırına girmesi gibi, artık sadece inançlarını uygulamakla kalmayıp inançları *haline gelebilirim*.

Artık kendi isteğimle değil, engelli olduğum için dilsiz olacaktım.

Artık mükemmel olamayacağım düşüncesinden nefret edecek kadar kibirli miydim?

Ya da bunun kazanmak için ödemem gereken bir bedel olduğunu kabul edecek kadar güçlü müydüm?

Efendi A'nın parmakları yanaklarımı sıktı. "Kararını ver, Pimlico. Karar vermek için on saniyen var." Darryl'e baktı. "Bir tanesini kes. Eğer konuşmaya çalışırsa, bırak dilini kullansın."

"Anladım, A."

Kalbim geri sayıma başladı, A Usta "On..." derken her saniyeyi dinamitle işaretliyordu.

Konuşayım mı?

"Dokuz..."

Ne söylemeliyim?

"Sekiz..."

Hangi kelime beni güvende tutacak?

"Yedi..."

Bu şekilde kazanmasını gerçekten istiyor muyum?

"Altı..."

Reddedersen ne kadar çabuk öleceğim?

"Beş..."

Kendi kanımda boğulacak mıyım?

"Dört..."

Bir karar verin!

Darryl'in parmakları sıkılaştı, tırnağı daha derine inip dilimi olabildiğince dışarı çekerken bakırın hafif kokusu ağzımı doldurdu.

Yap hadi!

Tek kelime.

Ne dersin? Yardım. Ya da merhamet. Ya da lütfen.

"Üç."

Ciğerlerimi oksijenle doldurdum, ilk kez sert bir şekilde nefes aldım, sonunda insan mühendisliğinin büyüyle havayı ses dalgalarına dönüştüreceğimi biliyordum.

"İki..."

Başımı salladım, gözlerimde konuşacağıma dair bir söz vardı.

Adamlar kaşlarını kaldırarak durakladılar ama Darryl dilimi bırakmadı. "Devam et, Pim... küçük bir ses. Dilini geri almadan önce bize itaat edeceğini göster."

Bir ses, bir kelimedenden daha kolaydı. Daha önce benden daha kötülerini koparmıştı. İtaat ettim.

Yırtık pırtık inilti pas ve yanlış kullanımla yükseldi, göğsümde garip bir şekilde titreşti.

Efendi A dehşetten sıırıslıklam olmuş terimi tenime bulaştırdı. "İyi kız. Sonunda itaat ettin." Alnımdan öperek fısıldadı, "Yazık sana... Sesinin tonunu hiç sevmiyorum."

Yanağımı tokatlayarak Darryl'e başıyla işaret etti. "Bir." Kesti.



ARABA DURDU.

Dışarı çıktım.

Ön kapı kilitliydi.

Saniyeler içinde içeri girmek için bir hırsız olarak yeteneklerimi kullandım.

İçeri girer girmez, alarm tiz bir uyarıyla kulak zarımı parçaladı.

Görmezden geldim ve aşağılık koridorlarda ilerlemeye devam ettim.

Fuayeden salona geçerken beyaz ev benimle alay etti. Ve sonra aniden, artık beyaz görmüyordum.

Ama kırmızı.

Bir sürü kırmızı.

Durup düşünmedim. Tereddüt etmedim. Yıllarca köreltmeye çalıştığım içgüdülerimin ortaya çıkmasına izin verdim; kas hafızası devreye girdi.

İğrenç geçmişimle birlikte, beni hırsızdan katile, katilden suikastçıya, suikastçıdan kalpsiz ruh hırsızına dönüştüren şeyler yaptım. Dövüşmek her zaman bir hobiden daha fazlası olmuştu. Nesillerdir geçmişimde vardı. Ve benzersiz kişilik kusurlarım nedeniyle, bu konuda bir usta haline geldim.

Elim bir bıçak şeklini aldı, parmaklarım sıkı ve uzun, bir pala gibi birbirine kilitlendi. Silahı bir kavis çizerek Pimlico'nun tepesinde oturan adamın hokkabazının üzerine getirdim.

Yana doğru devrildi, tek darbeyle bayıldı.

Pimlico, kan önünden aşağı akıp çıplaklığını ıslatırken kıpırdamadı. Baygın adamın elinden bir çift büyük makas yere düşerek takırdadı.

"Bu ne lan!?" Alrik ayağa fırladı ve kız arkadaşını halının üzerinde kanlar içinde bıraktı. Uzaklaşarak bana kıza yaklaşma fırsatı verdi.

Yatak odasının kapısını beyzbol sopasıyla kıran adam, garajdan aldığım bıçağı sallayarak bana saldırdı. "Seni ucube! Sen öldün."

Normalde böyle bir aptalla çok eğlenirdim. Savuşturur ve çalım atardım, saldırgan dövüşün bitmesi için yalvarana kadar onu yavaşça yıpratırdım.

Ama Pim'in bana ihtiyacı vardı.

Sadece küçük bir düşünce.

Bir saniye, adam beni deşmek için elinden geleni yaparak havayı bıçakladı. Sonra, bıçak onun elinden benim elime geçti ve kabzası karnına gömüldü.

Bıçağı çekip kalbine saplamadan önce iç organlarını kestiğimde çığlık attı.

Onu hayatta tutan kasları yırttığım anda bakışları odağını kaybetti. Ancak bu, halının üzerine yığılırken vücudunun kan pompalamasını ve bağırsaklarını serbest bırakmasını durdurmadı.

Pimlico geri sıçradı, gözleri ikiz ay kadar büyüktü. Adam ölmüştü. Artık zamanımı harcamaya değmezdi.

Bakışları benimkilerle buluştu, vahşi ve ıstıraplıydı. Ağzından kan akıyordu. Ona ne yapmışlardı? Hangi lanet canavar böyle bir şey yaptı?

Daha kötülerini de yaptın.

Evet, vardı. Bunu inkar edemem. Ama bir kadına asla.

Masum bir kadına asla.

Kalçalarımın üzerine çökerek onu oturur pozisyona getirdim ve göğsüme yasladım.

Kan umurumda değildi.

Tek umursadığım onun birkaç dakikadan daha uzun süre hayatta kalmasını sağlamaktı, böylece bu pislik benimle iletişime geçtiğinde en başta yapmam gereken şeyi yapabilecektim.

Öldür onu.

Sözleşmenin canı cehenneme.

Paranın canı cehenneme.

O öldü.

Alrik yerde bağırsakları birbirine dolanmış ölü arkadaşına bir koi sazanı gibi bakakaldı. Diğer arkadaşı ise onun yanında baygın yatıyordu. "Seni piç kurusu!" İnkâr edercesine başını sallayarak mutfığa doğru geri adım attı.

Gitmesine izin verdim.

Büyük ihtimalle bir yerlerde sakladığı başka bir silahı vardı. Böyle işe yaramaz bir silahla üzerimde gücü olduğunu sandı.

Aptal pislik.

Bir tabanca kullanmak onu benden kurtaramazdı. Bana öğretilen öldürme yöntemlerinde kurşunların hiç şansı yoktu.

Onu göz ardı ederek Pimlico'nun ağzını açtım.

Kan her şeyi kaygan ve kaygan hale getirdi.

Bana ne yaptıklarını göstermesi için onu zorladığımda gözyaşları kanlı ağzına karışarak irkildi.

Önceki deneyimlerimden, neyin bu kadar bol kanadığını biliyordum. Dil.

Ve aptal olmadığım için neden böyle bir şey yaptıklarını anladım. Konuşmayı reddetti. Onun yerine benimle konuştuğuna dair şüphelerimi dile getirmiştin.

Neden benimle konuşmadı?

Sebebi bu muydu? Gideceğimi bildiği ve yaklaşan vahşetten kaçınmak için elinden geleni yaptığı için mi?

Bu benim hatamdı.

Bunu *ben* yapmıştım.

Ama en azından tamir etmek için geri gelirdim.

Dilindeki hasarın izini sürerken Pimlico kollarımda debeleniyordu. Kopmuş bir et parçası bulmayı bekliyordum ama çok geç kalmamıştım.

Büyük bir kesik kasın üçte birini kesmişti.

Acıyacaktı. Kanamaya devam edecekti. Ama konuşma gücünü kaybetmeyecekti. Ve ölmeyecekti... umarım.

"İyi olacaksın." Onu kucağıma alıp beyaz kanepeye yatırdım ve tertemiz yüzeylerin üzerine koyu kırmızılar yağarken büyük bir zevk aldım. "Orada kal. Birkaç şeyi bitirmem gerekiyor."

Alrik ortadan kaybolmuştu ama onu güvende tutmak için eline ne geçtiyse kaparken kilerden gürültüler geliyordu.

Ona izin verdim. Silahlanmadan önce savaşı başlatması için onu takip etmedim. O tip bir insan değildim.

Kavga istiyordu.

Ben dövüştürdüm.

Ancak, Pimlico'nun dilini kesen pislik böyle bir saygıyı hak etmiyordu.

Baygın adama doğru yürüyüp yanından makası aldığımda Pim'in gözleri benimkilere kilitlendi. Başparmağım, düşünmeden edemediğim kızın hâlâ sıcak olan kanına bulaştı ve bronz sapları yumrukladım.

Pim soluk soluğa kaldı, ağzını tuttu ve ürkütücü yakut akıntılarını engellemek için elinden geleni yaptı.

Başımı salladım. "Yutma. Bırak aksın. Seni tutuyorum. Sadece birkaç dakika daha, sonra gideceğiz."

Nereye gitmek

için? Yatıma mı?

Hastane mi?

Zamanı geldiğinde karar verecektim. Şimdilik aklımda başka şeyler vardı.

Rahatlamadı. Böyle bir yarayla nasıl rahatlayabilirdi ki? Ama gözleri benimkilerden yumruğumdaki makaslara kaydı.

Konuşmadı ama sorusunu kaşlarının kavisinden ve bakışlarındaki parıldayan nefretten duydum.

Ne yapacaksın?

Çenemi indirdim, kaşlarımın altından onu izliyordum. "Onu öldüreceğim."

Ona yaptığım tek uyarı buydu. Dizlerimin üzerine çökerek, çaldığım kadını inciten adamın boğazına ağır bıçakları sapladım.

Makaslar keskindi.

Boynu esnekti.

İkisi bir araya geldi ve esnek ve keskin olanın yaptığını yaptı.

Boğazı yarıldı, kıkırdak ve yemek borusundan oluşan iç organları ortaya çıktı, ardından kan fışkırdı ve Pimlico'nun karmaşasına kırmızı bir çığ olarak katıldı.

Başımın üzerinde bir silah patladı, ıslık çalarak geçti ve arkamdaki büyük oval pencereye saplandı.

Cam kırıldı, dışarı doğru yağmur yağdı ve deniz meltemlerinin normalde sakin olan alana girmesine izin verdi.

"Evimden defol git, seni öldürmeyeceğim." Alrik iki eli tabancasının üzerinde, parmakları tetikte titreyerek mutfaktan çıktı.

Hâlâ parasını ödediği şeyi teslim edeceğimi düşünüyordu. Bundan sonra bile.

Güldüm. "Eğer düşündüğünün yarısı kadar adam olsaydın, beni vururdun."

Kaşlarını çattı. "Yapmadığım *için* daha iyi bir adamım."

"Hayır, sen sadece hâlâ anlaşmamızın gerçekleşeceğini düşünen açgözlü bir piçsin."

Yüzü kızardı. "Ben ödedim. Sen de kabul ettin. Elbette bu iş olacak. O lanet yata ihtiyacım var!"

"İhtiyaç ve hak etmek tamamen farklı iki şeydir." Kanepenin etrafında dolanarak parmaklarımı Pimlico'nun kana bulanmış yanağında kısa bir süre gezdirdim. "Genç bir kızı sakatladığın anda anlaşmamız geçersiz oldu."

"O benim-"

"Nasıl isterseniz." Elimi kaldırarak onun kırmızı, kırmızı yaşam gücünü elmacık kemiğime boyadım, koruduğum kişinin acısıyla kendimi ıslattım - tıpkı soyumdan gelenler gibi. İmparatoriçeler ve kraliçeler için savaşmıştık. Hayatlarımızı başkalarının hizmetine vermiş ve bize haksızlık edenlerden intikam almıştık.

Bu da farklı değildi.

Şımartıldığım birçok ders geri geldi, büyümlü anılar gibi damarlarımdan aktı. Kılıcımı özlemiştim ama bu durumda ellerim işimi görürdü.

"Bu sefer çok ileri gittin, Alrik."

"Bana ne yapıp ne yapamayacağımı söyleme yetkiniz yok."

"Evet." Ona yaklaştım. "Benim var."

Kolları titredi. "Tekrar düşün."

Kaslarının titremesi bana ihtiyacım olan tüm uyarıyı verdi. Tetiği çekti ve bir mermi daha havanın ve hızın dokusunu kırmak için elinden geleni yaptı.

Zahmetsizce eğildim, sonra ileri atıldım ve omzumla ona vurarak mutfak tezgahına çarpmasına neden oldum.

Ciğerlerindeki tüm oksijen patladı. Omurgasının mermere çarpmasıyla oluşan sert gümbürtünün onu sakat bırakma olasılığı yüksekti.

Dizlerinin üzerine çöktü, ancak nefes nefese tekrar ayağa kalktı. Ne de olsa onu etkisiz hale getirmedi.

Oh iyi, kayıp yok.

Öne uzanıp baş belası silahı elinden aldığımda beynim durmuştu. Pimlico'nun yanındaki kanepeye fırlattım.

Hemen tabancaya doğru süründü, bir eliyle ağzını tutarken diğer eliyle de siyah tabancanın ağırlığını taşımak için elinden geleni yaptı.

Onu koruyacağımı, ona yardım edeceğimi söylemek istedim ama niyetim nazik bir adam gibi değildi. Özgür bırakmaya değil, çalmaya gelmişim.

Bunu bilmesine gerek yoktu. Onu tam olarak istediğim yere getirene kadar değil. İyileşene kadar olmaz.

Alrik artık silahı elinden alındığı için yüzüme doğru savurdu.

Yumruğu sadece ben izin verdiğim için isabet etti.

Acı, eğitimimde güç olarak kullanıldı ve bedensel zarar tehdidi olduğunda hayvani içgüdülere cephane verdi.

Onu hızlı ya da yavaş öldürebilirim.

Bana kalsa, yavaş olurdu.

Ama Pimlico işkence etmek istediğim saatler boyunca dayanamazdı. Onu yıllarca zihinsel ve fiziksel istismarla aç bırakacak zamanım yoktu. Çok kolay kurtuluyordu.

Şimdilik, onun iyiliği için, hızlı olmak zorundaydı.

Elim ileri fırladı; parmaklarım gırtlığına saplandı. Boğuldu.

Nefes almak için elinden geleni yaparak eğilirken, omuzlarından tuttum ve yüzünü dizime çarptım.

Öldürücü ellerimle çenesini yakaladım, omurgasını kırmaya hazırdım.

Üç hayatın bu kadar çabuk söndürülmesi beni hayal kırıklığına uğrattı. Bu soğukkanlılık beni tatmin etmedi.

Ama bu benimle ilgili değildi.

Onunla ilgili.

Arkamdan vahşi bir ses geldi.

Donup kaldım, omzumun üzerinden baktım.

Pimlico kanepenin arkasına yığılmıştı, her yer kan içindeydi, iki eliyle de silahı tutuyordu. Gözleri elimde çırpınan Alrik'e kayarken başını salladı - bu şimdiye kadar kazandığım en büyük tepkiydi.

"Bunu yapmak istiyor musun?" Başını salladı.

Titremesi çok fazlaydı. Nişan alamayacaktı. Ama benden istediği tek şeyi inkar edemezdim.

"Tamam." Alrik'in vücudunun etrafında dolanarak, çenesini ve ensesini kullanarak onu yukarı kaldırdım ve boynunu kırmakla tehdit ettim.

"Ayağa kalk, seni değersiz bok çuvalı."

Ayakları fayansların üzerinde kaydı ama itaat etmek için elinden geleni yaptı. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Daha fazla para mı istiyorsun? Hepsini al. Onu istiyorsan, al. Umurumda değil."

"Artık bununla ilgili değil." Gülümsedim. "Bu karma ve yaptıklarının bedelini ödemekle ilgili. Bana kalsa onlarca yıl acı çekerdin - tıpkı Pim'e ve sayısız başka kıza çektiğin gibi. Ama bizim böyle bir lüksümüz yok, o yüzden kendini şanslı say."

Pimlico gözlerini ondan hiç ayırmadı, parmağı tetikte geziniyordu. Daha fazla kan akarken öğürdü ve kanepenin arkasına kıpkırmızı kusmak zorunda kaldı. Gözyaşlarını silerken, ateş etmek için gerildiğinde silah sallanıyordu.

"Bekle," diye emrettim.

Alrik'i ona doğru sürükleyerek diz çökmesi için bacağına tekme atarken başımı salladım ve terli başını silahın ağzına bastırdım. "*Şimdi* onu öldürebilirsin."

Soluk soluğa emdi, çıplak göğüslerine kızıl damlalar bulaştı. Bana öyle bir baktı ki, teşekkür, rahatlama ve acımasız bir zaferle doluydu.

-İçimi kemirdi. Nefretinde sinsiydi; iki yıllık işkenceden sonra kazanmıştı.

İçindeki fatihi tanıyarak sikim sertleşti. *Bu* yüzden onu unutamıyordum. Bu yüzden onu çalmak zorundaydım.

O eşsizdi.

Benim dengim.

Böyle şeyleri asla kabul etmesem bile.

"Yap şunu, Pimlico. Katlet onu." Sesim sabırsızlık ve açgözlülükle karışmıştı. "Bitir işini."

Alrik ellerini dua ederek kenetledi. "Bekle! Pim... tatlı küçük Pim. Yapma bunu. Seni seviyorum!"

Bir tomar kan daha tükürdü ve adamın yüzüne sıçrattı. Nefreti ona sözde aşkı hakkında tam olarak ne düşündüğünü söylüyordu.

Alrik kıpırdandı, öfkesi bir kez daha başını belaya sokmuştu. "Seni küçük orospu! Seni öyle bir kırbaçlayacağım ki-"

Yumruklarım o piçi yumruklamak için sıkıldı. Ama sıcak öfke Pim'in üzerine çöktü ve bana lanet olası yoldan çekilmem için bir anlık bir uyarı verdi.

Alrik'i bırakarak, yanlış nişan almaktan ya da sekmekten kaçınmak için yan adım attım. Silah patladığında s a r ı l d ı m .

Bir merminin **g ü m b ü r t ü s ü** beyaz salonu yırtarken burnuma kükürt kokusu çarptı.

Alrik bir an için onu yerleştirdiğim yerde sallanmaya devam etti. Sonra düştü.

Sersemlemiş ve kafası karışmış bir halde, elleri karnında yeni oluşmuş bir deliği tutmak için yukarı kalkarken tökezledi.

Pim bakakaldı. Şok, sonunda ona acıyla karşılık verdiğine olan inançsızlığıyla birleşti.

"Kahretsin, beni vurdun!" diye bağırdı. Beni vurdun."

Yaptı ama yeterli değil.

Ölümcül bir yara değildi.

Sağlık görevlileri tarafından bulunma ihtimali varken buradan ayrılmaya hiç niyetim yoktu.

Bir adım öne çıktım, parmaklarım bitirmek için ağrıyordu. Ama Pim bir kez daha beni şaşırttı.

Korkunç kırmızı bir sırtışıla gülümsedi ve tetiği ikinci kez çekti.

Bum!

Kurşun elmacık kemiğine isabet

etmiş. İki delik ama hala hayatta.

Onun beynini ve kalbini özlemişti.

Alrik daha sert çığlıklar atıyor, artık kısa ve öz kelimeleri bir araya getiremiyor ama hayatı için feryat ediyordu.

Adrenalin hızla sersemliğe dönüşürken hıçkırıklar vücudunu sarstı.

Her an bayılabilirdi, çoktan bayılmamış olmasına şaşırmıştım.

-Ama onun öldüğünü görmeden bayılmasını istemedim.

Bunu görmesi gerekiyordu.

Ona musallat olmasına izin vermeyi reddettim.

Kanepeye doğru ilerleyerek yanına diz çöktüm ve titreyen ellerini ellerime aldım.

"İşte, sana yardım edeyim."

Alrik, "Hayır! Yapma!" diye mırıldandı. Her iki yarasını da tutmak için elinden geleni yaparken yanağından kan fışkırdı.

Pim'in hızla azalan gücünü yönlendirip silahı doğrudan alınına doğrulttuğumda yalvarışları dikkate alınmadı. "Devam et, sessiz fare."

Ona taktığım lakap karşısında vücudu sarsıldı ama parmağı üçüncü kez tetiğe kilitlendi.

Bang!

Üç kez tılsım oldu.

Çılgılık yok, yalvarma yok, sadece zonklayan bir sessizlik ve kanepeye yağan kanının sürekli damlaması, damlaması, damlaması vardı.

Alrik tecavüzcüden cesede dönüştü ve artık nefes almayarak dünyaya bir iyilik yaptı.

Öldürdüğü için böbürlenmedi.

Ağlamadı ya da sorgulamadı.

Yaptığı şeyin içinde debelenmesine izin vermedim.

Endişelenmem gereken daha önemli şeyler vardı - polis, tanıklar ya da diğer önemsiz şeyler hakkında değil. Hayır, bundan çok daha önemli.

Talep etmeye geldiğim kadın ölüyordu.

İhtiyacım olanı alana kadar buna izin veremezdim.

Pim sanki bir işaretmiş gibi silahı Alrik'in cesedinin yanına bıraktı ve kanepenin üzerine yığılıp kaldı.

"Kahretsin." Onu yakaladım, kollarıma aldım ve mobilyadan aşağı indim.

Ben odadan çıkarken teni artık pigment tutmuyor, mavi ve kansız görünüyordu. Salonu kan gölüne çeviren üç adama aldırış etmedim. Sadece kucağımdaki küçük ama heybetli kadına odaklandım.

"Benimle kal, Pim. Yanındayım."

Hapishanesine doğru yürüdüğümde ve onu eşikten geçirip beyaz konaktan özgürlüğe taşıdığımda cevap vermedi.



ACIDI.

Çok fazla.

Tek düşünebildiğim buydu. Odaklanabildiğim tek şey.

Karanlığa girip çıktım.

Bedenim batmak ve batmak istiyordu... acıyı bastırmak için. Ama iradem bunun için çok uzun süre beklemişti.

O öldü.

Onu ben öldürdüm!

Artık uyuyamazdım.

Ben özgürüm!

Ama, aman Tanrım, o ıstırap.

Bay Prest'in beni saran kolları dilimin dayanılmaz acısıyla baş edemedi. İki yıl kilitli kaldıktan sonra temiz hava fark edilmedi. Dünya ve içindeki herkes, beni boğan sıcak kan sızıntısı ve mümkün olduğunu düşündüğümünden daha fazla acıyla işkence dolu bir cehennemde yaşadığım için hiçbir şeydi.

Neler olduğunu anlayamadım.

Dışarıdaydım!

Efendi A'nın kendimi satın almak için bir milyonluk teklifimi aşmasından bu yana ilk kez beyaz malikaneden uzaktayım.

Bay Prest'in ayakkabılarının altındaki çakıl taşlarının çıtırtısı boğuktu. Efendi A'nın uçurumun tepesine tünemiş, muhteşem deniz manzaralı evinin manzarası pusluydu. Araba yolunun betonunu öpmek ve parlak yeşil çalıların uyuduğu toprakta dans etmek istiyordum.

Esinti. Tuz. Deniz kuşlarının çığlıkları. Bu kadar sessizlikten sonra bu kadar kaos.

Ve bundan zevk alamayacak kadar acı içindeydim.

O öldü.

Darryl'i de.

Tony.

Hepsi öldü.

Bay Prest yıllardır hayalini kurduğum şeyi yaptı.

Bu bilgi bile sessizdi ve tam olarak gerçek değildi. Bu yeni gerçekliğe odaklanabilmem için dilimin beni kana boğmayı bırakması gerekiyordu.

Az önce bir cinayete tanık oldum. Dehşet verici, korkunç bir cinayet.

Az önce cinayet *işledim*. Soğukkanlı bir intikam cinayeti.

Ve sevindim!

Katlandıkları ölümler için üzüntü duymadım. Bu onların karmasıydı. Eğer bir şey varsa, yeterince katlanmamışlardı. Ancak, bundan sonra ne olacağını anlayamıyordum. Bay Prest beni de öldürecek miydi? Neden geri dönmüştü? Beni kurtarmasının karşılığını ödemem için ne gibi planları vardı?

Kaçmalı mıyım, bağırmalı mıyım, yalvarmalı mıyım?

Bedenim hızla ölürken bunların hiçbirini yapamazdım ama bilmem, hazırlanmam gerekiyordu... *yeni kaderim neydi?*

Sürekli bakır yıkamasıyla birlikte nefes almakta zorlanıyordum. Dilim bir yolcu gemisi kadar şişmişti. Hareket etmesi için verdiğim komutları dinlemiyordu. Sadece oturuyor, kısmen kopmuş ve acı çekerek dikkatimi her şeyden uzaklaştırıyordu.

Bay Prest beni arabasına taşıdı, hareketsiz duran siyah saçlı adamın şok olmuş bakışlarını görmezden geldi, gözleri sanki her an kolluk kuvvetlerinin gelmesini bekliyormuş gibi araba yolunda bir aşağı bir yukarı dans ediyordu.

"Efendim..."

"Soru yok." Bay Prest adam aracı açana kadar bekledi ve sonra içeri atladı. Beni kollarının arasına alıp oturturken bir daha konuşmadı. Kanım, savaş boyası gibi sürdüğü elmacık kemiğini süslüyor, onu şüphelendiğim şeytan gibi gösterirken, taze kıpkırmızı giysilerine yağ gibi bulaşıyordu.

Acıdan ve soğuktan titredim.

Sormadan anlayan Bay Prest, beni siyah derinin (artık beyaz ve beyaz değil, daha da beyaz) üzerine kaydırıp ve ceketini çıkardı. Ceketini üzerime örttü ve kanımın giysilerini ve arabasını kirletmesini umursamadan kollarımı tuttu.

Ne kadar kaybetmişim?

Ölmeden önce ne kadar kaybetmeyi göze alabilirdim?

Şimdiden başım dönüyor ve halsizleşiyordum. Dilim şişmeye devam etti ve yutkunma yeteneğimi engelledi.

Uzun zamandır ölüm için yalvarıyordum.

Ve şimdi ondan sadece kalp atışları kadar uzaktaydım, gitmek istemiyordum. Özgürdüm.

Tek renkli değil, renkli bir dünyadaydım.

Ölmek istemiyorum.

Eğer kafam bu kadar karışık ve acıdan kıvranıyor olmasaydım, bu kurtarıcının, bu kara meleğin beni salyalarını akarken ve cam gibi gözlerle gördüğünü umursayabilirdim. Bilincimin gidip gelmesini izledi.

"Sür, Selix."

Bir kapının boğuk kapanma sesi, araba çığlık atan lastiklerle yola çıkmadan bir nanosaniye önce gerçekleşti.

"Nereye, efendim?"

"Phantom. Önceden ara. Michaels'a hazır olmasını söyle." "Tamam."

Bay Prest sersemlemiş halimi tekrar kollarının arasına alırken sürgülü bölme yükseldi. Araç virajlarda yükselip daha önce hiç görmediğim yollarda gıcırdarak ilerlerken beni sıkı tutarak emniyet kemeri görevi gördü.

Zorlukla nefes alarak, ölümün kirlettiği elini yüzünde gezdirdi, alnına ve çenesine kan bulaştı.

Kucağına sokulup görünmez olmaya çalışırken bir yandan da akan metalik sudan öğürüyordum.

Tanrım, lütfen acım dinsin. Lütfen,

ölmeme izin verme.

Şimdi olmaz.

Bay Prest aşağıya baktı ve benim odak dışı görüşümü yakaladı.

Gözlerini kapat.

Böylesi daha güvenli.

Onu göremediğim halde bana ulaşamıyormuş gibi davranmak aptalca bir numaraydı. Ama kan kaybım ve garip buharlı ıstırabım kaprisli fanteziye sağlam bir mantık kazandırdı.

Bay Prest başını eğip sıcak nefesini kanlı yüzümde gezdirirken kollarında daha sıkı kıvrıldım, tenim yoğun bir şekilde karıncalandı. Uzun bir süre boyunca öylece oturdu, hareketsiz ve sessiz, gözlerimi açmamı bekledi.

Ama yapamadım.

Yapamam.

Dilsiz olduğum kadar kör de olmak isterdim. Sağır da olsaydım, dilimin kesilirken çıkardığı gıcırtılı sesi ya da A Usta'yı mutfak tezgahına fırlatırken çıkardığı kemik çıtırtılarını asla duymazdım.

Sonunda sabrı tükendi. Çenemi tutarak yüzümü yukarı doğru kaldırdı.

Halsizdim, midem bulanıyordu ve başka seçeneğim yoktu ama itaat ettim çünkü onu kızdıranlara ne olduğuna tanık olmuştum. O kadar çabuk, o kadar kolay öldürüyordu ki, bu onun için hiçbir şeydi.

Bir hiç olmak istemedim.

Onun gözüne girmek istiyordum. Orada, nazik bir söz ya da yumuşak bir vuruş bulabilirdim. Daha fazla şiddet istemiyordum. Bana bir ömür yetecek kadarını yaşamıştım.

Bay Prest çenemi kavradı, parmakları yapışkan kanda kayıyordu. "Yaptığı şey yüzünden ölmeyi hak etti."

Katılıyorum.

Ölmeyi yüzlerce şekilde hak etti.

Hareket etmedim. Ne başımı salladım, ne de seğirdim. Hiçbir şey yapmadım.

Kaşlarını çattı. "Anladığını biliyorum. Neden korkuyorsun ki? Artık güvendesin."

Korkuyor musun?

Senden korkuyorum.

Hangisi daha kötü bilmiyorum, sen mi yoksa ölüm mü? Ve çok geç olmadan nasıl cevap alacağımı bilmiyorum.

Buz gibi siyahlık üzerime çöküp bir anlığına her şeyi örttüğünde göz kapaklarım çırpındı. Bu ölüm müydü? Yoksa sadece şok muydu?

Bay Prest'in şoförüne, "Daha hızlı sür, Selix," diye homurdandığını hayal meyal fark ettim.

Araba onun emriyle hareket etti, motor homurdandı. Birkaç dakika geçti.

Uyanık ve bilinçsiz arasında dans ettim.

Sesi beni geriye sürükledi; sorusu gözlerimi açmamı sağladı.

"Minnettar mısın? Seni kurtardığım için?"

Yorgun, çok, çok yorgun.

Gözlerimi diktim.

Ha

yır.

Eve

t.

Teşekkür ederim.

Arkasına baktı, asla gelmeyecek bir cevabı beklemekten kendini alamadı. Sonunda ofladı pufladı. "Olmamalısın."

Kalbim dans etti.

Araba bir tümseğin üzerinden sekerek bedenlerimizi birbirine yaklaştırdı. Parmakları çenemden inip sarkık bileğime dolanarak yeni bir dizgin, yeni bir efendi, yeni bir kulluk hayatı oluşturdu. "Bu hikâyedeki kahraman ben değilim, Pimlico. Ben başka bir kötü adamım. Bunu hatırlasan iyi edersin."

Yaptığım dağınıklığa ve dokunuşunun prangalarına bakarken, gözlerim bana verdiği bir dolarlık banknota takıldı. Dilim koparılırken ve üç can alınırken bir şekilde onu tutmayı başarmıştım.

O da fark etti ve parayı sıkı sıkı tuttuğum yerden çaldı. Yeşil para şimdi kirli kırmızı ipliklerle ürkütücü bir kravat kalıbını andırıyordu. "Origamimi bulmuşsun."

O benim.

Gözlerimi elimde kalan tek şeyden alamıyordum.

Para olması umurunda değildi. Tek önemsedğim bir hediye olmasıydı ve onu her şeyden çok istiyordum.

Bir çocuğun rahatlamak için en sevdiği oyuncağına ihtiyaç duyması gibi ona ihtiyaç duyduğumu hissederek avucunu açtı.

Onu kaptım.

"Bu senin. Eve gittiğimizde sana bir tane daha katlarım." Eve.

Ev neredeydi?

Phantom neydi?

Kara bulutlar kafamı pamuk yünü ve gök gürültülü fırtınalarla doldurdu. Tekrar karanlığa doğru kayarken göz kapaklarım sarktı. Ancak, görüşüm teklerken ve ben berraklığa tutunurken, giydiğim ceketin göğüs cebinin içinde beyaz bir şey parladı.

Anında sis dağıldı.

O köşeyi biliyorum.

Gözlerim Bay Prest'e kaydı.

Onları almışsın.

Kimseye

mektuplarım. *Bu ne*

cüret!

Kanlı saçlarını kulağımın arkasına sıkıştırarak gülümsedi. "Evet, onları çaldım. Ama şimdi seni çaldım, böylece onları geri alabilirsin."

Onları okudunuz mu?

Onlara güldünüz mü?

Bu yüzden mi döndün, benim için üzüldüğün için mi?

Ondan hem hoşlanıp hem de nefret ederek ürperdim. Minnettar ve şaşkın. Şok oldum ve ürperdim.

Gülümsemesi sertti. "Bana öyle bakmaya hakkın var. Değer verdiğin bir şeyi aldım ama özür dilemeyeceğim." Bacakları altımda büküldü. "Özür dilemeyeceğim çünkü az önce seni aldım ve bu iyi bir şey *değil*."

Nefesimi içime çektim, kandan boğuluyordum.

Neden?

Neden iyi değil?

Beni o kurtarmıştı. Onun sayesinde hayattaydım. Ölmemi isteseydi, geri dönmek zorunda kalmazdı.

Yanağımı okşarken sesi fısıltıya dönüştü. "Bir şey için üzgün olduğumu söyleyeceğim."

Başparmağı beni tatlı tatlı okşarken titredim.

"Yapmak üzere olduğum şey için özür dilerim. Olduğum şey için üzgünüm. Sen üç kuruşluksun, ama ben seni milyonlar değerinde yapacağım. Ancak karşılığında beklediğim şey ödenemez olacak."

Yüzü biraz yumuşadı, kullandığı vahşeti gizleyemedi. Dizginlediği şıklığı. Söz verdiği tehditleri. "Buradan gidiyoruz ve seni asla bulamayacağız. Sen bana aitsin."

Dudakları benimkilere dokundu ve kanımı aramıza bulaştırdı. "Oh, ve artık benim olduğuna göre, bana Elder diyebilirsin."

Tüm Dolar Serisini ŞİMDİ Ön Sipariş Edin

[2016: Dolar ÖN SİPARİŞ İÇİN TIKLAYINIZ](#)

[2016: Yüzlercesi ÖN SİPARİŞ İÇİN TIKLAYIN](#)

[2016: Binlercesi ÖN SİPARİŞ İÇİN TIKLAYIN](#)

[2017: Milyonlar ÖN SİPARİŞ İÇİN TIKLAYIN](#)

Gelecek bültenlerden ilk siz haberdar olmak için lütfen Pepper'ın

Bültenine katılın (sizi asla spam'lemeyeceğine veya rahatsız etmeyeceğine söz veriyor).

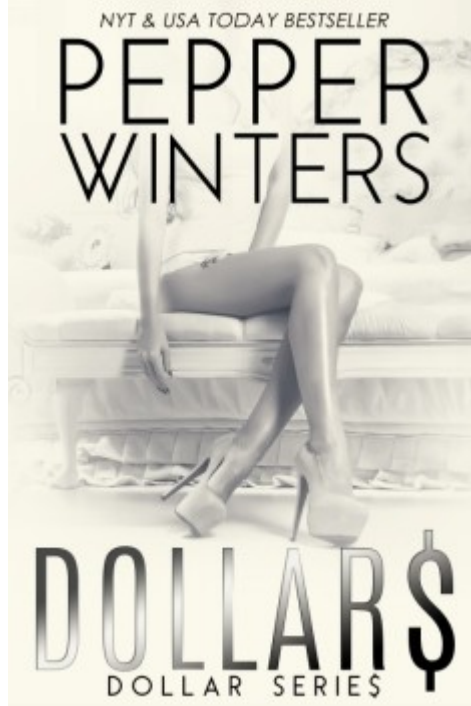
[Pepper'ın Bülteni](#)



www.pepperwinters.com

DOLARLAR (Dolar Serisi #2)

Eylül / Ekim 2016'da Çıkıyor



TEŞEKKÜRLER

Bu konuda berbatım. Benim için kitap yazmanın en zor kısmı sondaki bu küçük bölümdür. Beynim pelteye dönerken konuştuğum herkese teşekkür edeceğim. Ancak, beta okuyucularıma destansı bir teşekkür etmeliyim: Amy, Vickie, Tamicka, Katrina, Melissa, Yaya ve Celesha. Düzenleme için Jenny'ye, aklımı başımda tuttuğu için Katrina'ya, beni beslediği için kocama ve bir kitabı altı kez yeniden yazmanın acısını ve keyfini bilen her yazara teşekkür ederim.

Ayrıca bu yeni seriyi okuyan herkese inanılmaz derecede minnettarım. Tess'in Gözyaşları'nı yayınladığım andan beri bir rüyayı yaşıyorum ve kafamda kelimeler ve parmaklarımdan dökülen harflerle uyandığım her gün, bunu mümkün kılan herkese kocaman kucaklamalar gönderiyorum.

2016'nın geri kalanında size iyi eğlenceler dilerim ve umarım Pennies'i beğenmişsinizdir. xx

OYUN LİSTESİ

Monsters by Imagine Dragons
Demon by Imagine Dragons
Skyscraper by Demi Lovato
Defying Gravity by Idina Menzel
Time is running out by Muse
Last Hope by Paramore
Taylor Swift'ten Safe and Sound
Throne'dan Bring me the
horizon Muse'dan Madness

YAZAR HAKKINDA

Pepper Winters, New York Times, Wall Street Journal ve USA Today Uluslararası En Çok Satanlar listelerinde yer alan bir yazar. Karanlık romantizmi, birbirine aşık yıldızları ve yasak tabuları seviyor. Okuyucunun arzulamaması gereken şeyleri arzulamasını sağlayan bir hikaye yazmak için çabalıyor ve karmaşık olay örgülerine ve unutulmaz karakterlere sahip hikayeler sunuyor.

Tam zamanlı bir yazar olmak için hayallerinin peşinden koşan Pepper, en iyi Karanlık Romantizm, en iyi BDSM Serisi ve en iyi Karanlık Kahraman ödülleriyle tanındı. Erotik Romantizm, Romantik Gerilim, Çağdaş ve Erotica Gerilim'de 1 numaranın yanı sıra iBooks'un en çok satan 1 numaralı yazarıdır. Ayrıca IndieReader Rozeti'ni takarak En İyi 10 Indie Bestseller olma onuruna erişmiş ve Hachette ile iki kitaplık bir anlaşma imzalamıştır. Trident Media tarafından temsil edilen kitapları yabancı ve sesli olarak ilgi gördü ve şu anda birçok dile çevriliyor. Kitaplar dünya çapındaki kitapçılarda satışa sunulacaktır.

Gelecek bültenlerden ilk siz haberdar olmak için lütfen Pepper'ın Bültenine katılın (sizi asla spam'lemeyeceğine veya rahatsız etmeyeceğine söz veriyor).

[Pepper'ın Bülteni](#)

Ya da onu web sitesinden takip edin

[Pepper Winters](#)

Onu buradan takip edebilirsiniz:

[Pinterest](#)

[Facebook Pepper Winters](#)

[Twitter](#)

[Instagram Web](#)

[Sitesi](#)

[Facebook](#)

[Grubu](#)

[Goodreads](#)

Her türlü postayı sever: pepperwinters@gmail.com

Diğer tüm başlıkları ve güncellemeleri [Goodreads Sayfasında](#)

bulabilirsiniz.

PEPPER WINTERS'IN DİĞER ESERLERİ

Pepper Winters birçok New York Times, Wall Street Journal ve USA Today Uluslararası En Çok Satanlar listesinde yer almıştır.

Karanlık Romantik kitapları arasında



New York Times Bestseller 'Karanlıktaki Canavarlar' Üçlemesi

"En İyi Karanlık Romantik, En İyi Karanlık Kahraman, 1

Numaralı Erotik Romantik" Tess'in Gözyaşları (Karanlıktaki

Canavarlar #1) SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYINIZ

Quintessentially Q (Karanlıktaki Canavarlar #2) SATIN

ALMAK İÇİN TIKLAYINIZ Twisted Together (Karanlıktaki

Canavarlar #3) SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYINIZ

Je Suis a Toi (Karanlıktaki Canavarlar #4) SATIN ALMAK İÇİN



TIKLAYIN

New York Times Çok Satanlar Listesinde Yer Alan 'Indebted' Serisi

"Vintagely Dark & Delicious olarak oylandı. Romeo & Juliet'in gerçek bir yorumu"

Borç Mirası (Indebted #1) SATIN ALMAK İÇİN

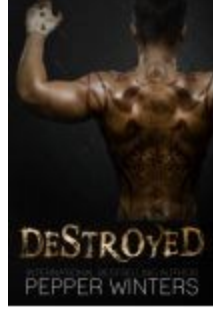
TIKLAYINIZ Birinci Borç (Indebted Serisi #2)

SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYINIZ İkinci Borç

(Indebted Serisi #3) SATIN ALMAK İÇİN

TIKLAYINIZ Üçüncü Borç (Indebted Serisi #4)
SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYINIZ

[Dördüncü Borç \(Borçlu Serisi #5\) SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYINIZ](#)
[Son Borç \(Borçlu Serisi #6\) SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYINIZ](#)
[Indebted Epilogue \(Indebted Serisi #7\) SATIN ALMAK İÇİN](#)



[TIKLAYIN](#)

Grey Romance kitapları şunları içerir:

[USA Today Bestseller Destroyed SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYIN](#)
"En İyi Gözyaşı Döktüren, 1 Numaralı Romantik Gerilim"



Survival Contemporary Romance şunları içerir:

[USA Today Bestseller Görünmeyen Mesajlar SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYIN](#)

"2016'nın En İyi Destansı Hayatta Kalma Romanı Seçildi, Kazazede Defter ile Buluşuyor"



[USA Today Çok Satanlar listesinde yer alan 'Motosiklet Duolojisi': "Günahkar ve Gerilim Dolu, Alfalar ve Kalplerle Dolu Bir Amnezi Hikayesi" Harabe ve Kural \(Saf Yozlaşma #1\) SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYIN](#)
[Günah ve Acı \(Saf Yozlaşma #2\) SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYIN](#)

SES SEVGİLİLERİ

Tess'in Gözyaşları / Quintessentially Q / Ruin & Rule / Sin & Suffer / Debt Inheritance / First Debt / Second Debt şimdi iTunes, Amazon ve Audible'da mevcut.

[BURAYA tıklayın](#)

Yaklaşan sürümler:

DOLLAR SERİSİ için Tüm Platformlarda Ön Sipariş Verin



[2016: Dolar ÖN SİPARİŞ İÇİN TIKLAYINIZ](#)

[2016: Yüzlercesi ÖN SİPARİŞ İÇİN TIKLAYIN](#)

[2016: Binlercesi ÖN SİPARİŞ İÇİN TIKLAYIN](#)

[2017: Milyonlar ÖN SİPARİŞ İÇİN TIKLAYIN](#)

[TBA: Tartışma](#) DAHA FAZLA BİLGİ İÇİN TIKLAYINIZ

[TBA: Indebted Beginnings \(Indebted Serisi Ön Baskısı\)](#) DAHA FAZLA BİLGİ İÇİN TIKLAYIN

Gelecek bültenlerden ilk siz haberdar olmak için lütfen Pepper'ın Bültenine katılın (sizi asla spam'lemeyeceğine veya rahatsız etmeyeceğine söz veriyor).

[Pepper'ın Bülteni](#)

Ya da onu web sitesinden takip edin

[Pepper Winters](#)

OKUDUĞUNUZ İÇİN TEŞEKKÜRLER!

İçindekiler

<u>Pennies Blurb</u>	
<u>UYARI KELİMESİ</u>	
<u>Önsöz Birinci</u>	
<u>Bölüm İkinci</u>	
<u>Bölüm Üçüncü</u>	
<u>Bölüm Dördüncü</u>	
<u>Bölüm Beşinci</u>	
<u>Bölüm Altıncı</u>	
<u>Bölüm Yedinci</u>	
<u>Bölüm Sekizinci</u>	
<u>Bölüm</u>	
<u>Dokuzuncu</u>	
<u>Bölüm Onuncu</u>	
<u>Bölüm Onbirinci</u>	
<u>Bölüm Oniki</u>	
<u>Bölüm</u>	
<u>Onüçüncü</u>	
<u>Bölüm</u>	
<u>Ondördüncü</u>	
<u>Bölüm</u>	
<u>Onbeşinci</u>	
<u>Bölüm Onaltıncı</u>	
<u>Bölüm</u>	
<u>On Yedinci Bölüm On</u>	
<u>Sekizinci Bölüm On</u>	
<u>Dokuzuncu Bölüm</u>	
<u>Yirminci Bölüm</u>	
<u>Yirmi Birinci Bölüm</u>	
<u>Yirmi İkinci Bölüm</u>	
<u>Yirmi Üçüncü Bölüm</u>	
<u>Yirmi Dördüncü</u>	
<u>Bölüm Yirmi Beşinci</u>	
<u>Bölüm Yirmi Altıncı</u>	
<u>Bölüm Yirmi Yedi</u>	
<u>Bölüm Yirmi</u>	
<u>Sekizinci Bölüm</u>	
<u>Yirmi Dokuzuncu</u>	

Bölüm Otuzuncu
Bölüm

[Bölüm Otuz İki Bölüm](#)

[Otuz Üç TEŞEKKÜRLER](#)

[PLAYLIST](#)

[YAZAR HAKKINDA](#)

[PEPPER WINTERS'IN DİĞER ESERLERİ](#)



Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.



z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru



[Resmi Telegram kanalı](#)



[Z-Erişim](#)



<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>